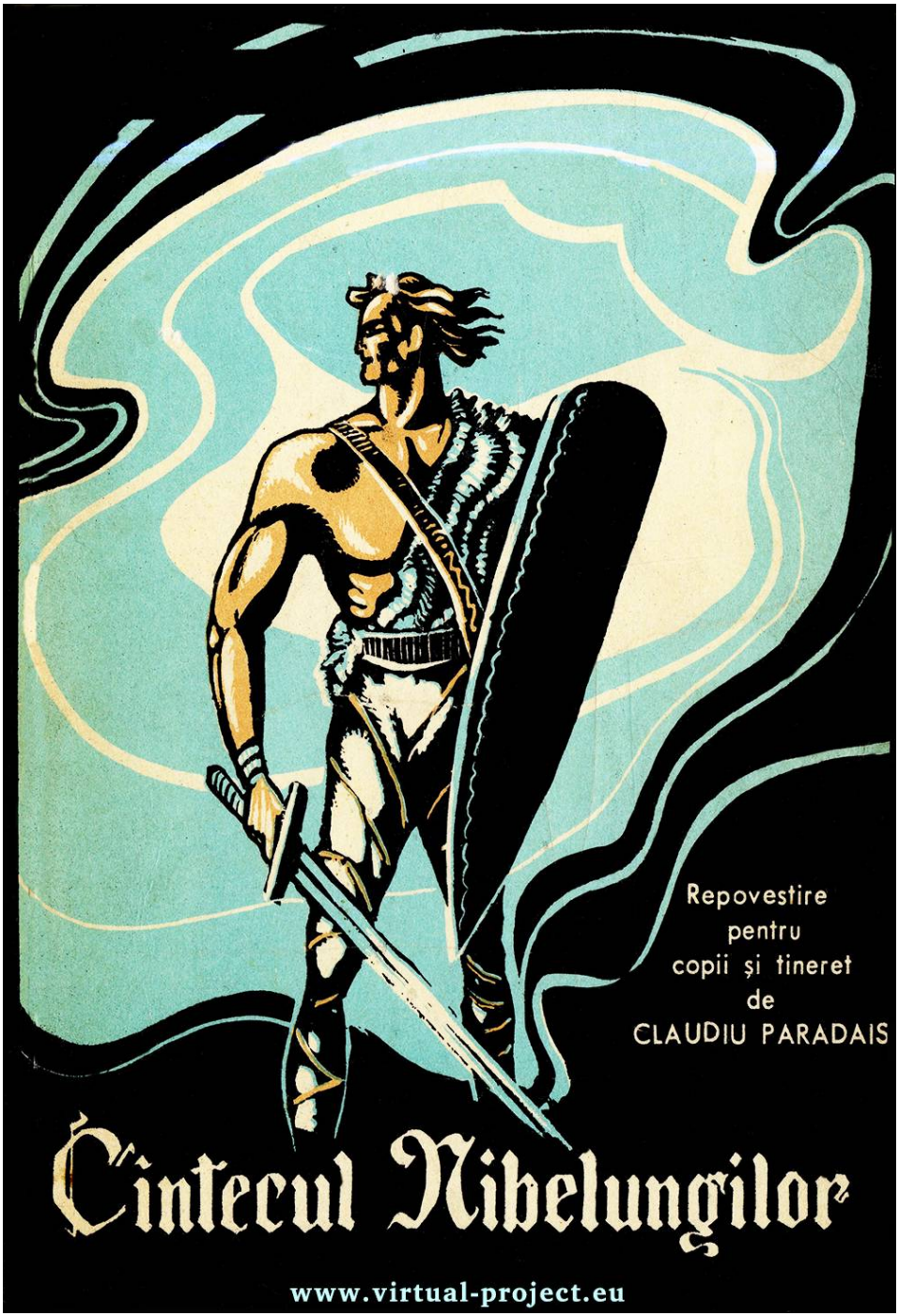

Repovestire
pentru
copii și tineret
de
CLAUDIU PARADAIS

Cîntecul Nibelungilor

www.virtual-project.eu

CLAUDIU PARADAIS

CÂNTECUL NIBELUNGILOR

Repovestire pentru
copii și tineret

virtual-project.eu

Editura JUNIMEA
1971

• CUVÂNT LĂMURITOR •

În această versiune românească, celebra epopee germanică este repovestită în proză, pentru copii și tineret, după ediția germană Das Nibelungenlied, übersetzt von Karl Simrock, 54. Auflage, Stuttgart 1898, *considerată ca una dintre cele mai bune versiuni ale acestei grandioase opere.*

Fără a face o traducere ad litteram *a originalului, am căutat totuși să ne apropiem cât mai mult de spiritul său, de atmosfera sa eroică, de maniera naivă, hiperbolică, de prezentare a personajelor și acțiunilor, ceea ce va oferi copiilor și tineretului posibilitatea unui prim contact cu spiritul autentic al operei.*

Au fost înlăturate cu grijă episoadele stufoase și confuze, copioasele și des repetatele descrieri de veșminte (*așa-numitele „strofe ale croitorului”*), *unele acțiuni secundare – care creează dificultăți în urmărirea acțiunii centrale –, precum și unele personaje meteorice* (*Ritschart, Gerbart, Wischart etc.*), *fără nicio însemnătate în economia compozițională a epopeii.*

Textul a fost astfel condensat, contopindu-se uneori câte două cânturi într-unul singur: al VIII-lea cu al IX-lea, al XI-lea cu al XII-lea, al XIII-lea cu al XIV-lea, al XVII-lea cu al XVIII-lea, al XXI-lea cu al XXII-lea, al XXIII-lea cu al XXIV-lea, al XXVII-lea cu al XXVIII-lea, al XXIX-lea cu al XXX-lea, al XXXI-lea cu al XXXII-lea, al XXXIV-lea cu al XXXV-lea.

Așa se face că în original, epopeea are 39 de cânturi, iar în versiunea noastră numai 29.

CL. P.

PRIMA ÎNTÂMPLARE

Cine era Kriemhilda, ce a visat ea odată și cum i-a tălmăcit visul bătrâna Ute

Multe întâmplări minunate aflăm din legendele străvechilor vremuri, cu eroi vrednici de laudă, cu nemaipomenite vitejii, cu vesele ospețe, dar și cu multe lacrimi amare șiroind pe obrajii frumoși ai nobilelor doamne.

Răsări cică în Burgundia o copilă, frumoasă cum nu se mai afla alta pe lume! Kriemhilda era numele ei și când ajunse mare se făcu atât de fermecătoare, că vitejii se luptau cu paloșele pentru ea, pierind nesăbuiți în zvârcolirile morții. Cinstea și bunăcuviința fecioarei puteau să fie pildă oricărei domnițe din lume.

Trei crai nobili și bogați o ocroteau. Aceștia erau frații ei, Gunther, Gernot și mezinul Geiselher, toți viteji fără seamăn pe pământ. Țara lor se numea Burgundia și o stăpâneau cu blândețe, deși erau nemăsurat de cutezători și puternici. Cetatea acestor crai, durată la Worms, pe malul Rinului, era slujită cu credință de cei mai mândri cavaleri din ținuturile crăiești.

Mama încoronatelor vlăstare nu era alta decât bătrâna Ute, iar tată le-a fost craiul Dankrat, care, săvârșindu-se din viață, le-a lăsat lor moștenire tronul. Printre vitejii de la curtea crăiască trebuie să-i mai înfățișăm pe Tronje Hagen și pe fratele său Dankwart cel iute, pe Ortewein din Metz și pe cei doi marcgrafi Gere și Eckewart, pe puternicul Volker din Alzei și pe Rumold stolnicul, pe Sindold paharnicul, pe Hunold cămărașul și mulți alții pe care nu-i mai pomenim aici.

Nimeni nu-i în stare să-și închipuie pe deplin strălucirea curții, cinstea și dreapta vitejie a crailor, vestite până hăt departe.

Într-una din zile iată că frumoasa Kriemhilda visă un șoim puternic, frumos și sălbatic asupra căruia s-au năpustit doi vulturi sfâșiindu-l. Cu inima îndurerată, domnița povesti mamei sale visul. Tălmăcindu-i-l, bătrâna Ute i-a spus:

— Șoimul este un nobil viteaz; cerul să-l ocrotească, altfel îl vei pierde curând.

— Cum îl voi pierde, mamă, când eu nici nu vreau să știu de el? Am hotărât să ocolesc dragostea și primejdiile ei până la capătul zilelor mele!

— Vorbești în neștire! o mustră crăiasa. Dacă ți-i hărăzit să trăiești bucuriile vieții, nu le vei putea cunoaște fără dulceața iubirii. Ești frumoasă și de-o vrea Dumnezeu, vei avea parte și de-un cavaler bun.

— Nu, mamă! răspunse domnița. Prea bine știu femeile că până la urmă dragostea se-ntoarce în durere… Ocolind-o, mă voi feri de amândouă!

Și astfel zilele treceau una după alta, netulburate, fără ca frumoasa Kriemhilda să se înfioare de dragoste pentru vreunul din viteji.

A DOUA ÎNTÂMPLARE

În care se vede cine era Siegfried și cum a dobândit el mantia de cavaler

În acele vremuri trăia în Țara de Jos prințul Siegfried, fiul craiului Siegmund și al crăiesei Siegelinda, în puternica cetate Xanten de la vărsarea Rinului.

Tânărul Siegfried era nespus de frumos, cutezător și cinstit, dobândind în curând mare și trainică faimă pe acest pământ. Brațul său puternic puse la grele încercări vitejia multor cavaleri de seamă, iar vestitele sale isprăvi, unele săvârșite înainte de vârsta bărbăției, au fost mereu slăvite în cântece, după cum faima multora dintre ele nici n-a mai ajuns până în zilele noastre.

Era crescut cu grijă, cum se și cuvenea unui vlăstar crăiesc, iar el se purta cu atâta bunăcuviință și în tot ce făcea știa să găsească așa de bine măsura cea dreaptă, încât deveni o adevărată podoabă pentru țara părinților săi.

Cărturari vestiți se îngrijeau de învățătura lui, iar crăiasa Siegelinda îl gătea întotdeauna cu cele mai frumoase veșminte.

Ajungând Siegfried la vârsta când îi era îngăduit să poarte arme și să îmbrace mantia de cavaler, craiul Siegmund porunci să se dea știre în țară că poftește să petreacă la ospățul crăiesc cu prietenii lui dragi. Vestea se răspândi repede până-n crăiile vecine. Olăcari iuți ca vântul chemau la ospăț pe toți tinerii care, după cinul părinților, puteau să dobândească rangul cavaleresc.

Siegmund și Siegelinda au agonisit în acele zile multă cinste prin darurile împărțite chiar cu mâna lor. De aceea străinii se îndreptau în număr tot mai mare spre țara acestor darnici crai. Ca la patru sute de viteji trebuiau să urce treapta de cavaler o dată cu tânărul prinț. Multe jupânițe frumoase și harnice au țesut atunci veșminte alese pentru tinerii nobili, dar toate, ca vrăjite, numai cu gândul la Siegfried erau.

În ziua hotărâtă, cavalerii și scutierii s-au îndreptat spre catedrală unde cinsteșii bătrâni îi slujiră pe cei tineri așa cum, după datină, și ei au fost slujiți în tinerețe de bătrânii lor. Când se înălță liturghia, mulțimea se buluci vârtos fiindcă după pravilele strămoșești, chiar

atunci dobândeau tinerii rangul de cavaleri. Greu mai poți afla cinstire-atâta de mare! Împlinind și aceste legiuite datorii, se porni întrecerea cavalerească. Zidurile palatului dârdâiau de treapădul cailor, paloșele se încrucișau cutezătoare, iar despicăturile lăncilor spintecau văzduhul. Țăndările și așchiile vâjâitoare zburau până prin sălile palatului. Femei și bărbați, laolaltă, priveau cruciți turnirul.

După o vreme, craiul ceru să se oprească întrecerea. Cavalerii s-au tras la o parte. Pe locul luptei au rămas numai scuturi sparte, iar în iarbă scânteiau nestematele sărite din încheieturile strălucitoarelor paveze. Oaspeții s-au așezat apoi la masă, fiecare la locul cuvenit și, după plăcuta osteneală, au început să se înfrupte cu poftă din gustoasele bucate crăiești și din cele mai bune vinațuri aduse din belșug.

Cu gândul la daruri – din care au primit destule – slugile nici nu mai știau de odihnă. Șapte zile a ținut ospățul, iar în a șaptea zi bătrânul crai îi dărui lui Siegfried țara și cetățile pe care el însuși le stăpânise până atunci. Și celorlalți cavaleri, ridicați în rang o dată cu Siegfried, le-a împărțit, așijderi, multe daruri, încât au avut de ce să se bucure oaspeții că au călătorit în această țară.

Și bogata Siegelinda, vestită pentru paza străvechilor datini, a împărțit de dragul feciorului ei mult aur roșu, veșminte și cai, ca și cum n-ar mai fi avut de trăit nicio zi. Încă nu văzură slugile dărnicie mai mare ca atunci.

Cu cinstea cuvenită s-a pus capăt ospățului. Seniori de seamă și bogați au arătat că ei s-ar supune bucuroși craiului Siegfried, dar Siegfried nicicum nu poftea coroana și schiptrul cât Siegmund și Siegelinda mai aveau de trăit pe lume.

El năzuia numai să-și slujească țara cu-ntreaga lui putere. Și dreptu-i că după ce dobândi armele, arareori se mai îngrijea de odihnă, iar brațul său neîntrecut l-a făcut vestit peste toate vremurile și împărățiile.

A TREIA ÎNTÂMPLARE

Din care se vede cum a purces Siegfried la Worms și ce a povestit Hagen despre vitejia lui Siegfried

Vestea despre marea frumusețe și alesele purtări ale domniței din Burgundia a ajuns repede în toate crăiile din lume.

Mulți viteji călătoreau în țara craiului Gunther ca s-o pețească, dar gingașa Kriemhilda nici nu poftea să-i vadă. Lățindu-se vestea până în Țara de Jos, feciorul Siegelindei fu încins de o mare dragoste pentru fermecătoarea domniță. De aceea chibzui în sinea lui: „toate pețirile celorlalți n-au niciun preț pentru mine!”

Aflând prietenii că Siegfried năzuie să-și caute domniță, îl sfătuiră așa fel s-o aleagă, încât să nu se rușineze de ea. Le-o întoarse atunci nobilul tânăr:

— Tocmai de aceea am hotărât s-o aleg pe Kriemhilda, frumoasa soră a craiului burgund. Nu-i împărat pe lume într-atâta de puternic și bogat, încât să nu i se cuvină s-o iubească.

Hotărârea viteazului ajunse la urechile lui Siegmund și ale Siegelindei, care se îngrijorară pentru soarta fiului lor. Cunoscându-i bine pe Gunther și pe cei din oștirea sa, toți se străduiau să-l abată pe tânăr de la această năzuință.

— Mai bine rămân holtei toată viața, le răspunse Siegfried, decât să nu-mi aleg iubirea după pofta inimii mele!

— Dacă ți-i nestrămutată hotărârea, – îi spuse la rândul său craiul – atunci eu însumi te voi ajuta cât mai bine. Gunther are mulți viteji semeți pe lângă el și dacă n-ar fi decât Hagen cel plin de trufie, tot m-aș teme de neajunsurile pe care ni le-ar putea pricinui, pețindu-le noi minunata copilă.

— Cum ar putea să ne primejduiască? se ridică Siegfried atunci. Tot ce nu voi dobândi cu binele de la ei, voi dobândi cu tăria brațului meu. Le voi smulge și oamenii și țara!

Mult se mâhni craiul auzindu-i vorbele nesăbuite. De aceea îi spuse:

— Dacă ți-ar dibui năzuințele cei de la Rin, niciodată nu ți-ar mai călca piciorul în țara lor. Îi cunosc eu bine pe Gunther și pe Gernot!

Prin silnicie nu vei dobândi nicicând domnița de la ei. Cu toate acestea, dacă vrei să pornești cu oastea asupra lor, îți trimit grabnic prietenii noștri…

— Nu! îi luă Siegfried vorba. M-ar mâhni să cuceresc domnița cu oastea. Singur voi dobândi-o, cu brațul meu! De aceea voi purcede în țara craiului Gunther numai cu doisprezece viteji. Cu atâta ajută-mă, tată Siegmund!

Siegelinda începu să-și bocească feciorul ca și cum l-ar fi pierdut de-acum. Se duse Siegfried la ea și mângâind-o îi spuse:

— Voi, doamnă, nu trebuie să plângeți din pricina hotărârii mele. Fiți fără grijă! Ajutați-mă acum să plec în Burgundia. Pregătiți asemenea veșminte pentru mine și pentru vitejii mei, cum n-au mai purtat alții pe lume. Vă voi fi mereu cu recunoștință pentru aceasta.

Văzând crăiasa hotărârea statornică a fiului ei, îi făgădui să-l ajute. Siegfried se închină mulțumindu-i și plecă. Atunci jupânițe frumoase și harnice se așezară la lucru și n-au mai avut odihnă până nu gătiră veșmintele lui Siegfried și ale celor doisprezece viteji.

Sorocul călătoriei spre Burgundia sosi. Craiul porunci să li se pregătească armurile cavalerești: platoșe strălucitoare, coifuri puternice, scuturi frumoase și late. Armele și veșmintele fură încărcate pe cai. Hamurile năzdrăvanilor roibi erau împodobite cu aur roșu strălucitor. Siegfried ceru îngăduință să plece. Craiul și crăiasa încuviințară. El îi mângâie cu dragoste:

— Nu plângeți, fiți fără grijă!

După ce și-a luat rămas bun de la nobilii săi părinți, îmbrățișându-i prelung și sărutându-le mâna, Siegfried se aruncă în scări și dispăru în zări laolaltă cu cei doisprezece viteji.

Slujitorii curții rămaseră mâhniți și-ngrijorați.

— Se vor mai întoarce vreodată în țară? întrebau unii din ei.

După șapte zile pâlcul vitejilor ajunse la Worms. Caii mergeau domol. Veșmintele cavalerilor țesute cu fire de aur roșu străluceau, iar vârfurile paloșelor le ajungeau până la pinteni. Paloșul lui Siegfried, lat de două palme, avea tăișul înfricoșător de ascuțit. Așa intrară vitejii în țara lui Gunther. Lumea căsca gura la ei peste tot pe unde treceau. Cavaleri și slugi alergau să-i întâmpine, dându-le binețe după cuviință. Unii le luau scuturile din mâini, alții caii de căpestre ca să-i ducă la odihnă. Atunci le spuse Siegfried:

— Mulțumim, dar lăsați-ne caii și scuturile. Pornim curând de aici. Îl căutăm pe Gunther, măritul vostru crai. Să ne spună cineva, unde-l

putem găsi?

Răspunse din mulțime unul mai isteț:

— Căutați pe măria sa craiul? Îl găsiți în sala cea mare a palatului înconjurat de ceata vitejilor.

În vremea aceasta craiul primi știre că jos, în curte, s-ar afla oaspeți, cavaleri neînfricați, dar nimeni nu-i cunoștea în țara burgunzilor. Întrebă craiul mirat:

— De unde-or fi venit vitejii în veșminte strălucitoare și cu scuturi așa de late și noi?

Neprimind răspuns, se încruntă. Îi spuse atunci puternicul și curajosul Ortewein din Metz:

— De vreme ce noi nu-i cunoaștem, porunciți să vină aici unchiul meu Hagen. Lui îi sunt bine-cunoscute toate împărățiile vecine și dacă-i va recunoaște, ne va spune și nouă cine sunt.

Măria sa porunci și puternicul Hagen sosi îndată la curte împreună cu vitejii săi. Îi spuse craiul pentru ce l-a chemat, drept care Hagen răspunse:

— Vă dau știre îndată! și apropiindu-se de fereastră, își aruncă privirile către oaspeți. Îi plăcură mult armele și veșmintele lor, dar de cunoscut nici el nu-i cunoștea. De aceea spuse:

— De oriunde-or fi venit, ei trebuie să fie ori crai de neam înalt, ori vreo solie crăiască. Pe câte-mi dau seama, cu toate că nu l-am văzut niciodată pe Siegfried, socot că mărețul viteaz din fruntea lor nu poate fi altul decât el. Brațul acestui voinic i-a înfrânt pe semeții nibelungi dimpreună cu bogații lor crai Schilbung și Nibelung. Să vă spun cum s-a întâmplat: călărea singur viteazul prin țara nibelungilor când, deodată, întâlni pe un munte, la comoara craiului Nibelung, mulți oșteni trufași. Aceștia tocmai scoseseră din inima muntelui comoara și chiteau s-o împartă. Minunându-se, Siegfried se apropie până fu zărit de unul din ei care spuse: „a venit Siegfried, puternicul erou din Țara de Jos!”

Schilbung și Nibelung l-au primit cu cinste și toți îl rugară pe nobilul prinț să le împartă el comoara. Atâta au stăruit, că până la urmă îl înduplecară. Am auzit spunându-se că numai nestematele acestei comori n-ar fi încăput într-o sută de care cu loitre, iar aur roșu ar fi fost încă pe atâta.

Toate acestea trebuia să le împartă brațul viteazului Siegfried, iar ei, drept răsplată, i-au dăruit de la bun început paloșul craiului Nibelung, paloș care se cheamă Balmung. A încercat viteazul să-i

mulțumească pe toți, dar nu a izbutit. Nibelungii mâniați se sumețiră asupra lui. Siegfried se lăsă păgubaș de împărțeală. Atunci două cete de războinici crăiești îi săriră împotrivă. Hei, și unde-mi puse mâna aprigul Siegfried pe paloșul chiar de ei dăruit și când prinse a-l învârti, îi tăie năprasnic mai întâi pe cei doisprezece prieteni ai nibelungilor, doisprezece zdrahoni uriași, după care șapte sute de oșteni își plecară capetele în fața lui. Unii viteji mai tineri, numai cât vedeau paloșul Balmung și cădeau la pământ de spaimă!

Astfel luă Siegfried în stăpânire comoara dimpreună cu țară și cetăți, scurtându-i cu-n cap și pe cei doi crai hămesiți. Dar povestea nu se isprăvi aici, căci piticul Alberich, slujitor credincios al celor doi crai, socoti să-și răzbune stăpânii, fără a cunoaște însă marea voinicie a viteazului din Țara de Jos. Vânjosul pitic se gurguță la Siegfried, dar nu izbuti mare lucru. Se luptară sărind ca leii de pe o stâncă pe alta până când viteazul îi smulse piticului gluga cea fermecată care avea darul să te facă nevăzut. Abia atunci chircitura se domoli cu totul, iar comoara intră în deplina stăpânire a lui Siegfried. Cei care se încumetară să lupte zăceau la pământ. Siegfried porunci supușilor nibelungi să pună la locul ei comoara, în inima muntelui. După ce jură credință viteazului, Alberich cel voinic dobândi slujba de vistiernic al comorii. Și e drept că de atunci piticul dovedi mare credință față de stăpânul său Siegfried.

Mai cunosc și altă ispravă de pomină săvârșită de acest mare viteaz: cică întâlni Siegfried odată în cale un balaur fioros pe care-l hăcui în bucăți chiar cu mâna lui. Scăldându-se apoi în sângele jivinei, pielea voinicului se întări cum e cornul, încât n-o mai poate străpunge de-atunci niciun paloș, oricât de bine oțelit și de subțire ascuțit.

Acestea le povesti Hagen, după care îi sfătui:

— Trebuie să-l primiți bine, ca să nu ne cășuneze niscai neajunsuri mânia iute a viteazului. El este atât de chipeș, că ți-i mai mare dragul să-l privești și pe cât socot eu, nu pentru vești mărunte a călătorit până aici.

Răspunse luminatul crai Gunther:

— Drept ai vorbit, Hagen! Să fie binevenit! Ieșiră apoi cu toții întru întâmpinarea oaspeților. Nimic n-a lipsit din cinstea și cuviința cu care l-au primit pe viteaz. Nobilul Siegfried se închină în fața lor, mulțumindu-le pentru aleasa primire.

— Fiți bineveniți la noi, le ură și Geiselher, mezinul, vitejilor

oaspeți, adăugând că el și cu prietenii lui vor să-i slujească bucuroși. Gunther porunci să se toarne vin și cinstiră cu toții. Rosti atunci măritul crai:

— Din tot ce e al nostru și veți avea trebuință, cu dragoste și cinste vă dăm; vrem să împărțim cu voi și binele și sângele nostru.

Auzind acestea, Siegfried se bucură din toată inima! Craiul porunci să i se dea viteazului cea mai bună găzduire. La fel și scutierilor lui li se pregătiră bune adăposturi. Prințul din Țara de Jos era ținut în mare cinste la Worms, de o mie de ori mai mare decât vă pot eu spune. Și toată cinstea a câștigat-o numai prin vrednicia lui, căci la întrecerea orânduită de crai și de curtenii săi, el era întotdeauna neîntrecut, fie la aruncarea pietrei, fie la repezirea lăncii, la orice.

Multe din frumoasele doamne de la curte, care priveau întrecerea, așa cum cerea datina, întrebau: „Cine să fie mândrul cavaler străin?" Cele care știau răspundeau: „acesta este viteazul din Țara de Jos!"

Gândurile lui Siegfried erau numai la Kriemhilda, dar și frumoasa domniță, de când începu turnirul, numai la el privea de sus de la fereastră. Altă petrecere nu-i mai trebuia domniței! Dacă ar fi știut cavalerul că este privit de stăpâna inimii lui, în veci i-ar fi ajuns această bucurie, iar dacă ochii lui ar fi zărit-o numai, nu și-ar fi dorit altă fericire mai mare pe pământ!

De aceea cumpănea adesea feciorul Siegelindei: „cum aș face s-o văd pe nobila domniță?" Și se întrista gândind că ea îi este străină încă. De câte ori măriții crai călătoreau prin țară, îi însoțea și Siegfried. De aceea domnița tare mult se mâhnea, dar nici Siegfried nu se bucura mai mult. Astfel locui viteazul în țara lui Gunther un an încheiat – adevărat vă spun – fără s-o vadă măcar o dată pe draga lui domniță.

A PATRA ÎNTÂMPLARE

Din care se va vedea cum s-au ridicat craii saxonilor și danezilor cu oaste asupra burgunzilor și cât de cumplit a luptat Siegfried împotriva lor

Iată că într-o zi veni solie în țara craiului Gunther, trimisă într-acolo de vrăjmașii săi. Solii fură călăuziți îndată la curte, unde craiul îi salută frumos și le spuse:

— Fiți bineveniți! Cine v-a trimis încoace și ce vești ne aduceți?

— Îngăduiți-ne, doamne, spuse unul din ei, să facem arătare fără a tăinui nimic. Suntem trimiși la voi de măriții crai Lüdeger din țara saxonilor și Lüdegast din țara danezilor care râvnesc să vă calce hotarele.

Măriile lor vă poartă mare ură, drept care, până în douăsprezece săptămâni vor veni cu oaste asupra voastră, zdrobindu-vă multe coifuri și scuturi. Dacă vreți să cădeți la învoială, zoriți-vă până nu se apropie cetele puternicilor voștri dușmani să vă facă stricăciuni și cumplită durere.

— Vă voi da de știre ce-am hotărât, spuse bunul crai. Zăboviți până țin sfat cu prietenii mei.

Se mâhni îndeajuns puternicul Gunther. Porunci să fie chemați Hagen și ceilalți slujitori. Trimise îndată și după Gernot. Cei mai buni viteji veniră degrabă la curte.

— Dușmanii vor să ne calce țara fără niciun temei, îi vesti craiul.

— Îi vom stăvili cu paloșele, răspunse Gernot, și dacă va trebui să pierim, vom pieri cu cinste. N-au decât să poftească!

— Nu-mi pare lucru de șagă, se ridică Hagen din Tronje. Lüdegast și Lüdeger sunt plini de semeție, iar noi nu vom putea strânge oștire așa curând. Vă sfătuiesc să-l înștiințăm pe Siegfried.

În vremea aceasta solilor li se dădu găzduire în oraș. Cu toate că veneau din partea vrăjmașilor, Gunther porunci să fie bine îngrijiți până va cere ajutorul prietenilor. Întâlnindu-se cu Siegfried, acesta îl întrebă pe crai de ce este mâhnit. Îi răspunse Gunther:

— Numai prietenilor statornici le pot destăinui mâhnirea mea.

Siegfried făcu fețe-fețe…

— Dacă umblați după prieteni statornici, eu sunt unul din ei, îi mărturisi viteazul și mai adăugă: sunt gata să vă slujesc cu credință până la capătul zilelor mele!

— Fii lăudat, mărite Siegfried! Vorbele tale mă bucură mult. Dacă voi mai avea de trăit, te voi răsplăti așa cum se cuvine… Ascultă-mi acum mâhnirea: am primit solie de la vrăjmașii mei că în curând ne vor ispiti cu oaste aici la Worms.

— Aceasta-i pricina? Nu vă mâhniți, mărite crai, îi liniști viteazul. De-ar avea vrăjmașii voștri și treizeci de mii de ajutoare, tot îi voi birui, chiar dacă eu însumi nu voi avea decât o mie. Îi voi îngenunchea mai înainte de-ar călca în țară! Bizuiți-vă pe mine!

Îi mulțumi craiul, spunându-i:

— Îți voi fi mereu cu recunoștință.

— Dați-mi o mie de oameni, mai spuse Siegfried, și cu cei doisprezece viteji ai mei vom izbuti prea bine să apărăm țara. N-ar fi rău să ajute la aceasta Hagen și Ortewein, Dankwart și Sindold, precum și viteazul Volker. Cel din urmă să poarte steagul. Nu-i altul mai bun ca el pentru aceasta!

Mai adăugă Siegfried, sfătuindu-l pe crai:

— Trimiteți solii acasă la stăpânii lor și faceți-le cunoscut că cetățile noastre îi așteaptă.

Bunul crai îi chemă pe trimișii lui Lüdeger la curte, le făcu daruri și, dându-le însoțitori de nădejde, le spuse:

— Vestiți pe puternicii mei vrăjmași că ar face mai bine dacă s-ar domoli. Cu toate acestea, dacă vor să mă caute aici, în țara mea, ca să-mi ucidă prietenii, vor pătimi și ei destule.

Solii cerură îngăduință să plece, își luară fără multe nazuri bogatele daruri și părăsiră bucuroși țara. Auzind vrăjmașii răspunsul, se străduiră să-și adune ajutoare cât mai multe. Craiul Lüdegast strânse douăzeci de mii de războinici danezi, la care mai adăugă și Lüdeger vreo patruzeci de mii din Saxonia. Ordia începu să galopeze spre Burgundia. Gunther izbuti și el să-și strângă oștirea. Hagen era căpitanul ei, iar viteazul Volker – stegarul. Nu lipseau de acolo nici Sindold și Hunold, Dankwart și Ortewein. Pe toți i-a câștigat aurul bogatului crai.

— Mărite Gunther, spuse Siegfried atunci, rămâneți acasă cu doamnele și fiți fără grijă. Apăra-voi cu cinste faima și olaturile voastre. Îi vom birui pe vrăjmași chiar în țara lor, ca să li se-ntoarcă semeția-n scârbă! Și astfel porniră vitejii. Trecură prin Hessa, de-a

dreptul spre țara saxonilor. Pustiau totul în cale cu jaf, cu fier și pară. Curând cunoscură cei doi crai ce înseamnă grija și nenorocirea.

— Voi cerceta eu însumi unde se află războinicii, spuse frumosul fecior al Siegelindei și încingându-și armele porni singur în căutarea lor. Deodată văzu pe un câmp marea oștire vrăjmașă. Erau vreo patruzeci de mii de războinici. Siegfried măsură cu ochi scăpărători puhoiul. Zări pe unul bine înarmat care tocmai se ridica să cerceteze. Și acesta îl zări pe viteaz. Cel ce iscodea purta un strălucitor scut de aur în mâna stângă. Nu era altul decât craiul Lüdegast. Siegfried zvâcni ca o săgeată împotriva lui. Lüdegast făcu la fel. Se izbiră în scuturi cu toată puterea lăncilor. Mărețul crai fu cuprins de îngrijorare. Îmboldiți de pinteni, caii îi purtau iute ca un iureș. Răsucindu-i cavalerește din frâu, cei doi, înverșunați, scoaseră paloșele. Cutezătorul Siegfried lovea de răsuna câmpia. Scântei și pălălăi țâșneau din coifuri, parcă ar fi fost de foc. Lupta cumplit viteazul din Țara de Jos! Dar și Lüdegast lovea din răsputeri. Proptindu-se vânjoși în scuturi se luptară vitejii până când Siegfried dobândi izbânda. Prin armura strălucitoare și destul de tare îi făcu craiului trei răni adânci. Mult năduf agonisi vrăjmașul! Recunoscându-se învins, craiul ceru viteazului Siegfried să-i cruțe viața în schimbul țării sale, lămurind că el este Lüdegast. Siegfried, bucuros, vru să-l ia ostatec. Atunci fu atacat de vreo treizeci de oșteni din ceata lui Lüdegast, care urmăriseră lupta dintr-un foișor. Siegfried își apăra cu brat năpraznic ostatecul. Îi culcă pe toți la pământ. Numai pe unul îl lăsă cu viață ca să ducă veste și la ceilalți. Acesta, văzându-se cruțat, o zbughi destul de repede la ai săi. Că le spuse adevărul, se vedea prea bine de pe coiful său înroșit de sânge. Rău s-au mâhnit danezii când au aflat că stăpânul lor a fost luat ostatec. I se duse vestea și fratelui său Lüdeger, care începu să zbiere de mânie. Era îndurerat peste măsură.

Siegfried îl încredință pe Lüdegast lui Hagen, care mult se mai înveseli primindu-l! Apoi li se porunci burgunzilor: „ridicați steagurile!”

— Viteji de la Rin! grăi Siegfried, mai avem de lucru până cade seara! Luați-vă după mine! Vă duc negreșit la oastea lui Lüdeger. Poftesc să văd numai coifuri zdrobite de brațele voastre!

Gernot și supușii săi săriră pe cai. Bravul Volker apucă flamura de luptă și porni în fruntea oștirii. În urma lor se învăluiau norii de colb. Scuturile sclipeau în bătaia soarelui. Și saxonii îi întâmpinară cu

paloșe bine croite și ascuțite. Se bulucira unii spre alții și învălmășeala ținu toată ziua. Sindold, Hunold și Gernot loveau cu sete în vrăjmași, doborând mai mulți decât putea visa vitejia lor. Nu mai vorbim de Volker, Hagen și Ortewein care stingeau cu sânge lucirea multor coifuri. La fel și Dankwart săvârșea minuni. Danezii erau puși la grea încercare. Scuturile lor răsunau puternic sub loviturile paloșelor făcătoare de răni. Înverșunați în luptă și saxonii brăzdau destule răni adânci. Când se aruncau burgunzii asupra lor, vedeai numai șei împroșcate cu sânge. Așa lacomi de faimă erau cavalerii!

Cei doisprezece viteji ai lui Siegfried se adunară în jurul stăpânului lor, intrând cavalerește în luptă. Erau atât de cutezători, că nu-i putea întrece nimeni. Secerară trei rânduri de oștire până au ajuns în fața războinicilor lui Lüdeger. Veni atunci și Hagen să dea ajutor.

Când văzu puternicul Lüdeger cât de sus ridică Siegfried acel paloș Balmung și cât de cumplit lovește, turbă de mânie. Oștile se traseră puțin îndărăt, iar cei doi viteji – Lüdeger și Siegfried – înaintară unul spre altul. Lüdeger bănuia că Gernot îl luase ostatec pe fratele său. Mai pe urmă a aflat el că Siegfried săvârșise aceasta. Măsurându-se din ochi, cei doi războinici își puseră la încercare puterile. Craiul, năpustindu-se în luptă, lovi atât de tare cu paloșul, că lui Siegfried îi îngenunche calul sub șea. Siegfried fu cuprins de o mânie înfricoșătoare. Dintr-o singură lovitură îi sfărâmă craiului ferecătura scutului. În clipa aceea Lüdeger recunoscu pe scutul potrivnicului său o coroană zugrăvită. Abia atunci băgă de seamă cu cine își măsura puterea și se dădu învins, strigând către supușii lui:

— Lăsați-vă păgubași, nu mai luptați! L-am recunoscut printre burgunzi pe Siegfried cel puternic. Diavolul ni l-a trimis aici!

A poruncit apoi oștenilor săi să închine steagurile și ceru pace. Burgunzii făcură pace, dar Lüdeger a rămas ostatec la ei. Numai brațul neînvins al lui Siegfried a săvârșit minunea. Câmpul era plin de coifuri sparte și scuturi sfărâmate. Cinci sute de ostateci luară atunci burgunzii. Gernot și Hagen se îngrijiră ca răniții să fie duși cu tărgile.

Biruiți, danezii porniră rușinați spre casă. Nici saxonilor nu li se cuvenea mai multă laudă. Mulți prieteni și multe soții cumsecade își jeleau acum morții.

Burgunzii încărcară samarele pentru întoarcerea la Rin. Întreaga oștire a craiului Gunther aduse laude puternicului Siegfried. Gernot

trimise solie la Worms să vestească prietenilor biruința, așa cum se cuvenea.

Cei de-acasă, care tocmai se jeluiau îngrijorați, primiră cu mare bucurie prielnica veste. Doamnele întrebau zorite cum au izbândit soții lor la oaste. Kriemhilda chemă la ea, în mare taină pe unul dintre soli, căruia mai demult îi mărturisea toate tainele inimii sale. Îndată ce intră la ea, domnița îl întrebă:

— Cum au isprăvit lupta fratele meu Gernot și ceilalți prieteni? Au rămas mulți morți? Cine a luptat cel mai bine? Să nu-mi ascunzi nimic! Aurul meu te va răsplăti îndeajuns.

Cinstitul sol dădu lămuriri la toate întrebările, întocmai așa cum a fost. Încheind veștile, spuse:

— Ai noștri n-au șovăit nicicând, luminată domniță, dar trebuie să mărturisesc că cea mai măreață luptă care s-a văzut vreodată, tot Siegfried a purtat-o. El i-a biruit și i-a luat ostateci pe cei doi crai. Lüdeger se căiește tot timpul că a căutat pricină stăpânilor mei de la Rin.

Obrajii luminoși ai domniței se îmbujorară de bucurie că frumosul și viteazul Siegfried a scăpat nevătămat dintr-o asemenea încercare. Porunci să i se dea solului, răsplată, veșminte bogate și zece măsuri de aur. Iată de ce este bine să aduci vești plăcute domnițelor bogate!…

În vremea aceasta se întoarse și oastea. Gunther ieși bucuros s-o întâmpine, mulțumind prietenește vitejilor pentru biruință. Când află însă că se pierduseră șaizeci din oamenii săi, se întunecă…

Oastea descălecă în fața palatului și fu găzduită cu grijă în oraș. Craiul porunci să fie bine îngrijiți răniții și oaspeții. Până și cu vrăjmașii se arăta bun. Îi spuse lui Lüdegast:

— Fii binevenit la mine! Multă păgubire ne-ați adus, căutându-ne pricină din senin. Fie lăudați prietenii mei că m-au sprijinit așa de bine!

— Le poți mulțumi, intră și Lüdeger în vorbă. Ostateci ca ai voștri, n-a mai văzut nicicând alt crai. Îndurați-vă de noi și vă vom răsplăti cu mari bogății!

— Vă slobozesc pe amândoi, spuse Gunther, numai să rămâneți oaspeții mei. Cer chezășie că nu veți părăsi țara fără învoirea noastră.

Cei doi făgăduiră, strângând mâna craiului Gunther. Apoi fură duși la odihnă. Ostatecilor sănătoși li se turnă mied și vin bun, iar celor răniți li se dădu mare îngrijire. Vracii căpătau aur și argint cu

nemiluita pentru rănile pe care le oblojeau.

Cei ce voiau să plece pe la casele lor au fost poftiți să mai rămână. Craiul Gunther ținu sfat ca să hotărască răsplata oștenilor; prin vitejia lor doar a agonisit toată faima. Se ridică Gernot și spuse:

— Lăsați-i acum să plece și-i vom pofti peste șase săptămâni la ospățul crăiesc. Până atunci se vor înzdrăveni și cei care zac răniți.

Ceru și Siegfried îngăduința să plece. Gunther îl rugă stăruitor să mai rămână, dar numai gândul la frumoasa Kriemhilda îl înduplecă. Era prea puternic și bogat ca să se dăruiască aur, cu toate că merita răsplată din belșug.

Craiul orândui zilnic întreceri cavalerești spre marea bucurie a vitejilor. Porunci așijderi să se ridice jilțuri în fața cetății, pe țărm, pentru oaspeții care vor fi poftiți în țară.

Între timp frumoasa Kriemhilda află că se orânduiește mare ospăț. De aceea, împreună cu frumoasele doamne și cu bătrâna Ute, au început să caute de zor podoabele pe care le vor purta. Multe straie minunate au mai scos ele atunci de pe sub încuietori!

A CINCEA ÎNTÂMPLARE

Din care vom afla, în sfârșit, cum a văzut-o prințul Siegfried întâia oară pe domnița Kriemhilda

Acum jilțurile erau pregătite, mulți din cei răniți se înzdrăveniseră, iar oaspeții au început să sosească. Numai crai încoronați veniră vreo treizeci și doi. Geiselher mezinul și fratele său Gernot nu mai pridideau să salute musafirii, așa cum cerea datina cavalerească. Toată lumea întâmpina cu bucurie ospățul. Luați la un loc, erau vreo cinci mii de oaspeți și mai bine poate, toți înveșmântați cu cele mai minunate straie.

Petrecerea porni într-o dimineață de Rusalii. Gazda pricepuse mai de mult că viteazului din Țara de Jos îi tânjește inima după domnița Kriemhilda. Și dreptu-i că din toate, numai frumusețea ei era vrednică de cea mai mare laudă. Grăi craiul atunci:

— Dau sfat, prieteni și supuși, să orânduim așa fel ospățul, încât să nu ne căim după vremea petrecută.

La acestea răspunse Ortewein din Metz:

— Ca ospățul să fie cu deplină cinste, îngăduiți oaspeților să vadă frumoasele copile cu care se mândrește Burgundia noastră. Nimic nu ne poate bucura mai mult privirea! Îngăduiți și surorii voastre să se înfățișeze oaspeților!

Sfatul fu întâmpinat cu mare bucurie. Craiul încuviință, drept care, doamna Ute, frumoasa Kriemhilda și alaiul lor de doamne și de jupânițe fură poftite la ospăț. Toate se gătiră cu cele mai strălucitoare rochii și podoabe, iar măritul crai porunci ca o sută de viteji să slujească surorii și mamei sale, toți cu paloșele în mâini.

Dintr-o măreață sală ieși Ute cea bogată cu un alai de peste o sută de doamne, după care urmau domnița Kriemhilda și jupânițele care o însoțeau. Printre viteji se petrecu o mare îmbulzeală. Care mai de care se ițea nerăbdător s-o vadă pe nobila fată. Fermecătoarea domniță se ivi ca zorii trandafirii dintre nourii întunecați. Orice umbră de mâhnire se risipi din inima viteazului Siegfried: o vedea în sfârșit pe frumoasa domniță! Veșmintele ei scânteiau de nestemate iar bujorii obrajilor răspândeau în jur o plăcută lumină. Oricât de

năzuros ar fi fost cineva, el trebuia să facă mărturisirea că aici, pe pământ, nu s-a mai văzut încă frumusețe care s-o întreacă pe a domniței Kriemhilda. Și adevărat este că ea strălucea printre celelalte domnițe ca luminoasa lună plină printre miile de stele!

Inimile vajnicilor cavaleri începură să bată mai tare. Toți se înghesuiau s-o vadă, iar Siegfried, mărețul erou, schimba fețe-fețe. Gândea în sinea lui viteazul: „cum mi-am putut închipui că mi-i hărăzit să te iubesc? Zadarnică deșertăciune! Cu toate acestea, dacă nu voi avea parte de tine. Voi muri cu dragă inimă". Chibzuind astfel, aci pălea, aci se-mbujora.

Nu-i mai puțin adevărat că și feciorul Siegelindei era așa de chipeș, că părea zugrăvit de mâna unui mare meșter. Puteai mărturisi bucuros că nicicând nu s-a aflat pe lume viteaz mai frumos ca el.

Cei care o însoțeau pe Kriemhilda strigau pretutindeni să se lase calea slobodă. Cavalerii s-au tras îndărăt iar Gernot îi spuse măritului crai:

— Iubite frate Gunther, răsplătește-l acum, în fața tuturor, pe eroul care te-a slujit atât de bine. Îngăduie ca sora noastră să-l salute pe Siegfried.

Craiul dădu învoirea și Siegfried se înfățișă domniței Kriemhilda. Inima viteazului era luminată de bucurie. Domnița îl întâmpină cu o bunăvoință plină de dragoste. Obrajii ei ardeau îmbujorați:

— Bine-ai venit, nobile cavaler!

La auzul acestui salut, inima viteazului se înfioră de-a binelea. Mulțumi Siegfried, închinându-se tulburat de iubire.

Dorul îi apropia unul de altul. Se priveau pe furiș cu ochii cei mai drăgăstoși. Că l-ar fi mângâiat atunci mâna albă a domniței cu blânde neteziri, n-am știre. Dar, nici nu pot crede că n-ar fi făcut-o… De ce și-ar fi nedreptățit inimile însetate de dragoste? Iată că i se îngădui domniței să-l sărute pe vajnicul erou! În toată viața lui n-a cunoscut Siegfried fericire mai mare! Apoi se despărțiră. Frumoasa Kriemhilda, însoțită de alaiul jupânițelor se îndreptă spre catedrală. Cavalerii au rămas deoparte, așa cum cereau pravilele. Siegfried așteptă ca pe jăratic până se termină liturghia. Era fericit că domnița îi arăta atâta bunăvoință, dar, pe bună dreptate, și el îi era ei destul de drag. Când liturghia se isprăvi și alaiul ieși din catedrală, domnița îl pofti din nou pe vrednicul erou lângă ea, spunându-i:

— Cerul să te răsplătească, mărite Siegfried, că ai luptat așa de bine la război. Toți vitejii te iubesc cu credință și asta numai prin

purtarea ta ai dobândit-o!

Privind cu dulceață la domniță, răspunse viteazul:

— Eu nu voi ști ce-i odihna până nu voi împlini toate dorințele prietenilor mei. Îi voi sluji credincios cât mă vor ține puterile și aceasta o voi face, domniță Kriemhilda, numai ca tu să-mi dăruiești dragostea!

Și astfel, vreme de douăsprezece zile, îndată ce se iveau zorii, frumoasa Kriemhilda putea fi văzută în curte alături de prințul din Țara de Jos. Bucuriile, petrecerile și întrecerile se țineau lanț la curtea lui Gunther. Însuși craiul se preumbla printre oaspeți ca să nu se ivească vreun cusur care să-i nemulțumească. El le spuse:

— Viteji, înainte de a pleca de la noi, să vă luați darurile!

Celor din Danemarca le veni atunci la îndemână să spună:

— Înainte de-a ne întoarce în țara noastră, dăruiți-ne statornică pace! Ne este de mare trebuință. Mulți prieteni dragi ne-au fost tăiați de paloșele voastre.

Gunther merse atunci la Siegfried și-l întrebă:

— Ce să fac nobile cavaler? Oaspeții vor să plece mâine în zori și-mi cer statornică pace. În afară de aceasta, vor să-mi dăruiască, în schimbul slobozirii lor, aur cât pot duce cinci sute de iepe.

Îl povățui viteazul:

— Să nu primești nimic! Dă-le drumul amândurora dar să-ți facă făgăduială că de azi înainte se vor feri să-ți mai calce țara cu oaste. Drept zălog, să-ți strângă mâna cavalerește.

Gunther făcu întocmai cum îl sfătui viteazul. Oaspeții cerură îngăduința să plece. Fiecare, încărcat cu daruri bogate, porni către țara lui. Locuințele se goliră iar țara parcă rămase mai pustie.

Siegfried, îndoindu-se că va dobândi vreodată inima domniței, vru să plece și el, dar Geiselher îl întoarse din drum:

— Încotro, nobile Siegfried? Rogu-te nu ne părăsi! Rămâi la curtea lui Gunther, că mulți viteji și multe doamne frumoase te privesc cu dragoste aici.

Răspunse puternicul Siegfried:

— Îmi este nespus de dor de țara mea! Deschingați totuși caii și strângeți scuturile. Nu mai plec. Prințul Geiselher m-a întors din drum.

Și astfel rămase viteazul mai departe la curtea craiului Gunther. Altminteri, dacă chibzuim cum trebuie, nici nu putea să se simtă mai bine ca aici în alt loc din lume. Numai aici doar, putea s-o vadă zilnic

pe frumoasa Kriemhilda. Dragostea pentru ea îl înlănțui statornic și nu rareori se perpelea din pricina ei.

A ȘASEA ÎNTÂMPLARE

Din care vom afla cum a purces Gunther în Islanda ca s-o pețească pe crăiasa Brunhilda

Vești noi se abătură în țara de la Rin… Cică undeva departe, dincolo de mare, se afla o crăiasă peste măsură de frumoasă și într-atâta de puternică, încât niciun viteaz n-a izbutit s-o răpună.

Cine poftea s-o pețească, trebuia s-o biruie la trei încercări, iar dacă era biruit numai la una din ele, își pierdea fără multă vorbă capul. O dată cu aceste vești se mai auzi la Rin că nu puțini au fost vitejii cărora li s-au rostogolit capetele la picioarele frumoasei și cumplitei fecioare. Brunhilda se numea ciudata crăiasă și din veștile ajunse în Burgundia se mai știa că era înconjurată de numeroase copile frumoase cum nu se mai aflau în alte părți ale lumii.

Auzind craiul Gunther aceste vești, dădu știre curtenilor săi că el s-a hotărât s-o pețească pe vajnica Brunhilda:

— Voi purcede peste mare la ea și-mi voi pune la prinsoare capul: ori o dobândesc de soție, ori îmi pierd viața!

— Nu v-aș sfătui, mărite crai, îl încontră Siegfried. Prea cumplite sunt apucăturile Brunhildei.

— Încă nu s-a născut o femeie atâta de puternică și vitează, încât să n-o poată birui cu cea mai mare ușurință brațul meu – răspunse încrezător Gunther.

— N-o cunoașteți încă, de aceea vorbiți așa. Nici patru ca voi n-ar dovedi-o, adăugă Siegfried.

— Oricât de puternică ar fi și orice mi s-ar întâmpla, voi purcede la drum. Se cade să-mi pun viața în cumpănă pentru marea ei frumusețe. Cine știe, poate-mi ajută cerul s-o aduc la Rin.

— V-aș sfătui – spuse Hagen – să cereți ajutorul lui Siegfried. El o cunoaște bine pe Brunhilda, îi știe toate năravurile și v-ar fi de mare folos.

— Ce spui, nobile Siegfried – îl întrebă Gunther – mă ajuți s-o pețesc? Dacă izbutim, oricând voi fi gata și eu să-mi primejduiesc cinstea și viața de dragul tău.

— Te ajut – răspunse Siegfried – dacă mi-o făgăduiești de soție pe

sora ta, frumoasa domniță Kriemhilda. Altă mulțumire nu cer…

— Făgăduiesc, spuse Gunther plin de hotărâre. Făgăduielile fură pecetluite cu jurăminte, după care craiul Gunther îl întrebă pe Siegfried:

— Cum vom trece marea? Trebuie să luăm și oastea cu noi?

— Așa de înfricoșătoare sunt apucăturile Brunhildei, că oastea ar pieri zădarnic în fața mâniei sale, dădu Siegfried răspuns. De aceea socot să purcedem numai patru viteji: tu să fii unul, eu al doilea, Hagen al treilea, iar al patrulea Dankwart să fie, viteazul cavaler. Chiar dacă vom avea de luptat și cu o mie de vrăjmași, nu mai luăm pe nimeni cu noi!…

— Aș mai vrea să știu – întrebă Gunther – ce fel de veșminte vom purta în fața Brunhildei?

— Ca să nu ne rușinăm – răspunse Siegfried – de ceea ce vom auzi spunându-se despre noi, va trebui să ne purtăm în fața doamnelor din țara Brunhildei cu cele mai strălucitoare veșminte.

Auzind acestea, Gunther o vesti pe sora sa, domnița Kriemhilda, că poftește să o vadă dimpreună cu viteazul Siegfried. Domnița bucuroasă, se împodobi îndată și îi primi cu multă dragoste pe nobilul Siegfried și pe fratele ei.

— Ce păsuri v-au adus la mine, nobili crai? întrebă Kriemhilda.

— Iubită soră, grăi Gunther, noi vom porni în pețit departe, peste mare, în țară străină și ne-ar fi de trebuință pentru această călătorie veșminte atât de minunate, cum încă nu s-au mai purtat pe lume.

Schimbând priviri drăgăstoase și pline de-nțelesuri cu Siegfried, domnița Kriemhilda îl întrebă uimită pe fratele ei:

— Dă-mi știre și mie, au cine-i crăiasa pe care o veți peți departe, peste mare, în țară străină?

— Nu-i alta decât Brunhilda, crăiasa Islandei. În țara ei vom cuteza a purcede și de aceea ne sunt de trebuință cele mai strălucitoare veșminte.

— Vă puteți bizui pe mine, făgădui domnița. Mătase avem îndeajuns, jupânițe harnice destule, numai nestematele lipsesc. Porunciți să mi le aducă pe scuturile late. Mai trebuie să știu cine vor fi însoțitorii.

— Eu voi fi unul, spuse Gunther, Siegfried va fi al doilea, al treilea va fi Hagen și Dankwart al patrulea, încolo, niciunul mai mult.

— Vă încredințez că, mai curând decât nădăjduiți, veți purta cu cinste veșmintele țesute de noi.

După această nouă făgăduială, cei doi viteji mulțumiră recunoscători domniței și plecară. Kriemhilda chemă din iatacurile lor treizeci de jupânițe dintre cele mai pricepute la acest meșteșug și porniră treaba.

Croiala veșmintelor o făcea însăși Kriemhilda cu mâna ei albă, iar jupânițele prindeau de zor în mătasea arăbească, albă ca zăpada și-n zazamancul cel verde ca iarba, scânteietoarele nestemate. După câteva săptămâni veșmintele fură gata și cei patru viteji au fost poftiți să le încerce. Le veneau atât de bine, că nici nu mai știau cum să-i mulțumească frumoasei domnițe. Între timp fusese trasă la malul Rinului o corabie bine meșterită care trebuia să-i poarte peste mare, spre țara Brunhildei. Cele trebuitoare călătoriei fură încărcate pe această corabie: scuturi de aur, veșmintele cele noi, cai sprinteni și focoși, merinde din belșug și cel mai bun vin pe care l-au găsit prin părțile Rinului. După ce pregătiră totul, vitejii cerură Kriemhildei îngăduința să plece. Mulți ochi luminoși se întunecară atunci și începură a plânge de curgeau lacrimile în șiroaie pe obrajii simțitoarelor doamne, jilăvindu-le până și veșmintele!

Cu durere în glas, nobila Kriemhilda îl rugă pe Siegfried:

— Mărite cavaler, ți-l încredințez pe iubitul meu frate; ai grijă de viața lui!

— Câtă vreme voi trăi, răspunse Siegfried, fiți fără grijă domniță! Îl voi aduce teafăr îndărăt. Jur pe trupul și pe sufletul meu!

Se despărțiră apoi. Vitejii se urcară pe corabie, iar craiul Gunther întrebă:

— Cine va fi cârmaciul?

— Eu, răspunse Siegfried. Cunosc bine căile drepte ale apei! și, spunând acestea, prinse cu putere cârma, împingând corabia de la țărm. Însuși Gunther puse mâna pe-o vâslă și dădu ajutor. Prinseră apoi un vânt prielnic care umflă vântrele îndepărtându-i tot mai mult de țărm.

Când zorii celei de-a douăsprezecea dimineți rumeneau întinderile nesfârșite ale apelor, vântul îi purtase atât de departe, încât ajunseră de-acum la Isenstein cea Bună, locul de baștină al Brunhildei, cu multe cetăți puternice, cu ziduri înalte și groase. În afară de Siegfried, niciunul din ei nu cunoștea aceste locuri.

De aceea întrebă Gunther:

— Spune-mi, prietene Siegfried, ale cui sunt aceste cetăți și această țară minunată?

— Ale Brunhildei, răspunse Siegfried. La ea ne vom înfățișa chiar astăzi, drept care vă sfătuiesc să vorbiți măsurat și să vă purtați cu grijă în fața ei. Să mai știți, așijderi, luminați viteji, că față de ea, craiul Gunther va trece drept stăpânul meu, iar eu supusul lui. Numai așa vom izbuti.

Toți făgăduiră să facă întocmai cum i-a sfătuit Siegfried, iar Siegfried îi mai spuse lui Gunther:

— Trebuie să izbutim nu numai de dragul tău, ci și de dragul frumoasei tale surori, pe care o iubesc cum îmi iubesc viața și ca s-o merit, vreau să mă arăt vrednic de ea!

A ȘAPTEA ÎNTÂMPLARE

Cum o dobândi Gunther pe Brunhilda

Când corabia se apropie de cetatea de pe țărmul mării, vitejii văzură la ferestre numeroase chipuri de copile frumoase care priveau curioase spre ei.

— Ai știre, nobile Siegfried, cine sunt aceste copile și cine este stăpânul lor? întrebă Gunther.

— Îți voi spune îndată, dădu răspunsul Siegfried, dar mai întâi privește pe furiș la ele și să-mi mărturisești apoi pe care ai alege-o, dacă ți-ar fi îngăduit să alegi?

Privi craiul ce privi, după care spuse:

— Dacă mi s-ar îngădui, aș alege-o pe aceea în veșminte albe ca neaua, frumoasă și trupeșă cum nu mi-a mai fost dat să văd!

— Ai țintit bine, îi spuse Siegfried. Frumoasa copilă după care ți s-au răsucit privirile și inima nu-i alta decât nobila Brunhilda. Un fior străbătu întreaga făptură a mărețului crai Gunther aflând că privirile sale s-au sprijinit chiar pe chipul fermecător al crăiesei Brunhilda.

Când cei patru viteji au coborât pe țărm, Brunhilda porunci frumoaselor copile să plece de la ferestre și să nu mai caște gura la străini. Ele părăsiră numaidecât ferestrele și ce credeți că făcură? Se împodobiră în fel și chip, se sulemeniră, așa cum fac de obicei frumoasele doamne, apoi se ascunseră după niște ferestre înguste de unde puteau să se iețească în voie la viteji.

În vremea aceasta Siegfried scoase la țărm mlădiosul și puternicul cal al lui Gunther, ținându-l de căpăstru până ce craiul se potrivi bine în șea, apoi își aduse din corabie și calul său.

Treburi de acestea nu mai făcuse niciodată feciorul Siegelindei, iar privirile tuturor se îndreptară asupra craiului Gunther tocmai pentru că-l slujea un cavaler așa de măreț cum era Siegfried. Dankwart și Hagen își scoaseră și ei caii din corabie, încălecară cu toții și porniră spre cetatea cu optzeci și șase de turnuri în mijlocul căreia se afla marele palat al Brunhildei. Gunther și Siegfried purtau veșminte albe ca neaua, iar scuturile de aur strălucitor aruncau lumini pâlpâitoare pe brațele lor vânjoase. Șeile și frâiele fulgerau de nestemate, pe când zurgălăii de aur roșu luminos își picurau clinchetele cristaline în aer.

Dankwart și fratele său Hagen purtau, după câte am auzit spunându-se, veșminte negre ca pana corbului pe care scăpărau cele mai frumoase nestemate din India.

Porțile cetății, grele și ferecate, erau larg deschise, iar oamenii Brunhildei alergară buluc întru întâmpinarea oaspeților. Unii le luară caii de dârlogi, alții scuturile din mâini, iar unul dintre cămărași le spuse:

— Dați-ne paloșele și platoșele voastre!

— Pe acestea nu vi le dăm, răspunse Hagen, vrem să le purtăm noi înșine!

— Dați-le armele, îi sfătui Siegfried, arătând că în această țară e obiceiul ca oaspeții să nu poarte nicio armă.

Numai la îndemnul lui Siegfried, se despărți Hagen de arme în țara Brunhildei.

În vreme ce oaspeților li se dădea de băut, Brunhilda află că necunoscuții viteji au sosit în curtea palatului, dar nu știa cine sunt ei. De aceea întrebă:

— Cine sunt strălucitorii cavaleri care au poposit în cetatea mea și de dragul cui s-au călătorit până aici?

— Mărită crăiasă, răspunse un curtean, mărturisesc că nu i-am mai văzut niciodată… Cu toate acestea bănuiesc că unul dintre ei nu poate fi altul decât Siegfried… Și dacă el o fi, trebuie să-l primiți cu cea mai înaltă cuviință. Celălalt, al doilea, pare așijderea a fi vrednic de laudă. După cât de drept și de măreț se ține, s-ar cuveni să fie crai peste vreo țară…

Cel de-al treilea nu bănuiesc cine este, dar are o înfățișare aspră, privirile întunecate și grele, fruntea înnourată și, după câte cred, cumplit curaj mai poartă-n sufletul său.

Ultimul dintre ei, cel mai tânăr, are înfățișarea nobilă și purtările lui sunt atât de feciorelnice, că ne-ar părea rău să i se întâmple vreun neajuns pe aici.

— Aduceți-mi veșmintele – spuse crăiasa Brunhilda atunci. Dacă puternicul Siegfried a venit în țara mea ca să mă pețească, va fi vai de el!…

Zicând acestea, frumoasa Brunhilda se înveșmântă în cele mai scumpe mătăsuri împodobite cu fire de aur și cu nestemate, ieșind apoi întru întâmpinarea oaspeților însoțită de peste o sută de doamne, toate gătite și împodobite din belșug. Pe lângă ele mai erau și vreo cinci sute dintre cei mai buni războinici ai Brunhildei,

înarmați până-n dinți!…

Oaspeții, îngrijorați, se ridicară bănuitori din jilțuri. Crăiasa, văzându-l pe Siegfried, se îndreptă spre el și-i spuse:

— Fii binevenit în țara mea, nobile Siegfried. Rogu-te să-mi faci arătare, ce pricini te-au adus încoace?

— Multă mulțumire, crăiasă Brunhilda, dar bineța voastră se cuvenea acestui nobil viteaz care stă în fața mea; el este stăpânul meu și lui i se cuvine această cinste. Ajunge dacă vă spun că el se numește Gunther, viteazul crai de la Rin și că nu are năzuință mai mare decât să te pețească, orice i s-ar întâmpla… De dragul lui am călătorit până aici.

Răspunse crăiasa Brunhilda:

— Dacă el este stăpânul tău și vrea să mă pețească, trebuie să mă biruie la trei încercări… Numai așa voi fi soția lui. Dacă izbândesc eu numai la una din ele, vă retez capetele la toți!…

Intră atunci în vorbă și întunecatul Hagen din Tronje:

— Arătați-ne și nouă, mărită crăiasă, ce fel de încercări veți rândui? Stăpânul meu ar trebui să fie ciung ca să vă lase vouă izbânda…

— Dacă vrea să-i fiu soție, va trebui să arunce mai departe decât mine cu piatra, apoi să sară mai departe decât aruncătura pietrei și să mă dovedească în lupta cu lancea. Chibzuiți bine, mai adăugă frumoasa crăiasă, altfel veți pierde aici, o dată cu cinstea și viața!

Siegfried se apropie de Gunther, șoptindu-i:

— Vorbește-i crăiesei cu tot curajul. Te voi ajuta împotriva ei cu șiretlicul meu!

Craiul Gunther, prinzând curaj, îi spuse Brunhildei:

— Mărită crăiasă, pentru frumusețea voastră nemaipomenită, voi împlini tot ce-mi porunciți. Vreau să-mi pierd capul dacă nu voi izbândi…

Auzindu-i cuvintele, crăiasa îl pofti să se pregătească îndată pentru întrecere, după care se duse și ea în palat să facă la fel. În vremea aceasta, Siegfried, șiretul bărbat, se furișă jos la corabie și scoase din ascunzătoare gluga cea fermecată. Cum o trase pe cap se și făcu nevăzut. Alergă apoi îndărăt, unde se pregătea marea întrecere.

După ce se trase cercul în care urma să aibă loc lupta, sosi și Brunhilda. Era atât de înarmată ca și cum ar fi vrut să lupte împotriva tuturor crailor din lume. Slujitorii ei îi aduseră un scut uriaș făurit din aur roșu, întărit cu oțel și bătut cu pietre scumpe,

verzi ca iarba, care-și amestecau scânteile cu lucirile aurului. Numai gurguiul din mijlocul scutului era lat de trei palme și avea atâta aur și oțel, că patru oameni puternici abia izbuteau să ridice scutul de jos. Când văzu întunecatul Hagen scutul cu care va lupta Brunhilda, îi spuse lui Gunther:

— Ce facem, mărite crai? S-a zis cu viața noastră! Frumoasa pe care vrei s-o pețești e diavol nu femeie!…

I se aduse apoi crăiesei lancea, puternică, lată, cu vârful ascuțit pe amândouă părțile și cu o sută de pfunzi de fier în ea. Cu mare greutate abia o purtau vreo trei slujitori pe umeri.

Cuprins de îngrijorare, Gunther își spuse în sine: „nici Talpa iadului n-ar putea să lupte cu ea!… Dacă aș fi iar la Rin, viu și nevătămat, ar putea să stea mult și bine iubita mea nemăritată aici”.

Hagen, de mâhnire, era să-și piardă mințile, iar fratele său, Dankwart, spuse:

— Ce-am căutat la curtea Brunhildei? Această femeie ne va pierde pe toți! Dacă am avea măcar paloșele, semeția celor din slujba Brunhildei ar trebui să se mai domolească și chiar dacă le-aș fi jurat de o mie de ori pace, pentru viața stăpânului meu ar fi plătit cu viața această cumplită crăiasă!

— Hei, cum s-ar mai îmblânzi trufia crăiesei – răspunse Hagen – dacă am avea armurile și bunele noastre paloșe!

Brunhilda auzi cele spuse de Hagen și îi râse peste umăr, dând poruncă slujitorilor săi:

— Aduceți-le eroilor zalele și paloșele, dacă se cred așa de viteji, că mie puțin îmi pasă, fie că-i văd înarmați sau fără arme!… Când li se aduseră armele, vitejii de la Rin se îmbujorară de bucurie, iar Dankwart îi spuse Brunhildei:

— Porniți acum întrecerea! Măria sa craiul va fi biruitor: avem din nou paloșele noastre!

Între timp slujitorii Brunhildei aduseră în cercul de luptă și pietroiul, care erau mai degrabă o stâncă mare, rotundă și atât de grea, că abia o puteau ridica doisprezece viteji dintre cei mai tari de vârtute. Burgunzii când o văzură se cruciră de-a binelea!

— Pe cine vrea craiul să pețească? spuse Hagen. Acestei femei i-ar sta mai bine în Tartar ca soață a dracului!

Brunhilda își suflecă mânecile, dezgolind brațele-i albe și puternice, apucă scutul și agită sulița spre înălțimi, dând astfel semn că lupta poate începe. Gunther tocmai stătea neliniștit în fața ei, când

simți deodată că cineva îi atinge brațul.

— Cine m-a atins? întrebă mirat craiul, privind în jur și nezărind pe nimeni.

— Eu sunt, Siegfried! Fii liniștit! Dă-mi scutul și ia aminte la ce-ți spun: tu vei face numai mișcările, iar eu voi împlini faptele.

Nici nu s-au înțeles bine, că Brunhilda cea vajnică a și repezit sulița, cu toată puterea, în scutul nou și lat al craiului Gunther pe care – fără să știe nimeni – îl purta de fapt brațul puternicului Siegfried. Pălălăi de flăcări țâșniră din cocoașa de oțel a scutului pe care tăișul lăncii îl străbătu în întregime. Lovitura fu atât de năprasnică, încât cei doi viteji căzură în genunchi, iar lui Siegfried îi năpădi sângele pe gură. Scuturând din cap, feciorul Siegelindei sări în picioare, smulse lancea din scut, o întoarse cu tăișul îndărăt, ca să n-o rănească pe frumoasa crăiasă și o repezi cu atâta putere în armura Brunhildei, că țâșniră flăcări din zalele ei, ca și cum o vijelie ar fi răscolit deodată un foc. Crăiasa nu putu ține piept loviturii. Se prăbuși la pământ cu zalele zăngănind din toate încheieturile. De când era pe lume niciodată nu i se mai întâmplase Brunhildei una ca asta, dar nici craiul Gunther n-ar fi izbutit vreodată s-o doboare fără ajutorul lui Siegfried.

Venindu-și în fire, Brunhilda se ridică și fără să bănuiască cine era adevăratul luptător, îi spuse lui Gunther:

— Nobile cavaler, îți mulțumesc pentru lovitură! Apoi încordându-și puterile, apucă pietroiul, îl cumpăni de câteva ori, îl aruncă până hăt-departe și sări după el de-i zornăiră armurile prin văzduh, întrecând cu mult aruncătura.

Gunther și nevăzutul Siegfried alergară sprinteni, apucară și ei pietroiul, îl cumpăniră de vreo două ori, iar Siegfried îl zvârli cu atâta putere că o întrecu pe crăiasă, apoi înșfăcându-l și pe craiul Gunther în spate sări cu tot cu el peste locul unde căzuse pietroiul.

Minunea aceasta n-o putea bănui nimeni. Pietroiul zăcea la pământ, iar craiul Gunther era văzut singur și biruitor în cercul de luptă.

Fără puternicul braț al lui Siegfried, craiul ar fi fost ucis de la prima încercare.

Frumoasa Brunhilda, aprinsă de mânie, strigă:

— Voi, prieteni și supuși, apropiați-vă! De-acum înainte, craiul Gunther este stăpânul vostru. Lui să-i dați ascultare!

Toți lăsară armele din mâini și îngenunchează la picioarele

măritului crai. Hagen, cutezătorul viteaz, se însenină de bucurie. Aşijderea şi Dankwart. Brunhilda îl luă de mână pe Gunther, poftindu-l în sala mare a palatului, unde se adună mulţime de cavaleri şi de nobile doamne.

În vremea aceasta, isteţul Siegfried alergă nevăzut la corabie, îşi ascunse gluga fermecată şi, întorcându-se, intră în sala cea mare a palatului, întrebându-l pe Gunther ca şi cum n-ar fi ştiut nimic.

— De ce zăboviţi, mărite crai şi nu începeţi lupta? Suntem nerăbdători să vă privim!

Se ridică atunci Brunhilda, făcându-i întrebare lui Siegfried:

— Cum s-a întâmplat, nobile cavaler, că n-ai văzut întrecerea? Craiul Gunther a dobândit izbânda!

— Ne pare rău că n-a fost şi Siegfried de faţă, se amestecă în vorbă Hagen. Tocmai atunci era dus la corabie, de aceea nu ştie că stăpânul nostru a ieşit biruitor.

— Dacă-i adevărat – spuse Siegfried – mă bucur din toată inima că stăpânul meu ţi-a îngenunchiat trufia. Ştiu bine că acum, nobilă crăiasă, ne vei urma negreşit la Rin.

— Încă nu, răspunse Brunhilda. Mai întâi trebuie să cer sfat rudelor şi sfetnicilor mei, altfel nu-mi pot părăsi ţara…

Zicând acestea, porunci olăcarilor să purceadă în cele patru vânturi pentru a chema de îndată la ea pe supuşii şi pe rudele sale.

După câteva zile începură să curgă la palat de dimineaţă până seara cei mai buni căpitani ai Brunhildei cu cetele lor de războinici.

Hagen îi privea întunecat:

— Ce-am făcut! spuse el. Trebuie să ne aşteptăm la cumplită vătămare din partea lor… Gândurile crăiesei nu sunt curate dacă-şi adună toată puterea ţării aici…

— Îi voi sta împotrivă – spuse Siegfried – şi nu voi îngădui să se întâmple ceea ce vă îngrijorează. Alerg să aduc ajutoare dintre cei mai aleşi oşteni pe care voi încă nu-i cunoaşteţi. Până atunci, dumnezeu să vă ocrotească viaţa şi cinstea!

— Să nu zăboviţi mult, strigă craiul Gunther după el.

— Peste câteva zile sunt îndărăt – răspunse Siegfried – dar să nu-i spuneţi crăiesei pentru ce am plecat.

A OPTA ÎNTÂMPLARE

Aici se povestesc peripețiile lui Siegfried în țara nibelungilor, întoarcerea lui cu oastea pe insula Brunhildei și plecarea alaiului de nuntă spre Burgundia

Acoperit de gluga cea fermecată, Siegfried se strecură nevăzut prin cetate, îndreptându-se grabnic spre țărm. Ajuns aici, sări sprinten în corabie, puse mâna vârtos pe cârmă și – cât ai clipi – începu să alunece lin peste luciul apelor la vale. Nevăzut cum era, toți cei care priveau corabia zburând pe valuri se cruceau, crezând ca nerozii că nu o conduce nimeni… Dar, la drept vorbind, nici nu ar fi avut de unde să știe careva că însuși Siegfried o cârmuiește, atâta vreme cât viteazul se afla sub puterea glugii lui năzdrăvane.

După o zi și o noapte de călătorie fără popas, corabia ajunse pe mare, spintecând vijelios talazurile mai departe, până la țărmul nibelungilor, acolo unde se afla și acea comoară dobândită cândva de Siegfried prin puterea paloșului Balmung.

Trăgând la țărm, legă zdravăn corabia de un pripon, apoi se îndreptă spre mărețul palat de pe vârful muntelui ca să ceară adăpost. Bătu puternic în poarta ferecată și strașnic zăvorâtă a palatului, dar paznicul, de dincolo, în loc să deschidă cât mai iute, întrebă răstit:

— Hei, cine îndrăznește să bată la poartă cu atâta trufie, tulburând liniștea întregului palat?

— Eu, răspunse Siegfried, schimbându-și glasul…

— Dar cine ești tu?

— Un cavaler străin și te povățuiesc să nu zăbovești cu întrebările chiar până-mi ies din răbdări, că vei avea rău prilej atunci, să vezi cum sar din țâțâni porțile palatului!

Disprețuit cu atâta cutezanță, uriașul paznic nu-și mai putu stăpâni mânia. Îmbrăcă iute zalele, își puse coiful de oțel, trase paloșul din teacă și, deschizând ca o furtună porțile, se aruncă năprasnic asupra lui Siegfried, gata-gata să-l hăcuie în bucăți. Nobilul cavaler sări într-o parte, apărându-se iscusit, dar dintr-o singură lovitură înfricoșătorul paznic îi făcu țăndări scutul. Pus la grea încercare,

Siegfried își adună toate puterile, luptând pe viață și pe moarte. Paloșele se încrucișau scăpărând scântei, cetatea se umplu de huet, iar nibelungii se treziră buimaci din somn. În cele din urmă puternicul Siegfried ieși biruitor, legându-l burduf pe aprigul său vrăjmaș.

Dar nici nu apucă să răsufle bine după această cumplită luptă, că se și trezi deodată, față-n față, cu Alberich, vânjosul și războinicul pitic. Întărit în zale și în coif de fier, piticul se buluci spre Siegfried învârtind din răsputeri buzduganul său noduros cu șapte ghiulele colțate prinse-n șapte lanțuri de măciucă. Când lovea cu ele, scutul – și așa hârbuit – al viteazului Siegfried trosnea din toate încheieturile iar zburăturile săreau din el vâjâind prin văzduh. Cum s-ar zice, o sfecli de iznoavă frumosul fecior al Siegelindei, dar venindu-și repede în fire, aruncă din mână rămășițele scutului, își puse paloșul în teacă și încleștându-și criță mâinile în barba mițoasă a stârpiturii îi trase o scărmăneală soră cu moartea. Răcnind și chelălăind ca în gură de șarpe, de atâta smunceală și păruială, cerbicia lui Alberich se domoli îndată și de unde la început era atât de fălos dumnealui, acum se milogea cu lacrimi viclene în ochi:

— Mărite cavaler, îndură-te, nu mă ucide, că de nu i-aș fi jurat pe veci credință vestitului Siegfried, bucuros m-aș fi supus dintru început puterii tale!…

Legându-l cobză, cu frânghii bine răsucite, îi răspunse cavalerul:

— Dacă bagi de seamă, însuși Siegfried te-a legat și socot că de-acum înainte mă vei ține bine minte!…

— Cum, chiar măritul Siegfried la noi a poposit? Vai mie, n-am știut, stăpâne! Îndurare, fac tot ce poruncești!

Fără multă vorbă, Siegfried îi și dădu poruncă:

— Să-mi aduni cât mai degrabă oaste, dar nu la întâmplare! Aleși pe sprânceană, o mie de nibelungi vreau!

De ce și cum, viteazul nu făcu lămurire, dar nici Alberich nu era ispitit să mai întrebe. Siegfried îi dezlegă pe cei doi nevolnici, iar piticul, bucuros că a scăpat numai cu atâta, o zbughi din loc strigând cât îl ținea gura:

— Hei, treziți-vă, oșteni și adunați-vă la porunca stăpânului nostru Siegfried!

Auzind chemarea, neînfricații nibelungi se adunară degrabă, salutându-l cu urale pe vestitul viteaz și strigându-i din toată inima „bun venit!”

Curând se aprinseră pretutindeni luminile și se cinstiră strălucitoare pocale cu vinuri înmiresmate, iar dintre cei mai bine de trei mii de oșteni nibelungi, Siegfried însuși alese numai o mie, dar toți unul și unul!

Privindu-i, viteazul astfel le grăi:

— Mâine, în zori, vom porni departe, pe ape… De multă trebuință vor fi armele, scuturile, zalele și coifurile, dar nici de straiele cele mai mândre nu trebuie să duceți lipsă, că pe unde vom trece numai fecioare nurlii și oacheșe vom întâlni…

A doua zi porniră vitejii pregătiți cu toate cele trebuitoare, iar după trei zile și trei nopți, ajungând aproape de cetatea Brunhildei, vorbele lui Siegfried adevărate se dovediră: pe ziduri, la metereze și la ferestre numai jupânițe dintre cele ochioase și gingașe puteai zări, ițindu-se care mai de care spre falnicii viteji.

Întrebă atunci crăiasa Brunhilda:

— Ia, spuneți-mi și mie ce oaste a sosit?

— Sunt însoțitorii mei, dădu răspuns craiul Gunther, care tocmai se nimeri în apropierea Brunhildei. Fiind eu dornic să te văd cât mai curând, mi-am lăsat în urmă alaiul, iar acum – vezi bine – a sosit…

În fruntea nibelungilor – strălucitor ca soarele – însuși Siegfried se afla, drept care Brunhilda făcu o aleasă primire întregii oștiri.

Poftind crăiasa a-și arăta dărnicia, mărturisi că ar fi tare recunoscătoare acelui cavaler, care s-ar osteni să împartă oaspeților aur roșu și argint de prin sipetele sale… Auzindu-i rugămintea, răspunse Dankwart, omul de încredere al craiului Geiselher:

— Dați-mi cheile, preamărită crăiasă! Voi face chiar eu împărțeala fără să aduc nici cea mai mică sminteală mărinimiei și dărniciei voastre crăiești.

Când se văzu Dankwart cu cheile în mână, altceva nu-i mai trebui! Începu să împartă în stânga și în dreapta aur, bani, mătăsuri scumpe, tot felul de veșminte frumoase, gata-gata s-o aducă la scăpătare pe mărita crăiasă.

Supărându-se din pricina acestei nesăbuite împărțeli, Brunhilda spuse:

— Îmi risipești avuția ca și cum n-aș mai avea nicio zi de trăit!

Hagen, auzind-o, încercă s-o liniștească:

— Nu vă fie cu bănat, prea nobilă crăiasă; aur și veșminte atât de multe are măritul nostru crai, că nimic n-ar mai fi de trebuință din toată bogăția voastră!…

— Dar eu – răspunse Brunhilda – când voi descăleca la Rin, aș vrea să-mpart pe-acolo măcar vreo douăzeci de sipete cu aur, iar veșminte de mătase cât mai multe și mai frumoase! Nici nu s-ar cuveni altfel unei crăiese ca mine!…

Poruncind, așadar, cămărașilor să ticsească lăzile cu aur și nestemate, cu mătăsuri și veșminte, Brunhilda însăși priveghea treburile ca să nu rămână cumva de rușine…

Când totul se isprăvi, îl chemă pe unchiul ei, îi încredință palatele și țara, își adună alaiul și purceseră cu toții la drum. Nu o însoțeau decât două mii de viteji credincioși, o mie de nibelungi, în frunte cu Siegfried. Optzeci și șase de nobile doamne și o sută de fecioare gingașe. În urma ei, supușii rămaseră mâhniți și îngândurați, podidiți de lacrimi.

Corăbiile porniră pe valuri cu pânzele umflate în vânt, iar o dată cu ele prinseră a răsuna și alăutele pentru a face călătoria mai plăcută.

Măcar că petrecerile și voia bună se țineau lanț pe corăbii, prea multe craiul Gunther nu-și îngăduia față de Brunhilda, pentru că năzuroasa crăiasă mereu îl ținea cât mai departe de ea…

După nouă zile de drum, Hagen găsi de cuviință că trebuie să se trimită solie la Worms pentru a vesti sosirea mărețului alai. Gunther încuviință, rugându-l chiar pe el să ducă vestea, dar Hagen îi răspunse:

— Mărite crai, nu eu sunt omul cel mai potrivit pentru această solie! Chitesc că Siegfried ar fi mult mai bun… Chemați-l pe el și dacă se va codi, amintiți-i de frumoasa voastră soră, de domnița Kriemhilda, pe care – ducând el solia – ar putea s-o revadă ceva mai devreme…

Gunther îl chemă pe Siegfried și rugându-l foarte, îi spuse:

— Hai, Siegfried, purcede tu cu vestea, dacă nu de dragul nostru, măcar de dragul Kriemhildei!

Temei mai bun nici că-i trebui vajnicului cavaler… Doar atâta întrebă:

— Slăvite crai, ce vești ai vrea să poarte solia mea la Worms?

— Tu, Siegfried, mamei mele îndată să-i dai știre cum că sunt viu și nevătămat, că am pețit-o pe Brunhilda și că poftesc să fac nuntă cum ajung la Worms. Așijderea, Kriemhildei despre dragostea mea să-i vorbești și să-i spui că am dobândit tot ce mi-a poftit inima.

Tuturor curtenilor noștri dă-le binețe din partea mea și roagă-i să

ne facă o primire cum nu s-a mai văzut.

Fără să mai stea mult pe gânduri, Siegfried își luă cuvenitul rămas bun de la Brunhilda și de la alaiul ei, plecând deîndată către Worms împreună cu douăzeci și patru de paloșe.

Nici că se putea solie mai falnică și vești mai bune decât cele pe care le ducea Siegfried acum! Dar orice om cu scaun la cap va recunoaște că nici primirea de care s-au bucurat solii în țara de la Rin nu a fost cu nimic mai prejos…

A NOUA ÎNTÂMPLARE

În care se arată cum s-a cununat Gunther cu Brunhilda și cât de mari neajunsuri a îndurat slăvitul crai de la ea chiar în noaptea nunții

La câteva zile după sosirea lui Siegfried la Worms, crainicii vestiră-n toată cetatea că mărețul Gunther și strălucitoarea Brunhilda, dimpreună cu alaiul lor, au tras în sfârșit la țărm.

Întru întâmpinarea oaspeților ieșiră grabnic rudele și prietenii, cavalerii și domnițele, înaltele doamne și curtenii.

Domnița Kriemhilda, mai frumoasă ca oricând, călărea pe un cal focos pe care însuși Siegfried îl ducea de căpăstru, după cum calul slăvitei doamne Ute, cu mare cinste, Ortewein îl ducea.

Sosind la țărm, cavalerii ajutară doamnelor și domnițelor să descalece, împlinind bucuroși aceste cuviincioase dar și prea plăcute rânduieli. Din cea mai frumoasă corabie, primii oaspeți care coborâră au fost Gunther și Brunhilda.

Craiul o ducea de mână pe aleasa inimii lui, iar din veșmintele lor firele de aur și nestematele străluceau, fulgerându-și luminile în bătaia soarelui.

Cu alese purtări, Kriemhilda o întâmpină pe Brunhilda îmbrățișând-o prelung și sărutând-o gingaș, după care îi ură „bun venit” în țara ei și a mamei sale…

Închinându-se frumos una în fața alteia, domnițele se mai îmbrățișară de câteva ori, măsurându-se din priviri și minunându-se, totodată, fiecare de frumusețea celeilalte. Mulți dintre cei care căscau gura a mirare spre ele spuneau că Brunhilda ar fi fost cea mai frumoasă, dar alții – și anume, cei mai pricepuți și mai simțitori la adevăratele farmece ale frumuseții – oricând ar fi jurat că domnița Kriemhilda era cu mult mai frumoasă decât crăiasa Brunhilda!

În vremea aceasta începură să coboare pe țărm minunatele doamne și domnițe din alaiul Brunhildei, iar vajnicii cavaleri, urmând pilda slăvitului crai Gunther, le luau curtenitori de mâini, petrecându-le cu mare băgare de seamă peste punți…

Porniră apoi cu toții spre palat. Unii cavaleri, mai plini de

neastâmpăr și mai lacomi de laude, începură să-și încrucișeze paloșele și să-și împungă scuturile cu lăncile… Vuietul de arme și norii de colb se ridicau deopotrivă în văzduh, întunecând nu numai zările, dar și veșmintele cinstiților oaspeți. De aceea, Gunther se văzu nevoit să oprească întrecerea. Nu se gândea măria sa la altceva decât la scumpele rochii ale frumoaselor doamne, care, ca potlogul s-ar fi murdărit dacă n-ar fi domolit avânturile cavalerilor și – o dată cu ele – colbul pe care-l stârneau din belșug…

Când amurgul prinse a rumeni zările, alaiul intra în curtea palatului, cântând și jucând de tremurau zidurile și dârdâiau ferestrele.

Gunther, așezându-se într-un jilț măreț, porunci să se întindă masa. Lângă el veni îndată frumoasa Brunhilda, încoronată ca o crăiasă ce era, și luă loc în jilțul de alăturea, la fel de măreț.

Când tocmai se spălau pe mâini într-un vas mare de aur roșu, Siegfried se apropie de Gunther și îi spuse:

— Slăvite crai, îngăduie să amintesc măriei tale că înainte de a purcede noi s-o petim pe crăiasa Brunhilda, mi-ați făgăduit cu jurământ mâna domniței Kriemhilda. Prin câte primejdii am trecut în țara Brunhildei, știe măria voastră destul de bine… Trebuie, dar, să vă cinstiți jurământul!

— O, Siegfried, de când mă știu pe lume, strâmb n-am jurat niciodată, drept care te voi ajuta la rându-mi să dobândești mâna Kriemhildei, chiar acum! Și rostind aceste cuvinte, porunci să fie adusă domnița în sala cea mare a palatului.

Fără multă zăbavă, ea sosi dimpreună cu alaiul jupânițelor sale.

Grăi atunci, de pe trepte, viteazul Geiselher:

— Alaiul jupânițelor poate lipsi!… Sora mea trebuie să rămână singură cu craiul.

Brunhilda o întâmpină pe gingașa Kriemhilda – care nici nu știa despre ce este vorba – și o conduse la masă. Între timp Gunther ceru sfat cinstiților săi conmeseni întru împlinirea jurământului crăiesc…

— Prea nobilă soră – îi spuse Gunther Kriemhildei – te-am juruit ca soață unui vestit cavaler și mult ți-aș mai rămâne recunoscător dacă ai vrea să mă dezlegi de acest jurământ, luându-l pe el de bărbat!

Dădu răspuns Kriemhilda:

— Iubite frate al meu, tu nu trebuie să mă rogi și nici să mă întrebi dacă vreau… Hotărârea ta nu poate fi decât bună!

Siegfried o urmarea din priviri pe domniță, desfătându-și ochii cu chipul ei minunat, iar când îi mai auzi și răspunsul, i se aprinseră obrajii de bucurie!

Așezându-i pe amândoi într-un cerc, după datina străbună, Gunther făcu întrebare domniței dacă ar vrea să fie soața lui Siegfried.

Rușinoasă, cum i-ar sta bine oricărei fecioare, Kriemhilda mai întâi roși, apoi răspunse sfioasă că pentru ea nu există dorință mai mare decât aceea de a-l lua de bărbat pe nobilul viteaz din Țara de Jos!

Când auzi Brunhilda una ca asta, începu să plângă, mustrându-l mânioasă pe Gunther:

— Au, cum poți îngădui ca sora ta să stea alături de supusul tău? De ce o umilești, unind-o cu Siegfried? Nu-i păcat de frumusețea ei?

Pasămite, Brunhilda știa chiar de la Siegfried că Gunther este stăpânul iar el, feciorul Siegelindei, supusul.

Craiul, pricepând unde-i baiul, încercă s-o liniștească:

— Nu plânge, potolește-te! Altădată voi lămuri de ce am unit-o pe sora mea cu Siegfried. Acum numai atâta aș vrea să știi că le doresc din toată inima să trăiască fericiți până la sfârșitul vieții lor.

Dar Brunhilda nu putea fi mulțumită cu astfel de răspunsuri. Ea știa una și bună: trebuie să afle adevărul! De aceea îl amenință pe Gunther că fuge în lume dacă nu-i spune totul… Silit în felul acesta, craiul nu mai avu încotro și îi spuse:

— Îți dau știre, crăiasă Brunhilda, că Siegfried nu este supusul meu… El stăpânește o țară frumoasă și puternică, întărită cu multe cetăți, privegheate de viteji nebiruiți, care – toți laolaltă – numai de el ascultă. Siegfried este, așadar, crai ca și mine… De aceea i-am dat-o pe sora mea de soție!

Dar tot ce spunea Gunther nu putea s-o mai îmbuneze pe Brunhilda… Văzând că măriile lor sunt tulburate, oaspeții se sculau rând pe rând de la masă, adunându-se cu toții afară, unde întrecerile cavalerești se porniră din nou. Numai craiul rămase locului, cumpănind cum ar putea s-o împace pe crăiasă… În cele din urmă îi trecu prin minte să-i dea târcoale și s-o dezmierde… Porunci mai întâi încetarea jocurilor și îi pofti cuviincios pe oaspeți la odihnă. Apoi despărțindu-se de Siegfried și Kriemhilda, care plecară împreună la culcare, Gunther o petrecu pe Brunhilda în dormitorul crăiesc. Dar aici, iată ce se întâmplă: văzându-l Brunhilda pe slăvitul crai că tot îi dă târcoale și că nu-și mai află astâmpărul cu drăgălelile

lui, doar atâta îi spuse:

— Ascultă, Gunther, dacă nu-mi dezvălui până la capăt adevărul, trebuie să-ți iasă din minte tot ce ai de gând acum! Rogu-te, așadar, domolește-ți pornirile ca să nu-mi ies din răbdări!

Auzind-o, amarnic se mai oțărî craiul și cât ai clipi o înșfăcă în brațe, încercând s-o despoaie de veșminte…

Dar, vai, cu Brunhilda nu era de glumit! Smulgându-și iute cingătoarea, vajnica fecioară îl legă fedeleș pe Gunther și îl atârnă într-un cârlig din tavan, ostoindu-i năpristan avânturile iubărețe.

Scăpând de grija lui, nobila doamnă se culcă liniștită, adormind bușteanu… Slăvitul Gunther însă, cetluit de tavan, petrecu o noapte de pomină, icnind în cingătoarea frumoasei lui crăiese până îi secară toate puterile, iar de durere îi amorțiră și nobilele mădulare…

A doua zi, când zorii își revărsau luminile prin ferestrele palatului, Brunhilda îi făcu această întrebare craiului:

— Spune-mi, stăpâne Gunther, ți-ar fi cumva cu bănat dacă te-ar găsi cămărașii legat – așa cum ești – de mâna unei gingașe doamne?

— Dezleagă-mă, prea bună crăiasă, că mare cinste nu mi-ar face să fiu văzut astfel chiar de supușii mei! Îți jur că niciodată nu voi mai pune mâna pe tine, dacă dragostea mea atâta de mult te poate mânia!

Îndurându-se, Brunhilda îi dădu drumul din legătoare. Gunther se întinse de vreo două ori trosnind din toate încheieturile și îi ceru apoi frumos îngăduința să se așeze puțin în pat lângă ea… Milostiva crăiasă îi îngădui, drept care nobilul crai se strecură ușor sub ogheal, cu mare băgare de seamă ca nu cumva să se atingă nici măcar de cămășuica ei. După o vreme sosiră și cămărașii, aducându-le voioși așternuturi noi, schimburi curate și veșminte potrivite pentru slujba de cununie. Dar pe cât de veseli erau ei, cămărașii, pe atât de cătrănită era perechea crăiască și mai cu osebire măria sa craiul!…

La catedrală, o dată cu Gunther și Brunhilda, veniră, așijderea, Siegfried și Kriemhilda, iar cu același prilej peste șase sute de scutieri dobândiră paloșe cavalerești.

Viteazul din Țara de Jos, văzând cât de înnegurat era măritul crai sub strălucitoarea lui coroană, îi oblici oful și-l întrebă:

— Binevoiește măria voastră să-mi mărturisească ce s-a petrecut astă-noapte?

— Nimic nu-ți voi ascunde, mărite Siegfried! O dată cu Brunhilda, rușinea și ocara în casă mi-am adus! Iată ce-am pătimit: poftind eu s-o dezmierd puțin pe crăiasă, ea numaidecât s-a mâniat, m-a legat

cobză cu cingătoarea și m-a spânzurat într-un cui din tavan, lăsându-mă acolo popândău toată noaptea! Privește cât de umflate și de curmate mi-s mâinile!

— Foarte mă supără tot ceea ce îmi spune măria voastră, dar liniștiți-vă! Îi venim noi de hac chiar la noapte și iată cum: după ce se întunecă, îmi pun eu gluga cea fermecată, intru tiptil în dormitorul crăiesc și mă furișez nevăzut în patul vostru. La un semn, puneți fără frică mâna pe crăiasă că voi avea eu grijă să nu vă mai spânzure-n cârlig!

Auzindu-i planul, negurile se risipiră de pe chipul lui Gunther. Tot restul zilei – care i se păru fără sfârșit – numai la desfătările iubirii se gândi măria sa… Când se lăsă, în cele din urmă, amurgul și toate întrecerile cavalerești încetară, oaspeții și gazdele se adunară la cină, după care – grabnic – un crainic dădu de veste tuturor mesenilor că pot merge în iatacurile lor să se culce.

Tot atunci plecară la culcare și Siegfried cu Kriemhilda, dar după o vreme, viteazul dispăru nevăzut chiar din brațele iubitei sale!… Nedumerită, Kriemhilda alergă întrebând în stânga și-n dreapta, dar nu izbuti să afle cum de s-a întâmplat această minune!

Între timp, Siegfried ajunse nevăzut în iatacul lui Gunther și al Brunhildei, iar craiul, simțind o ușoară atingere de mână, înțelese că viteazul a sosit. Porunci zorit cămărașilor să stingă luminile și să plece, după care el însuși zăvorî bine ușile, rămânând ascuns într-un cotlon.

Dându-se drept Gunther, Siegfried intră pe întuneric în patul Brunhildei, dar nici nu apucă să se atingă de ea, că năzuroasa crăiasă – pusă iarăși pe gâlceavă și nebănuind șiretlicul – strigă răstită:

— Ascultă, Gunther, potolește-te, altminteri zadarnică-ți va fi căința! Știi bine ce-ai pățit aseară!…

Ca să nu fie recunoscut după voce, Siegfried tăcu mâlc; în schimb o îmbrățișă vânjos pe crăiasă, încercând s-o dezmierde ca și cum el ar fi fost soțul ei. În aceeași clipă însă, Brunhilda îi făcu un vânt atât de puternic cu piciorul, încât viteazul zbură din pat peste o bancă și se propti cu capul într-un taburet care se prefăcu în mii de surcelușe… Dar și glavanul cavalerului bubui, nu glumă, din pricina izbiturii!…

Adunându-se de pe jos, Siegfried sări iarăși în pat și vânzoleala începu de iznoavă. Acum, Brunhilda îl cuprinse pe el în brațe, îl strânse zdravăn și, ridicându-l în aer, îl repezi într-un dulap care se risipi hârbuit la podea!… Ascuns în cotlonul lui, Gunther tresărea

înspăimântat la fiecare bufnitură, iar Siegfried – rușinându-se – hotărî să-și pună de-acum în joc toate puterile. Tocmai își pregătea crăiasa cingătoarea ca să mi-l lege pe viteaz, când acesta o apucă de mâini și i le răsuci atât de puternic, încât Brunhilda începu să țipe cum nu o mai auzise nimeni până atunci.

— Rogu-te, mărite crai – strigă ea – cruță-mi viața! Mă supun puterii tale de-acum! Văd bine că știi cum să le vii de hac prea îndărătnicelor doamne!

Din pricina durerii, Brunhilda nu simți că Siegfried i-a luat – nu știe nimeni de ce – inelul de pe deget și cingătoarea de la brâu, pe care i le dărui apoi Kriemhildei. Cât va avea de pătimit viteazul din pricina aceasta, vom vedea, mai târziu…

Acum, de vreme ce Brunhilda era îmblânzită, Siegfried nu mai avea la ce rămâne; dispăru în beznă, lăsându-l pe craiul Gunther – care ieși îndată din ascunzătoare – să se bucure de toate desfătările iubirii.

În noaptea aceea, crăiasa Brunhilda își pierdu pentru totdeauna marea ei putere, devenind o femeie ca oricare alta, însă – ce-i drept – frumoasă și năzuroasă tot a rămas!

A ZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum a plecat Siegfried la Xanten, împreună cu Kriemhilda și cum a primit solie, după zece ani, de la Worms

Paisprezece zile au durat ospățul și întrecerile cavalerești pe care le-a orânduit măria sa craiul Gunther de bucurie că primejdioasele apucături ale Brunhildei și-au aflat – în sfârșit – astâmpărul… Darurile se împărțeau cu nemiluita, încărcându-i cu straie, cu argint și cu aur roșu pe toți cei ce râvneau la ele, dar mai ales pe iscusiții cântăreți. Siegfried însuși împărți tot ce-a adus la Rin împreună cu cei o mie de nibelungi ai săi, după care dădu de veste că poftește să se întoarcă acasă la el, în cetatea Xanten din Țara de Jos.

Auzind vestea, crăiasa Kriemhilda se bucură nespus, iar cei trei frați ai săi – craii Gunther, Gernot și Geiselher – astfel îi grăiră lui Siegfried:

— Să știi, mărite Siegfried, că noi îți vom rămâne mereu cu credință și oricând vom fi gata să ne dăm viața pentru tine!

Le mulțumi viteazul, înclinându-se îndatorat în fața lor… La cele spuse, Geiselher mai adăugă:

— Poftim, așijderea, să împărțim cu tine și cu sora noastră Kriemhilda tot avutul stăpânit de noi: aurul, țara și cetățile cu întinsele lor olaturi…

Dar nobilul fiu al craiului Siegmund și al crăiesei Siegelinda se împotrivi, arătând că lui și Kriemhildei nu-i sunt de trebuință toate acestea.

— Frumoasa voastră soră – dădu răspuns Siegfried – va purta coroană crăiască în țara mea și va fi atât de bogată cum nu mai este nimeni pe lume! Dacă va fi nevoie, mai spuse Siegfried, oricând voi fi gata, la rândul meu, să vă sar într-ajutor, slujindu-vă cu neclintită credință.

Grăi atunci și Kriemhilda:

— Dar dacă olaturile mele nu-ți sunt de trebuință, socot că măcar vitejii noștri burgunzi nu-ți vor fi de prisos. Ei ne-ar însoți bucuroși până în țara ta, iar bunul meu frate – craiul Gunther – ni i-ar da cu plăcere.

— Tu poți lua pe cine vrei dintre vitejii noștri – îi spuse Gernot Kriemhildei – pentru că oricine s-ar învoi bucuros să te însoțească la drum. Alege-ți, dar, o mie de oameni, drept slujitori de casă, vrednici și cu credință.

Primul gând al Kriemhildei către Hagen și Ortewein se îndreptă. Îi pofti grabnic la ea și îi ispiti dacă ar vrea s-o însoțească în Țara de Jos, dimpreună cu prietenii lor. Hagen, auzind despre ce-i vorba, se încruntă și răspunse:

— Pe noi, nobilă doamnă, craiul Gunther nu poate să ne dăruiască nimănui din lume! Gândiți-vă, așadar, la alți oameni pentru călătoria voastră… Eu și Ortewein trebuie să rămânem aici, statornici slujitori ai craiului nostru de la Rin.

Kriemhilda se văzu nevoită să-și aleagă alți oameni. Marcgraful Eckewart catadicsi bucuros s-o însoțească împreună cu cinci sute de viteji. Pentru alaiul său, Kriemhilda își mai alese treizeci și două de jupânițe cărora le și porunci să se pregătească de drum.

Fiind gata cu toții, își luară rămas bun de la cei dragi și plecară veseli din țara măritului crai Gunther. Prietenii îi petrecură cale de câteva zile, pregătindu-le peste tot, până la hotar, popasuri pentru odihnă și ospătare.

După o vreme, Siegfried se hotărî să trimită solie tatălui său, ca să-i dea știre că sosește în curând la Xanten împreună cu Kriemhilda, frumoasa copilă a doamnei Ute.

Siegmund și Siegelinda – slăviții părinți ai lui Siegfried – se bucurară negrăit de mult primind această minunată veste.

— Ferice de mine, spuse bătrânul crai, că voi vedea-o, în sfârșit, pe frumoasa Kriemhilda purtând coroana de crăiasă a țării, alături de fiul meu, craiul Siegfried.

Nobila Siegelinda îi omeni după datină pe vrednicii soli, dăruindu-le din belșug veșminte de catifea roșie, aur greu și argint strălucitor.

Craiul Siegmund porunci să se înalțe jilțurile pentru ospăț, pornind apoi cu toții întru întâmpinarea mult așteptaților călători.

Că ar fi fost vreodată oaspeți mai bine primiți decât vestiții noștri eroi, nu avem știre și nici nu credem că ar fi fost cu putință primire mai bună și mai aleasă decât aceea care li s-a făcut lor!

Cu chipurile luminate de bucurie, Siegmund și Siegelinda îi îmbrățișau și îi sărutau când pe viteazul Siegfried, când pe gingașa Kriemhilda, răcorindu-și astfel arșița dorului de care-au fost mistuiți atâta amar de vreme. Dar nu numai tinerii eroi, ci și întregul lor alai

se bucură de aceeași primire cum nu s-a mai văzut!…

Ajungând cu toții la palat, descălecară și primiră care încotro găzduire. Hei, cum se mai sileau cavalerii din țara lui Siegmund să ajute la descălecat celor treizeci și două de jupânițe ale Kriemhildei!…

Cât de strălucitoare a fost nunta de la palatul lui Gunther ne este bine cunoscut; dar straie scumpe cum au primit oaspeții la curtea lui Siegmund și ospăț cum s-a încins aici, încă nu s-au mai văzut nicăieri!

Când petrecerea era în toi, grăi bătrânul crai către toți prietenii săi:

— Dau veste tuturor celor de față că de astăzi înainte coroana mea crăiască, Siegfried o va purta! Și zicând acestea, îl încoronă pe strălucitorul viteaz, făcându-l stăpânul țării, cu putere de a ține județ și de a împărți dreptate supușilor săi.

Mult s-au bucurat cinstiții locuitori ai Țării de Jos, auzind această prielnică veste, dar și cei sfădiți cu vechile pravili, mult s-au mai înfricoșat! Neclintit era în dreapta lui judecată soțul frumoasei Kriemhilda și nu se putea glumi cu el când se apuca să țină județ.

Cu această înaltă cinste trăi și stăpâni Siegfried până într-al zecelea an al domniei sale, când crăiasa Kriemhilda îi dărui un fiu spre marea lui bucurie și a tuturor supușilor săi… La botez, noul născut primi numele lui Gunther, menindu-i-se pruncului să fie viteaz și strălucitor ca și vestitul său unchi.

Tot în vremea aceea, se petrecu din viață nobila doamnă Siegelinda, cășunând prin moartea ei destulă durere în țară. Puterea și grijile bătrânei doamne le luă asupra sa crăiasa Kriemhilda, copila cea negrăit de frumoasă a doamnei Ute.

În același răstimp se lăți vestea tocmai din Burgundia că și lui Gunther i-a dăruit Brunhilda un fiu, pe care – botezându-l – i-au dat numele lui Siegfried, în amintirea și de dragul mărețului erou.

Vremea trecea, pruncii creșteau, bucurându-se de mari îngrijiri și de alese învățături, iar vestiții lor părinți, Gunther și Siegfried, își cârmuiau cu fală noroadele, slăviți de toată lumea pentru înțelepciunea și vrednicia pe care le vădeau, fiecare în țara lui.

De la o vreme însă, pe Brunhilda o muncea tot mai mult gândul că prea se ține mândră crăiasa Kriemhilda… La urma urmelor – după cum credea ea – Siegfried nu era decât supusul lui Gunther, iar Kriemhilda – soața acestui supus și nimic mai mult!

Cumpănind mereu și în mare taină aceste chizmatarnice gânduri, într-o bună zi Brunhilda îi ceru craiului cu tot dinadinsul să-i poftească la Worms pe Siegfried și pe Kriemhilda, făcând arătare că nu mai poate – chipurile – de dorul lor…

La început, Gunther dădu din colț în colț, spunând că sunt prea departe unii de alții, că drumul e lung și nu-i prea vine la îndemână să-i poftească, dar – luat mai cu binișorul, mai cu stropșeala – craiul nu avu încotro și trimise până la urmă solie în Țara de Jos ca să-i cheme la Worms pe Siegfried și pe Kriemhilda.

O dată cu solii, Brunhilda însăși avu grijă să trimită cumnaților ei cuvenitele daruri dimpreună cu cele mai alese urări de dragoste.

Când se pomeniră Siegfried și Kriemhilda cu solii burgunzi, în fruntea cărora se afla chiar viteazul Gere, vărul Kriemhildei, nu mică le-a fost bucuria!

Până și bătrânul crai Siegmund, așa văduv cum era, atâta de mult se bucură, încât – auzind că Siegfried și Kriemhilda sunt poftiți la Worms – îndată se hotărî să-i urmeze și el într-acolo.

Nouă zile zăboviră solii lui Gunther în Țara de Jos, după care, primind încuviințare să plece, făcură calea întoarsă, ducând știre craiului și crăiesei lor că peste douăsprezece zile, Siegfried și Kriemhilda, dimpreună cu slăvitul crai Siegmund și cu tot alaiul lor vor purcede la drum către burgundele olaturi. Vestea îi bucură nespus de mult pe Gunther și pe frații săi Gernot și Geiselher, ca și pe bătrâna lor mamă, doamna Ute… Brunhilda îi mulțumi iscusitului Gere pentru graba cu care s-a întors, ispitindu-l totodată dacă va veni într-adevăr și Kriemhilda la Worms. Primind răspuns că negreșit va veni și ea, vajnica doamnă întrebă de iznoavă:

— Dar cum mai arată crăiasa lui Siegfried? Tot atât de frumoasă este?… Dar boiul mlădios tot și-l mai acopere cu podoabe strălucitoare?

Marcgraful Gere abia prididea să dea răspuns întrebărilor, iar când se întâmplă să scoată la iveală și nemaipomenitele daruri primite de la Siegfried, Hagen nu se mai putu stăpâni și spuse:

— Nici nu-i a mirare că face atâta risipă! Doar comoara nibelungilor în mâna lui Siegfried se află! Hei, de-am putea noi, cumva, s-o aducem aici, la Worms!…

A UNSPREZECEA ÎNTÂMPLARE

În care se povestește cum au purces craii din Țara de Jos la ospățul burgund și cum s-au răstit una la alta cele două crăiese

Fiind gata de plecare, Siegfried și Kriemhilda își îmbrățișară gingaș copilașul – pe care, vai, nu-l vor mai vedea niciodată! – și porniră la drum dimpreună cu bătrânul Siegmund și cu tot alaiul lor crăiesc.

După ce străbătură vreo treizeci de ținuturi, viteazul din Țara de Jos slobozi solie la Worms pentru a vesti gazdelor că sosesc cât de curând. Auzind Gunther că oaspeții sunt pe aproape, se duse degrabă la Brunhilda și îi spuse:

— Mai ții minte cum te-a primit sora mea când ai venit în această țară? Ei bine, tot așa aș vrea s-o primești și tu acum pe soața lui Siegfried!

— Măcar atâta lucru știam și eu, răspunse Brunhilda… Fii fără grijă, Gunther, o voi primi cum se cuvine pe sora ta.

— Ei vor sosi în zorii zilei, mai adăugă puternicul crai. N-ar fi rău să pornim chiar acum întru întâmpinarea lor! Oaspeți atât de dragi, mai rar ne-a fost hărăzit să primim…

Brunhilda nu mai așteptă și alte povețe. Porunci îndată fecioarelor sale să-și pună cele mai scumpe veșminte și podoabe, lucru pe care ele – vă spun, chiar dacă nu mă credeți – îl făcură foarte bucuroase… Ieșiră apoi cu toții să-i întâmpine pe cei dragi. În fruntea tuturor călărea mândră și cutezătoare crăiasa, care îi salută pe neprețuiții oaspeți, făcându-le o primire atât de aleasă, încât unii spuneau că nici măcar Kriemhilda nu a primit-o pe Brunhilda – atunci când aceasta a venit în Burgundia – mai frumos și mai cu cinste decât i-a primit acuma Brunhilda pe oaspeții de la Xanten…

Dar nici Gunther, diriguitorul încoronat al țării, nu se lăsă mai prejos! Zărindu-i pe Siegfried și pe Siegmund, îi îmbrățișă din toată inima și le făcu îndătinată urare:

— Fiți prea bineveniți în țara mea și a prietenilor mei!

— Să te răsplătească Dumnezeu, răspunse slăvitul Siegmund, după inima pe care o ai! De când fiul meu Siegfried a dobândit prietenia

voastră, mereu m-a ispitit gândul să vin să vă cunosc!

— Să ne bucurăm acum – spuse Gunther – că în sfârșit ne-am cunoscut! Și iarăși se îmbrățișară și se uitară cu drag unii la alții.

Hei dar să le fi văzut și pe cele două crăiese cât de frumos se înclinau una în fața celeilalte, cât de drăgălașe își zâmbeau și – mai cu seamă – cât de bine se înțelegeau între ele! Privindu-le, toți cavalerii care erau de față le sorbeau din ochi și nu știau ce să mai facă pentru a fi pe placul lor. Unii începură să galopeze bezmetici peste câmpuri, alții își încrucișau paloșele ca să arate cât de iscusiți sunt, iar cei mai mulți își încercau tăria scuturilor, bușindu-se unii pe alții cu lăncile. Când ajunseră la porțile palatului, se cutremurau zidurile de galopul cailor, de loviturile scuturilor, de împunsăturile lăncilor și de scăpărătoarele încrucișări ale paloșelor!

Gazda își rotea prelung privirile pe deasupra năvalnicelor întreceri, priveghind grijulie ca toți oaspeții să intre în curtea palatului. Aici veniră îndată slugile, unele îngrijindu-se de cai, altele petrecându-i pe oaspeți prin iatacurile hărăzite lor pentru odihnă. Cine era cu luare aminte, mereu putea s-o zărească pe Brunhilda cum o urmărește din priviri pe crăiasa Kriemhilda, care, într-adevăr, din cale-afară de frumoasă era!

Nu după multă vreme se porni și ospățul. De râsete și cântece, de chiote și voie bună răsunau văzduhurile la Worms. O mie două sute de viteji avea Gunther la masă, dar cel mai strălucitor dintre ei, tot Siegfried era! De aceea se și chitea Brunhilda în sinea ei, uitându-se pe furiș la el, că un supus mai bogat și mai falnic decât viteazul din Țara de Jos nici nu era cu putință…

După ce se lăsă întunericul, doamnele și domnițele plecară cuviincioase la culcare, pe câtă vreme vitejii rămaseră să petreacă mai departe, primind atâta vinaț, încât nu numai că-și potoliră din belșug setea, dar își udară leoarcă și veșmintele.

Negurile nopții se prelinseră ca o clipă, iar primele raze ale soarelui găsiră ospățul în toi, făcând să sclipească în bătaia lor nestematele de pe scumpele straie ale mesenilor.

În sunete de surle și de flaute, iată că se treziră o dată cu zorii și frumoasele doamne care veniră din nou la ospăț.

Îmboldiți de farmecele lor, cavalerii se buluciră de iznoavă la întreceri. Siegfried însuși se avântă în luptă, întrecându-se cu cei mai iscusiți viteji și la mânuirea paloșului și la aruncarea lăncii.

Cum cele două crăiese stăteau și priveau împreună turnirul,

frumoasa Kriemhilda îi mărturisi cu neprefăcută mândrie crăiesei Brunhilda:

— Am un soț atât de puternic și de viteaz, că ar putea să supună toată țara aceasta, dacă ar vrea el…

— Adicătelea cum vine asta? întrebă înțepată Brunhilda. Dacă n-ar mai fi nimeni pe lume, decât tu și cu Siegfried, poate că Burgundia ar ajunge sub porunca voastră, dar câtă vreme Gunther trăiește, lucrul nu-i cu putință!…

Kriemhilda mărturisi din nou:

— O, cât e de măreț! Printre ceilalți cavaleri el strălucește ca luminoasa lună plină printre miile de stele… Știu bine că am de ce să fiu mândră!

I se împotrivi atunci Brunhilda, spunându-i:

— Oricât de brav și de frumos ar fi soțul tău, mai presus decât el și decât toți craii din lume tot Gunther este, nobilul tău frate…

Dar Kriemhilda o ținea într-una pe-a ei:

— Atât de vrednic este soțul meu, că laudele sunt prea mărunte pentru a-i cinsti cum se cuvine faima! Și, crede-mă, Brunhilda, neclintită este dragostea lui față de Gunther!

— Ceea ce-ți spun, Kriemhilda, să crezi că-i cu temei: eu însămi am auzit din gura amândurora că Siegfried este supusul lui Gunther și de vreme ce Siegfried însuși a mărturisit aceasta, când a venit cu fratele tău să mă pețească, pentru mine supusul lui rămâne!…

— Să nu crezi niciodată ceea ce spui acum, o încontră frumoasa Kriemhilda. Au, socoți tu oare că nobilii mei frați m-ar fi hărăzit ca soață unui supus de-al lor? Te rog prietenește, Brunhilda, măcar de dragul meu să nu mai rostești asemenea nerozii!

— Nici chiar de dragul tău – dădu răspuns crăiasa cea vajnică – nu mă voi lipsi de un asemenea cavaler! El este supusul nostru, dimpreună cu toți vitejii săi și trebuie să ne slujească așa cum se cuvine…

La auzul acestor vorbe necumpănite, gingașa Kriemhilda se tulbură de-a binelea, răspunzând mâhnită:

— Ascultă, Brunhilda, eu cred că poți prea bine să te lipsești de un asemenea cavaler, de vreme ce niciodată el nu te va sluji ca un supus! Siegfried – neînfricatul viteaz – este cu mult mai presus decât fratele meu Gunther și dacă nu mă crezi, răspunde-mi, rogu-te, cum de-a fost cu putință ca atâta amar de vreme să vă lipsiți de tributul lui? Mai domolește-ți, așadar, trufia că ai început să mă scârbești de-

acum!

— Ba cea trufașă ești tu – se sumeți Brunhilda – și vei avea cât de curând prilejul să te încredințezi că mie mi se dă cea mai înaltă cinste!

— Iar toți cavalerii celor doi crai, i-o întoarse Kriemhilda, vor avea prilejul să vadă chiar astăzi, la catedrală, cum crăiasa din Țara de Jos intră în dom înaintea crăiesei burgunde. Numai așa vei pricepe cât de supus îți este Siegfried, cât de nobilă și de liberă sunt eu… La drept vorbind sunt mai presus decât toate odraslele crăiești care-au ajuns să poarte coroană vreodată!

Oțărâtă foarte, stropși răspuns Brunhilda:

— Supusa mea dacă nu vrei să fii, cu mine nu vei merge la catedrală și nici doamnele tale cu alaiul meu!

— Prea bine, fie cum spui tu! încuviință Kriemhilda și tot atunci se duse la cele patruzeci și trei de jupânițe ale sale, poruncindu-le să se înveșmânteze atâta de frumos, încât, când le va vedea, Brunhilda să se lepede năpristan de toate vorbele urâte pe care le-a spus…

Multe îndrumări nu erau de trebuință jupânițelor, că știau ele prea bine ce au de făcut… Gătindu-se care cum nu s-a mai văzut de minunat, porniră spre catedrală cu crăiasa Kriemhilda în frunte. Lumea era nedumerită că nu le vede – ca de obicei – împreună pe cele două crăiese, iar unii cavaleri se și îngrijorau din pricina aceasta.

Ajungând la catedrală și văzând-o Brunhilda pe Kriemhilda cât de frumoasă, cât de mândră și cât de strălucitoare era, se răsti la ea cu înveninată pizmă:

— Să nu crezi că îngădui unei supuse trufașe să intre în catedrală înaintea soației măritului crai Gunther!

Răspunse atunci Kriemhilda, mâniată peste măsură:

— Mult mai bine era dacă nu deschideai gura! Dar dacă tot ai deschis-o, lămurește-ne și nouă, Brunhilda, au cum a fost cu putință să ajungi soața măritului crai Gunther, după ce ți-ai pângărit frumosul trup ca ibovnică de rând a unui alt bărbat?

— Cine a fost ibovnică de rând? întrebă întunecându-se Brunhilda.

— Tu! răspunse Kriemhilda. Trupul tău pătimaș de Siegfried a fost drăgălit mai întâi… El ți-a dobândit fecioria, nu fratele meu! Dacă ții morțiș că soțul meu este supusul tău, cum de ai îngăduit unui supus să te iubească?

— Tot ce-mi auziră acum urechile, amenință Brunhilda, va auzi întocmai și craiul!…

— Nu pe mine mă vei face de ocară, îi întoarse vorba Kriemhilda și aș vrea să mai știi că de astăzi înainte, cu toată părerea de rău, mă lipsesc de prietețugul tău!…

Pe Brunhilda o podidi plânsul de ciudă, în vreme ce Kriemhilda intră împreună cu alaiul ei în catedrală, luând-o așadar înaintea crăiesei burgunde, precum făgăduise…

Slujba și cântările bisericești i se părură Brunhildei nesfârșit de lungi. Era cătrănită crăiasa și se gândea hojma la gâlceavă… Ar fi poftit să afle mai multe de la Kriemhilda și hotărî chiar, în sinea ei, ca Siegfried să plătească tributul sângelui, dacă într-adevăr el însuși s-a fălit cu toate câte i le-a spus Kriemhilda. De aceea, când ceremonia se isprăvi și ieșiră cu toții din dom, Brunhilda se apropie de Kriemhilda, ispitind-o:

— La vorbele batjocoritoare pe care mi le-ai spus, ai putea s-aduci vreo mărturie?

— Nu una, ci două! răspunse Kriemhilda; o mărturie de aur și una de mătase…

— Ce vrei să spui?

— Privește, Brunhilda: inelul acesta de la mâna mea al tău; Siegfried mi l-a dat după noaptea pe care a petrecut-o cu tine… Și pentru că m-ai iscodit – cu toate că era mai bine să mă lași în pace – poftim și mărturia de mătase: această cingătoare pe care-o port de multă vreme este așijderea a ta și mi-a dat-o Siegfried după aceeași noapte. Vezi bine, așadar, că soțul meu te-a iubit mai întâi, nu Gunther!

Brunhilda se încrâncenă de ură și începu să plângă cu icnituri. O zi mai cumplită nu a trăit niciodată. Venindu-și puțin în fire, ea slobozi înfricoșătoare poruncă:

— Să vină grabnic Gunther, s-audă și el cum mă batjocorește sora-sa, strigând în gura mare că eu aș fi țiitoarea lui Siegfried!

Gunther sosi numaidecât, însoțit de cavaleri. Văzând-o pe Brunhilda că plânge, o întrebă plin de dragoste:

— Cine te-a supărat? De ce plângi, crăiasa mea?

— Vai, Gunther, cât sunt de nefericită? Sora ta vrea cu tot dinadinsul să-mi întineze cinstea, spunând că eu aș fi fost mai întâi ibovnica lui Siegfried și pe urmă soața ta!

— Rău face dacă spune una ca asta! se încruntă craiul, îndesind vorbele printre dinți…

— Nu numai că spune, adăugă Brunhilda furioasă, dar îndrăznește

să aducă mărturii chiar cingătoarea și inelul meu, pe care le credeam pierdute… Aflu acum cu nedumerire că însăși sora ta mi le purta de ani și ani de zile! Rogu-te, Gunther, mântuiește-mă de o asemenea rușine, că altminteri mi se face lehamete de toată dragostea ta!

Craiul nu mai stătu mult pe gânduri; trimise îndată după Siegfried, ca să audă chiar din gura lui adevărul. Eroul se înfățișă cât ai clipi, iar Gunther îi făcu întrebare fără niciun fel de ocolișuri:

— Spune, Siegfried, te-ai făli vreodată că tu ai fost primul bărbat al Brunhildei? Soața ta ne-a dat această scârbavnică știre și am vrea să aflăm dacă este adevărată sau nu…

— Nu! răspunse dârz și răspicat viteazul din Țara de Jos. Iar dacă soața mea a spus una ca asta, nu-mi voi afla liniștea până când nu-i voi întoarce nesocotința în căință! Vă jur că niciodată nu m-am făli cu astfel de isprăvi!

— Dacă juri, te credem, îi întări Gunther cuvântul.

Primejdioșii burgunzi făcură cerc în jurul lui Siegfried, iar cutezătorul viteaz ridică fără nicio șovăire brațul, jurând cu toată hotărârea că nu este vinovat.

— Sunt pe deplin încredințat acum, făcu arătare Gunther, că nu ai nicio vină și că toate mărturisirile Kriemhildei – care ne-au pricinuit atâta mâhnire – au fost numai niște chizmatarnice scorneli.

Așa credea craiul; crăiasa Brunhilda, însă, rămase încredințată că vina celor spuse de Kriemhilda numai Siegfried o purta. Întorcându-se oțărâtă la palat, curtenii nu mai știau cum s-o împace. Veni la ea și Hagen, temutul cavaler, care, oblicind cum stau lucrurile, se legă prin jurământ față de Brunhilda, că nu va lăsa nerăzbunată ocara pe care i-a adus-o soțul Kriemhildei. Se mai adunară la sfat Ortewein și Gernot, Geiselher și Gunther, unii osândindu-l pe viteaz, alții – dimpotrivă – luându-i apărarea.

Gernot și Ortewein dimpreună cu Hagen erau cei mai înverșunați. Ei hotărâră să-l ucidă pe Siegfried.

A DOUĂSPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum a fost viclenit Siegfried și cum a dus-o Hagen în mișelească ispită pe Kriemhilda

Hagen nu mai putea fi abătut de la uneltirile sale ucigașe… Zadarnic făceau arătare mezinul Geiselher șt craiul Gunther chiar, că Siegfried este nevinovat, că i-a slujit cu credință și că toate câte i s-au pus în cârcă sunt numai scorneli muierești, nevrednice a fi băgate în seamă.

— Nu! se împotrivea răzbunătorul Hagen, niște viteji ca noi nu trebuie să se lase încornorați, iar cinstea întinată a doamnei și stăpânei mele trebuie răzbunată cu moartea!

— Sfat bun vă dau, răspunse Gunther, să lăsați mânia la o parte că vestitul cavaler nu ne-a făcut niciun rău! Vă mai amintesc, așijderea, că puterea acestui bărbat este al tău; Siegfried mi l-a dat după noaptea pe care a prindă niscaiva știri despre toate câte i le punem la cale!

— Puterea nu-i va mai fi de niciun folos, sări de colo Ortewein din Metz!

— Da, da! adăugă și Hagen… În mare taină și cu iscusit vicleșug urzi-vom răzbunarea. Plânsul slăvitei noastre crăiese Brunhilda trebuie să i se întoarcă în bocet de moarte nesăbuitului trufaș…

— Și cum îi veți unelti pieirea? întrebă îngrijorat Gunther.

— Îndată vei pricepe, răspunse Hagen. Vom încropi o solie care ne va aduce – chipurile – vestea că suntem amenințați cu război. Atunci, tu, Gunther, ne vei porunci, de față cu oaspeții, să te urmăm la bătălie. Auzind despre ce este vorba, Siegfried îți va sări negreșit într-ajutor, iar eu, însoțindu-l de-aproape la închipuitul război, îl voi ucide numaidecât…

— Nu vei izbuti să-l ucizi, îl încontră Gunther, pentru că de când viteazul s-a scăldat în sângele balaurului pe care el însuși l-a ucis, pielea lui nu mai poate fi mușcată nici de paloș, nici de lance, nici de săgeată. Numai într-un singur loc poate fi vătămat, dar locul acela nu-l știe nimeni…

— Să ticluim mai întâi solia, răspunse Hagen, că locul cu pricina

am eu grijă să-l aflu chiar de la soața fălosului cavaler…

Lăsându-se prins și Gunther în mrejele acestei mișelii, trecură cu toții la fapte.

După vreo patru zile, iată că sosesc la curte treizeci și doi de călăreți, aducând mincinoasa veste cum că Lüdeger – craiul saxonilor – și Lüdegast – craiul danezilor – se abat cu mare puhoi de oaste asupra Burgundiei.

Doamnele, care nu cunoșteau adevărul, se îngroziră, iar Gunther și Hagen – ca și cum n-ar fi știut nimic – se arătară îngrijorați și plini de vicleană mânie.

Văzându-i neliniștiți, Siegfried îi întrebă:

— De ce sunt îngrijorați măria sa craiul și supușii lui? Dacă aveți vreun neajuns din partea cuiva, sunt gata să vă ajut!…

Îi răspunse atunci craiul Gunther:

— Da, Siegfried, peste măsură de mâhniți suntem: Lüdegast și Lüdeger s-au ridicat iarăși cu oaste împotriva noastră!

— Pentru slava și pacea voastră, le voi sta împotrivă cu toată puterea brațului meu – grăi minunatul cavaler – și dacă cei doi crai nevolnici au uitat ce-au pătimit cândva de la mine, îi voi face eu să-și aducă aminte! Îmi pun zălog capul că așa va fi! Tu, Gunther, nici nu trebuie să te ostenești! Rămâi acasă! Voi pleca numai eu la război împreună cu ceata mea de nibelungi.

Ca și cum s-ar fi bucurat de cele auzite, craiul îi mulțumi lui Siegfried, închinându-se fățarnic înaintea lui, după care slobozi închipuita solie a saxonilor și danezilor pentru a-l înșela cât mai bine pe eroul din Țara de Jos.

Siegfried porunci vitejilor săi nibelungi să pregătească armurile, coifurile, armele, flamurile și caii, iar el se duse la bătrânul Siegmund și îi spuse:

— Tu, tată, rămâi aici, în țară, că noi – cu ajutorul celui de sus – ne vom întoarce biruitori și sănătoși la Rin.

În vreme ce Siegfried își lua rămas bun de la tatăl său, Hagen se duse la Kriemhilda cerându-i chipurile, îngăduința să plece și el cu Siegfried la război.

Mult se mai bucură frumoasa Kriemhilda auzind că însuși Hagen vrea să-l însoțească pe Siegfried în această bătălie! Ba, și mai mult chiar, îl rugă plângând pe temutul cavaler din Tronje să aibă grijă de viața și de sănătatea soțului ei…

— Să priveghezi, iubite prietene Hagen, ca bunul meu Siegfried să

nu aibă cumva niscaiva supărări de pe urma vorbelor nesăbuite pe care le-am aruncat în obrazul Brunhildei…

Nobila doamnă îi mărturisi apoi puternicului Hagen cât de mult se căiește pentru vorbele pe care le-a spus și cât de multe vânătăi i-a făcut – pe bună dreptate – Siegfried pentru această nesocotință.

— Nu vă neliniștiți din pricina Brunhildei, grăi Hagen: în curând vă veți împăca!… Spuneți-mi mai bine cum aș putea să-l priveghez pe Siegfried ca să nu i se întâmple niciun neajuns la război?

— Prea multe griji nu mi-aș face, îi răspunse crăiasa, dacă viteazul acesta vestit și bun nu s-ar dărui cu atâta curaj bătăliilor, fiind încredințat că nu i se poate aduce nicio vătămare.

— Dar cum de are el această nemaipomenită credință? întrebă cu prefăcută mirare Hagen. Aș vrea să aflu și eu ca să știu cum să-l feresc mai bine de primejdii…

— Pentru că suntem rubedenii, Hagen, și pentru că pun temei pe cuvântul tău, îți voi încredința o mare taină: soțul meu, neînfricat și puternic, a ucis cândva un balaur, în sângele căruia s-a scăldat apoi din cap până-n picioare. De atunci, nicio armă din lume nu-l mai poate vătăma! Totuși, după cum vezi, eu sunt îngrijorată când îl știu la război și când mă gândesc câte săgeți și sulițe năboiesc asupra lui.

— Dar cum de vă este frică, atâta vreme cât nicio armă din lume nu-l poate vătăma? o iscodi Hagen.

— Întrebi a mirare pentru că nu știi – răspunse Kriemhilda – dar acum îți voi încredința marea taină dimpreună cu viața iubitului meu soț și vei înțelege de ce mă tem totuși; când Siegfried prinse a se scălda în sângele fierbinte al balaurului, o frunză rotată de tei a căzut și i s-a lipit drept între umeri… În locul acela, unde sângele jivinei nu a pătruns, Siegfried poate fi rănit cu ușurință, ca orice viteaz de rând. De aceea sunt îngrijorată, Hagen.

— Ca să-l pot apăra și mai bine pe soțul vostru, crăiasă, ar trebui să cunosc întocmai locul de care vorbiți… V-aș ruga, de aceea, să însăilați pe veșmântul eroului un mic semn, numai de noi știut, chiar în dreptul locului cu pricina. Numai așa îl voi putea feri la timp de primejdii, slujindu-vă cum se cuvine, stăpână.

— Cu cea mai frumoasă mătase voi coase chiar eu o cruciuliță în locul știut de pe veșmântul soțului meu, dădu răspuns cu bună credință nefericita crăiasă.

Hagen își frecă prea mulțumit palmele, plecând de la Kriemhilda mai vesel ca niciodată. Taina lui Siegfried era dezvăluită, iar el știa

ce are de făcut. Ducându-se degrabă la Gunther ca să-i dea de veste ce și cum a aflat, el îi spuse craiului:

— Am oblicit taina lui Siegfried chiar de la crăiasa Kriemhilda… Știu cum poate fi răpus lăudărosul! Nici nu trebuie să ne mai prefacem că purcedem la război… Îi vom spune cavalerului că mergem la vânătoare. Prea lesne îmi va fi ca să-l ucid la umbra codrilor noștri întunecați, în timp ce vom hăitui jivinele de prin desișuri. Măria voastră numai să dea poruncă pentru pregătirile de vânătoare, că de celelalte treburi mă îngrijesc eu însumi. Făgăduiți?

— Făgăduiesc! răspunse craiul.

A TREISPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum a fost ucis Siegfried

În zorii dimineții următoare Siegfried porni dimpreună cu cei o mie de oșteni nibelungi, dornici cu toții să-l răzbune pe Gunther pentru amenințarea primită de la craii Lüdeger și Lüdegast.

În apropierea vestitului erou, călărea înneguratul Hagen, cercetându-i cu ochi iscoditori veșmintele. Când zări semnul de mătase cusut de mâna Kriemhildei între umerii viteazului, Hagen se sfătui cu doi dintre supușii lui să aducă îndată vicleană solie cum că Lüdeger și Lüdegast ar cere pace…

Primindu-se această prefăcută veste, supușii lui Gunther îl sfătuiră pe Siegfried să se întoarcă din drum și trebuie să facem arătare că numai cu mare greutate izbutiră dânșii să-l clintească pe viteaz din dârza lui hotărâre.

În cele din urmă, lăsându-se înduplecat, Siegfried porunci cale întoarsă nibelungilor săi, mâhnit peste măsură că i-a scăpat prilejul de a-și răzbuna prietenul…

Cu fățarnică bucurie, Gunther îl întâmpină pe erou, mulțumindu-i mieros:

— Să te răsplătească Dumnezeu, prietene Siegfried, pentru ajutorul pe care ai vrut să mi-l dai cu atâta curaj și credință. Dintre toți prietenii mei, cel mai mult pe tine te prețuiesc! Iar acum pentru că tot am scăpat de război, multă plăcere mi-ar face să pornim împreună la vânătoare, prin codrii de la Odenwald, unde mistreții, urșii, zimbrii și alte lighioane mișună la tot pasul, hârjonindu-se și rupându-se prin huceaguri.

Bucuros, Siegfried îi răspunse lui Gunther că pentru el nu poate fi plăcere mai aleasă decât aceea de a merge împreună cu măria sa la vânătoare.

— Un singur gonaș, rogu-te, Gunther, să-mi dai și vreo câțiva braci dintre cei mai bine dresați, adăugă Siegfried la urmă.

— Numai un singur gonaș? întrebă Gunther. Eu cred că vreo patru îți vor fi de trebuință și încă dintre cei care cunosc mai bine potecile încâlcite ale pădurii, de unde, altminteri, prea ușor nu-ți va fi să te mai întorci acasă…

Siegfried se duse de îndată la Kriemhilda, vestind-o că va pleca la vânătoare. Între timp, viclenii burgunzi se sfătuiră cum să-l ucidă pe neînfricatul cavaler. Geiselher și Gernot, adulmecând ce se pune la cale, s-au tras temători deoparte, hotărând să nu se amestece în soiul acesta de vânătoare. Totuși, nu se știe de ce, ei nu i-au suflat nicio vorbă cavalerului despre mișelia care i se pregătea.

Numai Kriemhilda încercă să-și abată soțul de la primejdie, dar fără niciun sorț de izbândă. În timp ce Siegfried își lua rămas bun de la ea, sărutându-i obrajii îmbujorați, mâinile albe și cosițele mătăsoase, sărmana crăiasă îl ruga cu lacrimi în ochi pe viteaz să nu purceadă la vânătoare pentru că și bănuielile ei și visele pe care le-a avut sunt rău prevestitoare.

— Rămâi acasă, Siegfried, iubite soț al meu! îl ruga duioasă Kriemhilda și ca să-l înduplece îi povesti cum i-au apărut în vis doi porci sălbatici care s-au năpustit fioroși asupra lui, făcând să se înroșească toate florile câmpului…

— Fii fără grijă, iubita mea Kriemhilda, peste puțină vreme mă voi reîntoarce la tine viu și nevătămat. Doar plec înconjurat numai de prieteni și după cât de credincios i-am slujit eu pe ei, nu am niciun temei să mă îndoiesc de dragostea lor pentru mine…

Kriemhilda se gândea mereu numai la taina pe care i-a dezvăluit-o vicleanului Hagen, dar despre aceasta nu cuteza să-i facă niciun fel de mărturisiri soțului ei. Nădăjduia crăiasa că va izbuti în cele din urmă să-i schimbe hotărârea tot pe căi ocolite:

— Tu spui, iubite Siegfried, că pleci înconjurat numai de prieteni, dar dacă cine știe cum am supărat cândva pe vreunul dintre ei și acum îți poartă ura într-ascuns?… Rămâi, iubitul meu stăpân, te conjur cu dragoste și cu credință, nu pleca! Mi-i negrăit de frică să nu cazi pradă morții! În visul meu de astă-noapte, abia acum îți spun, cu groază am văzut cum într-o vale-adâncă, doi munți asupra ta s-au prăbușit, îngropându-te de viu sub ei!… Cumplită rană-n suflet îmi faci dacă te duci!

— Nu pot rămâne, buna mea Kriemhilda; i-am făgăduit craiului Gunther că-l voi însoți la vânătoare și trebuie să-mi țin făgăduiala așa cum cer datinile noastre cavalerești.

Nestrămutat în hotărârea sa, craiul Siegfried își îmbrățișă prelung crăiasa, acoperindu-i obrajii, gura și ochii înlăcrimați cu minunate săruturi, după care se despărți de ea, lăsând-o îndurerată și deznădăjduită.

Afară pregătirile erau în toi. Se încărcau samarele cu tot felul de merinde: pâine, carne, pește, budane cu mied, burdufuri cu vin și încă multe alte bunătăți dintre cele mai gustoase.

Porniră apoi cu toții călări, trecând peste apa Rinului, către codrii adânci ai Odenwald-ului. Ajungând în pădure, își împărțiră hăitașii și făcură prinsoare care mai de care că el va răpune cele mai multe fiare. Se răzlețiră apoi cu toții care încotro. Siegfried își luă cu el numai un brac – dar cel mai bun cu putință – și un singur hăitaș, un bătrân vânător care știa toate ascunzișurile codrului.

În scurtă vreme, bracul începu să hăituiască sălbătăciunile către Siegfried, iar viteazul cavaler le dobora una câte una din galopul năprasnic al calului. Primul căzu un bour puternic, după care vestitul erou se pomeni față-n față cu un leu zburlit și furios ca para focului din pricina lătrăturilor sâcâitoare ale bracului. Siegfried își încordă criță arcul său cu scripeți și fulgerându-și agera săgeată, spintecă adânc trupul fioroasei jivine. Cu un răget înspăimântător, namila zdupăi de vreo trei ori și se prăbuși horcăind la pământ. Își mai aflară obștescul sfârșit, din mâna iscusitului cavaler, un zimbru și un elan, patru bivoli sălbatici, mulți cerbi înrămurați și multe ciute sprintene, dar isprava cea mai de pomină o săvârși Siegfried atunci când bracul hăitui către dânsul un mistreț atâta de mare și de țepos, încât oricine l-ar fi văzut i-ar fi dârdâit toate mădularele de spaimă. Siegfried, mai meșter decât orice vânător din lume, nu se pierdu cu firea: luă la țintă fiara, străfulgerând-o-n greabăn, dar fulgerul săgeții n-o puse la pământ. Întărâtat la culme, înfiorătorul mistreț se năpusti grohăind asupra cutezătorului vânător, retezând cu colții lui încârligați rădiacurile și luând în rât toate huceagurile din cale. Siegfried abia avu timp să tragă Balmungul de la șold și lupta începu… Colții jivinei săreau unul câte unul, vâjâind printre crengile copacilor, sub loviturile năprasnicului paloș. Hăcuit și înjunghiat, preschimbat într-un morman de carne vie, porcul se risipi deodată, ca un mal de pământ, la picioarele vajnicului vânător. Mistreț doborât cu paloșul nimeni nu mai văzuse până atunci, iar unul dintre burgunzii care veniră să se minuneze de această nemaipomenită luptă, îi spuse, șuguind, viteazului Siegfried:

— Mărite crai, ați hotărât să pustiiți pădurea și muntele de sălbătăciuni? Rogu-vă mai cruțați vreo câteva măcar pentru prăsilă!…

Siegfried începu să râdă binevoitor, făcând și el haz de isprava cu

porcul.

Dinspre partea de pădure unde erau plecați Gunther și Hagen, cu gonașii lor, se auzi sunetul unui corn. Era semn că vânătoarea încetează și că toți vânătorii trebuie să se adune la masă. Porni într-acolo și Siegfried împreună cu hăitașul său și cu cei câțiva burgunzi care se apropiaseră de el. Dar nici nu porniră bine, că dintr-un huceag se și ridică un cogeamite urs, mormăind furios și rânjindu-și colții către cei care l-au stârnit cu larma lor din bârlog.

Siegfried grăi atunci către soții lui:

— E timpul, dragi prieteni, să ne veselim puțin! Acest urs trebuie dus viu la locul nostru de tabără.

Cum vorbi, slobozi iute bracul și dădu pinteni calului, dar ursul o și zbughi printr-o văgăună pe unde bidiviul nu mai putea trece. Siegfried nu se dădu bătut. Sări sprinten de pe cal, se repezi ca o nălucă după fiară și o fugări până când o găbui într-un hățiș, fără să-i facă nicio rană. Legând-o zdravăn cu botul între labe, Siegfried înșfăcă jivina în spate, o închingă apoi la oblâncul șeii și porniră cu toții mai departe, pușI pe haz și pe șuguială.

Când ajunseră la locul de popas și de prânz, focurile ardeau trosnind, hălcile de carne se rumeneau sfârâind, iar tingirile forfoteau aburind la dogoarea jarului de sub pirostrii. Siegfried descălecă, deschingă ursul de la oblânc, îi dezlegă botul și labele și îi dădu drumul printre iscusiții vânători. Câinii, ținuți în legători, când văzură fiara printre ei, începură să latre asurzitor, iar ursul, buimăcit, se buluci încoace și încolo, răsturnând totul în calea lui. Gunther porunci să se dea drumul tuturor câinilor, iar vânătorii și hăitașii puseră mâna pe sulițe și arcuri, năpustindu-se valvârtej asupra fiarei. Ursul o luă la goană prin pădure cu toată hărmălaia după el, dar fugea atâta de zorit, că nu-l mai putea ajunge nimeni. Atunci Siegfried trase paloșul de la cingătoare, din câteva salturi ajunse dihania și cu o singură lovitură de Balmung o descăpățână pe loc.

Întorcându-se din nou pe lângă focuri, slujitorii întinseră mesele în iarba înflorită și își poftiră stăpânii la prânzul vânătoresc.

Bucatele erau gustoase și atâta de multe, că se făcu și risipă cu ele, dar din partea paharnicilor, nimeni nu se clintea să aducă vinul…

Însetat, slobozi viteazul din Țara de Jos îndreptățită întrebare:

— Hei, ce fac paharnicii noștri! Cum de nu toarnă strop de vin la atâta belșug de bucate! Dacă așa este vânătoarea pe la voi, eu mă las păgubaș de ea!

Din capul mesei, dădu viclean răspuns craiul Gunther:

— Viteazule Siegfried, vom drege altădată sminteala de acum… Toată vina însetării noastre numai Hagen o poartă!

— Da, dragul meu stăpân – întări Hagen – numai eu sunt vinovat… Am crezut că vom vâna în codrii de la Spechtsharte și am trimis vinul tocmai acolo!

— Puțină mulțumire află setea mea în această mărturisire! grăi Siegfried, adăugind apoi: dacă nu s-au cărat într-acoace burdufurile cu vin și budanele cu mied, de ce n-am prânzit mai aproape de apă, lângă Rin?

— Nobili cavaleri, se ridică Hagen de iznoavă, aproape de noi în codru clipocește un izvor cu apă rece și limpede, prea bună de băut… Dau sfat să alergăm într-acolo ca să ne ostoim setea, iar până acolo, întrecându-ne din fugă, acela să dobândească faima de cel mai sprinten vânător, care va ajunge primul sub teiul de lângă șipoțel… Să vedem și noi, chiar nimeni nu poate să-l întreacă pe Siegfried!

Toți primiră bucuroși întrecerea. Care mai de care își arunca zalele, armele și coifurile pentru a fi cât mai ușor la fugă.

— Ei bine, hai să încercăm! îi spuse Hagen lui Siegfried.

— Să ne întrecem noi amândoi – îi răspunse viteazul din Țara de Jos – și dacă va fi să pierd eu întrecerea, rușinat mă voi prosterna la picioarele tale, Hagen!

Auzind de această prinsoare, foarte se mai bucură craiul Gunther.

— Mai mult – adăugă Siegfried – eu voi alerga împovărat cu toate ale mele: cu lancea, cu scutul, cu paloșul, cu arcul și cu tolba de săgeți, iar tu cât mai ușor…

Întrecerea începu. Cei doi cavaleri erau îmbrăcați în cămăși albe și așa de iute alergau prin iarba înaltă, încât mai degrabă ai fi crezut că sunt două agere pantere, decât doi cavaleri în turnir. La izvor însă, tot Siegfried ajunse cel dintâi… Acolo, își lăsă tolba și scutul lângă apă, își rezemă lancea și arcul de trunchiul teiului și își descinse paloșul agățându-l de o creangă. Și – cu toate că setea îl pârjolea – nu-și răcori buzele în apa rece și limpede a izvorului, ci aștepta răbdător să sosească măria sa craiul Gunther, ca să bea el mai întâi, așa cum cerea buna-cuviință.

Craiul, sosind, sorbi de câteva ori din cleștarul șipotului, după care îi dădu rândul frumosului viteaz din Țara de Jos.

În timp ce Siegfried cu buzele arse de sete, se apleca deasupra izvorului ca să-și răcorească arșița, Hagen îi zări semnul dintre

umeri. În aceeași clipă, apucând iute lancea de lângă trunchiul teiului, ticălosul o împlântă cu toată puterea chiar prin crucea de mătase cusută pe veșmântul viteazului de mâna credincioasei lui soții… Sângele izbucni din rana adâncă a eroului, împroșcând veșmintele ucigașului. Hagen, de frică, ascunse îndată armele lui Siegfried și o rupse la fugă, luând pământul în răspăr, ca un laș ce era!

Simțindu-se rănit de moarte, viteazul soț al Kriemhildei sări înfricoșător în picioare, cu lancea înțânată între umeri, dar văzând că-i lipsesc armele, puse mâna pe scutul său cel greu și se repezi ca o furtună după Hagen. Ajungându-l din urmă, așa rănit cum era, Siegfried îl bușì pe nemernic atâta de puternic cu scutul, încât pădurea se cutremură din adâncuri, iar scutul însuși se sfărâmă în bucăți, împroșcând zăvoiul cu mii de nestemate. Hagen căzu năucit la pământ și dacă Siegfried ar fi avut atunci vestitul său paloș în mâini, ucigașul ar fi pierit înaintea victimei sale! atâta sete de dreaptă răzbunare avea viteazul!

Cu chipul palid, învăluit de umbrele morții, nefericitul cavaler simțea cum i se topesc toate puterile. Prăbușindu-se între flori, sângele îi gâlgâia peste ele, împurpurând petalele lor albe, iar cu ultima vlagă îi mustră pe mișei:

— Vai vouă, lașilor! V-am slujit cu bună credință și voi astfel mă răsplătiți acum? De ce urâți prietenul care nu v-a făcut niciun rău? Rușine vouă și fiilor fiilor voștri pentru ticăloșia pe care a-ți săvârșit-o astăzi! Adevăraților cavaleri ar trebui să le fie scârbă de voi!

Adunându-se roată în jurul muribundului, mulți dintre burgunzi începură să-l jelească pe erou… Gunther însuși era atâta de mâhnit, încât îl podidi plânsul.

Zărindu-i ochii înlăcrimați, Siegfried grăi:

— Plânsul acesta nu-mi este de trebuință… Păstrați-l pentru rușinea voastră vrednică de disprețul întregii lumi!…

Vorbi atunci și fiorosul Hagen:

— Eu nu pricep de ce bociți tocmai acum când tot ce ne îngrijora s-a isprăvit! Nu ne mai stă doar nimeni împotrivă! Brațul meu a pus capăt stăpânirii lui…

— Prea lesne-acum te lauzi – dădu glas cel rănit – dar dacă v-aș fi adulmecat la vreme ucigașele urzeli, știam eu cum să-mi apăr viața! Nimic nu mă doare mai cumplit decât gândul că o părăsesc pe Kriemhilda, blânda și buna mea crăiasă, care mi-a dăruit un fiu!

Domnul să se milostivească de amândoi! Dacă moartea mi-ar mai da puțin răgaz, soarta lor aș plânge-o, nu pe-a mea… Rogu-te, Gunther, pentru soața mea îți cer îndurare, ai grijă de ea! Ocrotește-o ca un frate bun!

Rugându-se pentru Kriemhilda, trupul cavalerului se arcuia, zvâcnea și tremura în chinurile morții… Rana îi ardea pieptul ca un fier încins, iar jalea pentru cei dragi pe care-i părăsea îi zbuciuma și mai mult inima. Cu ultima suflare, atâta izbuti să mai șoptească:

— De uciderea mea vă veți căi cu-adevărat altădată, atunci când voi înșivă veți fi uciși!…

Florile din preajma lui se umeziră de sânge. Lupta eroului cu moartea se isprăvi! Pe chipul minunatului cavaler se așternu o liniște adâncă. Văzându-l mort, burgunzii îl așezară pe un scut de aur și ținură sfat cum să-și tăinuiască fapta. Mulți socoteau că ar fi mai bine să se arunce vina asupra unor tâlhari necunoscuți:

— Vom spune că răufăcătorii l-au ucis în vreme ce se răzlețise singur prin codru…

— Ba nici nu mă gândesc, sări cumplitul Hagen. Îi duc crăiesei leșul fără s-o mai întreb ce crede și cât va plânge ea!

A PATRUSPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum a fost jelit și înmormântat Siegfried

Așteptând neliniștiți căderea amurgului, burgunzii porniră spre Worms, trecând peste apa Rinului o dată cu umbrele nopții. Din porunca răzbunătorului Hagen, leșul lui Siegfried fu așezat la ușa iatacului în care sălășluia Kriemhilda, socotind ucigașul că va da crăiasa peste el în zorii zilei, când va pleca la utrenie…

Dinspre domul cetății se auzi dangătul clopotelor. Frumoasa Kriemhilda se trezi din somn și chemă la ea câteva jupânițe, poruncindu-le să aprindă făcliile și să-i aducă veșmintele.

Tocmai atunci se abătu într-acolo și un cămăraș care dădu peste leșul din fața ușii, dar – năclăit de sânge cum era – nu-l recunoscu și nici nu-i trecu prin minte cine ar putea să fie.

Intrând în iatacul crăiesei, care chiar atunci voia să plece la utrenie împreună cu doamnele sale, cămărașul îi spuse:

— O rog pe măria voastră să mai zăbovească puțin! În fața ușii se află un cavaler ucis…

— Vai mie! Ce vrei să spui? întrebă înfricoșată Kriemhilda, amintindu-și cum a ispitit-o Hagen ca să-i dezvăluie locul de taină și de moarte al soțului ei… Încredințată că Siegfried este cel ucis, crăiasa păli dintr-o dată și se nărui în neștire la podea. Se trezi apoi și începu să plângă, să țipe și să geamă cu atâta durere, că o năpădi sângele pe gură iar bolțile palatului se înfiorau de jalea ei!

Îndrăzni atunci o doamnă să-i spună:

— Poate că nu e soțul vostru, crăiasă! O fi vreun străin necunoscut…

— Nu, gemu Kriemhilda, nu poate fi decât Siegfried, nobilul meu soț! Brunhilda a plănuit și Hagen a săvârșit!

Lăsându-se petrecută la fața locului, crăiasa prinse în mâinile sale albe frumosul cap al eroului și – oricât de însângerat era acesta – ea îl recunoscu numaidecât. Cercetând apoi cu luare-aminte scutul, Kriemhilda începu să strige deznădăjduită:

— Vai, soțul meu a fost ucis mișelește! Pe scut nu-i nicio urmă de luptă: nici tăietură de paloș, nici împunsătură de lance… Oricine ar fi ucigașul, el nu va scăpa de răzbunarea mea!

După ce-l mai jeliră o vreme acolo, în pragul ușii, Kriemhilda porunci să fie treziți de îndată oștenii lui Siegfried – cei o mie de nibelungi – precum și bătrânul Siegmund, părintele vestitului erou.

Ridicați din somn cu asemenea cernite știri, nici războinicii nibelungi, nici bătrânul crai nu dădură crezare solilor până când nu auziră bocetele Kriemhildei și ale credincioaselor doamne din preajma ei. Înspăimântat, Siegmund își încinse paloșul, pornind degrabă spre iatacul Kriemhildei împreună cu ceata oștenilor nibelungi. Aici găsiră atâta jale, că li se sfâșiau inimile sub povara durerii. Apropiindu-se de sărmana crăiasă, Siegmund rosti tulburat:

— La ceas de blestem am purces în această țară! Au, cine ți-a putut ucide soțul și mie fiul, când printre buni prieteni se cheamă că suntem?

— De l-aș vedea pe-acela, cumplit m-aș răzbuna! răspunse amenințătoare Kriemhilda. Siegmund își îmbrățișă fiul neînsuflețit stârnind și mai multă jale cu tânguirile sale. Bocetele sfâșiau văzduhul înfiorând de durere întreaga cetate a Worms-ului. Oricât ar fi năzuit cineva să aline zbuciumul nefericitei crăiese, zadarnic și-ar fi pierdut vremea!

Oștenii, văzându-și stăpânul întins pe jos, îl ridicară de acolo, îl dezbrăcară de însângeratele veșminte, îi spălară cu grijă rana și îl așezară pe năsălie. Unii dintre ei spuneau cu nestrămutată hotărâre:

— Pentru răzbunarea lui, brațele noastre oricând sunt pregătite, iar pe ucigaș numai în palatele acestea trebuie să-l căutăm!

O dată cu vorbele, alergară să se înarmeze. Îmbrăcară iute zalele și coifurile, își încinseră paloșele ascuțite, apucară lăncile și scuturile și se întoarseră într-un suflet la Siegmund, porniți pe dreaptă răfuială.

Bătrânul crai și-ar fi răzbunat din toată inima fiul, dar nu știa împotriva cui anume să ridice mânia paloșului. Văzându-i înarmați, Kriemhilda se neliniști și cu toată nenorocirea care se abătu asupra ei, îi sfătui să se potolească.

— Slăvite crai Siegmund, ce-aveți de gând să faceți? Nu știți că Gunther are așa de mulți războinici, încât prea lesne v-ar ucide pe toți? Mai bine de treizeci de burgunzi ar sta împotriva fiecărui nibelung… Aveți răbdare, încă nu-i vremea răzbunării! Dar când va fi, eu însămi voi da ajutor ca să-l răzbunăm cât mai bine pe soțul meu! Acum rămâneți cu mine până se face ziuă, nu mă lăsați singură!

Răspunseră cu toții de-a valma:

— Slăvită crăiasă, de porunca voastră ascultăm!

Când se lumină de-a binelea, în jurul năsăliei era adunată o mare mulțime de oameni: cavaleri și doamne, oșteni și jupânițe, lume de rând din cetate. Lacrimile nu mai conteneau. Kriemhilda porunci să-l ducă-n catedrală pe nobilul ei soț. O dată cu nibelungii care purtau năsălia pe umeri, porni într-acolo, plângând, și mulțimea. Clopotele începură să bată, iar cântările cucernicilor preoți răsunau pretutindeni. Atunci veni și Gunther însoțit de supușii lui, printre care chiar chipul înfricoșătorului Hagen putea fi zărit. Cel din urmă ar fi fost mult mai înțelept dacă stătea acasă!…

Apropiindu-se de Kriemhilda, fățarnicul crai îi spuse:

— Vai, câtă suferință, sora mea dragă! O pierdere atât de mare, nimeni nu mai poate s-o acopere… De-a pururea pe Siegfried va trebui să-l plângem!

— De aceea l-ați ucis? îi azvârli Kriemhilda întrebarea în obraz. Dacă v-ar fi întristat cu-adevărat uciderea soțului meu, n-ați fi săvârșit-o! Dar ați uitat cu toții și de mine și de credința cu care v-a slujit el.

Gunther dimpreună cu burgunzii lui stăruiau cu tăgăduire, dar Kriemhilda îi puse la o grea încercare:

— Dacă vă credeți nevinovați, le spuse ea, apropiați-vă câte unul de năsălie, acum, în fața tuturor! Vrem să cunoască întreaga lume adevărul!

După cum se știe, încă din cele mai vechi vremuri, când ucigașul se apropie de cel pe care l-a ucis, rănile acestuia încep a sângera. Minunea se petrecu și acum. Când Hagen se apropie de năsălie, din rana lui Siegfried începu a gâlgâi de iznoavă sângele ca și cum în clipa aceea s-ar fi săvârșit mișelia…

Astfel, toată lumea cunoscu adevărul, numai Gunther se încăpățâna să tăgăduiască:

— Hagen este nevinovat! strigă el. Tâlharii l-au ucis pe Siegfried!

— Acești tâlhari ne sunt prea bine-cunoscuți acum, dădu răspuns Kriemhilda. Gunther și Hagen se numesc dânșii!

Războinicii nibelungi se ridicară din nou, amenințători, să-și răzbune pe loc stăpânul, dar Kriemhilda îi opri și de data aceasta.

— Potoliți-vă, spuse ea și îndurați alături de mine durerea!

În vremea aceasta se apropiară de crăiasă Gernot și Geiselher, amândoi cu ochii împăinjeniți de lacrimi. Suferința lor era adevărată, iar lacrimile pe care le vărsau ei din adâncul inimilor izvorau.

— Soră dragă – o mângâiau dânșii – nu mai plânge, așa a fost să

fie! Noi vom rămâne mereu alături de tine, cât vom mai avea de trăit!

Dar durerea Kriemhildei n-ar fi putut s-o aline niciun om de pe acest pământ!

Pe la vremea amiezii, meșterii-făurari isprăviră sicriul și-l aduseră în dom. Era turnat în aur și argint cu puternice legături de oțel, totul fiind meșterit pe măsura unui erou atât de vestit cum era Siegfried.

Nibelungii ridicară mortul de pe năsălie și-l așezară în raclă. Kriemhilda îl acoperi cu văluri dintre cele mai scumpe, iar cei de față, privind-o cu câtă dragoste își grijea soțul, o căinau și îi plângeau de milă. Mai cu osebire, bocetele doamnei Ute se auzeau. Bătrâna și nobila crăiasă suferea din adâncul rărunchilor alături de nefericita-i copilă. Dar jalea se înteți și mai mult când preoții sloboziră cântarea prohodului… Atunci Kriemhilda porunci cămărașilor să împartă de sufletul lui Siegfried și pentru veșnica lui pomenire, aur cu nemiluita, argint și veșminte, cai și acareturi.

Mulți calici se mai chivernisiră acum de pe urma acestui îmbelșugat comând!

După împlinirea slujbelor și împărțirea pomenilor, mulțimea se risipi care încotro.

Kriemhilda își rugă prietenii:

— Nu mă lăsați singură peste noapte! Rămâneți să-l priveghem împreună! Trei zile și trei nopți vreau să stau necontenit lângă el. Poate se va îndura Dumnezeu să mă ia și pe mine… Ar pune capăt astfel chinurilor mele!

În fiecare zi, preoții ridicau câte o sută de liturghii pentru odihna celui de-a pururi adormit, iar în a treia zi, la slujba utreniei, domul și cimitirul gemeau de lume, dar și de nemaipomenită jale.

După ce preoții prohodiră mortul pentru ultima oară, nibelungii ridicară sicriul pe umeri, ducându-l cu pas măsurat la mormânt. Bocetele nu mai cunoșteau margini, iar sărmana Kriemhilda cădea în neștire și iarăși se trezea, stropită mereu cu apă rece de izvor. Mare minune se întâmplă atunci că își mai redobândi puterile, dar dacă n-ar fi avut atâta grijă de ea credincioasele sale doamne, această minune nu s-ar fi întâmplat!

Sicriul fu bine ferecat și tocmai se pregăteau groparii să-l sloboade în mormânt, când Kriemhilda se rugă de ei cu glas sfâșietor de dureros:

— Mai zăboviți! Îngăduiți-mi, rogu-vă, să-l mai privesc o dată! Să

văd pentru cea din urmă oară minunatul lui chip!

Atâta de mult și cu atâta suferință se rugă de ei, încât îi înduplecă pe toți și trebuiră să desferece capacul sicriului din cingătorile lui de oțel.

Aplecându-se peste raclă, Kriemhilda prinse în mâinile sale gingașe obrajii soțului ei și îl sărută deznădăjduită. Se spune că în clipa aceea, din ochii luminoși ai crăiesei, lacrimi de sânge s-au prelins.

O despărțire atât de dureroasă, nimănui nu i-a mai fost dat să vadă!…

După înmormântare, vreme îndelungată zăcu și tânji crăiasa, iar bătrânul Siegmund era să se prăpădească de-a binelea.

Înfiripându-se încet-încet, într-o bună zi nobilul crai le spuse alor săi:

— Trebuie să ne întoarcem acasă; nu mai putem îndura șederea noastră aici, printre vrăjmași!

Dădu apoi cuvenitele porunci pentru pregătirile drumeției și se duse la Kriemhilda ca să-i vestească apropiata plecare.

— Vino cu noi, o rugă Siegmund pe crăiasă! Țara și coroana te așteaptă, iar noi toți te vom sluji cu nesmintită credință! La ce să mai rămâi în țara ucigașilor soțului tău?

Dar tocmai când erau gata de plecare, se ivi doamna Ute, buna mamă a Kriemhildei, care se rugă de ea cu lacrimi în ochi să nu-și părăsească țara, ducându-se pribeagă printre străini.

— Nu pot rămâne, mamă, răspunse tristă crăiasa. Îmi ajunge cât am pătimit aici!

— Rămâi cu mama noastră, o rugă și Geiselher, fratele mai mic.

— Cum să rămân, iubite Geiselher, când chinurile morții mă cuprind numai la gândul că aș putea să-l văd pe Hagen?

— Te vom feri de-această pacoste, dragă surioară! îi răspunse Geiselher. Vom sta împreună și îți vom alina durerea până când se va înseninа zăbranicul ce-ți întunecă sufletul acum!

În vreme ce mezinul o ruga atâta de frumos, în jurul lor se adunară mulți prieteni și rude. Gernot însuși sosi și îi spuse:

— Cumpănește bine, Kriemhilda, în țara soțului tău, puține rubedenii ai, iar omul, oricât de puternic ar fi, moartea tot îl răpune! Așa s-a întâmplat și cu Siegfried… Tu trebuie să înțelegi și să te supui soartei! Rămâi, așadar, la noi, surioară dragă!

Înduplecată, în cele din urmă, crăiasa hotărî să rămână acasă, la

rudele și la prietenii ei.

Mâhnit peste măsură, bătrânul Siegmund încercă zadarnic s-o mai abată de la această hotărâre… Nici când îi pomeni de copilașul pe care l-a lăsat la Xanten, în Țara de Jos, nu izbuti să-i schimbe gândurile.

— Nu vă pot însoți, mărite Siegmund, grăi Kriemhilda. Rămân aici, la rude și la prieteni ca să jelim împreună pe mormântul soțului meu. Rogu-vă să aveți îndurare pentru sârmanul meu copilaș!

Cu sufletul pustiit, Siegmund o sărută pe Kriemhilda, plecând de la Worms fără să-și mai ia rămas bun de la nimeni.

Numai Geiselher, mezinul, îl petrecu până la hotarul țării, priveghind să nu i se cășuneze vreun neajuns…

A CINCISPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum au adus burgunzii comoara nibelungilor la Worms

Aflând de la bătrânul Siegmund că nobila Kriemhilda a rămas văduvă în țara părinților ei, marcgraful Eckewart hotărî să se întoarcă la Worms, dimpreună cu oamenii săi, pentru a-și sluji neabătut stăpâna, cât îi va mai fi îngăduit să trăiască.

Crăiasa Kriemhilda își statornici locuința în palatul din vecinătatea catedralei, fiind astfel cât mai aproape de mormântul soțului ei. Văduvită de toate bucuriile vieții, ea mergea zilnic la biserică, ascultând cu adâncă evlavie slujbele divine, dimpreună cu alaiul doamnelor sale. Se ducea apoi la mormântul lui Siegfried, unde plângea nemângâiată, rugându-l pe domnul Dumnezeu să se milostivească de sufletul prietenului și bunului ei soț. Dar cea mai mare parte a zilei sălășluia însingurată, mistuindu-și sufletul în dureroase aduceri-aminte… Din când în când îi mai trecea pragul bătrâna Ute, cu slujitoarele sale, încercând să-i ogoaie rănile inimii, dar toate încercările erau zadarnice. Cea mai mare durere care se poate abate asupra vreunei femei, la moartea soțului iubit, în sufletul frumoasei Kriemhilda se cuibări și nimeni nu mai putea s-o alunge de-acolo.

Trăi astfel crăiasa – în mare suferință – peste patru ani de la moartea lui Siegfried, fără să-l învrednicească în toată vremea aceasta nici măcar cu un cuvânt pe fratele Gunther, iar pe Hagen, în același răstimp, nu l-a văzut niciodată.

Dar iată că într-o zi îi spuse ucigașul din Tronje stăpânului său Gunther:

— Cum am face noi, mărite crai, să redobândim bunăvoința surorii voastre, fără de care nu putem aduce în această țară comoara nibelungilor.

— Să încercăm, răspunse craiul. Pentru aceasta, trebuie să-i punem la cale pe Gernot și pe Geiselher… Ei sunt primiți cu plăcere la palatul Kriemhildei!

— Eu nu cred că vom izbuti, se îndoi Hagen.

Dar craiul porunci să fie chemați tot atunci la curte Ortewein din

Metz, Gere marcgraful, fratele Gernot și Geiselher mezinul. Toți veniră și li se porunciră ce au de făcut… Gernot se duse numaidecât la Kriemhilda și îi spuse:

— De prea multă vreme, doamnă, îl jeliți pe soțul vostru! Măritul crai ar vrea să vă facă arătare cum că el nu este vinovat de moartea eroului…

— Nici nu-l învinuiesc pe el, răspunse Kriemhilda. Brațul lui Hagen mi-a ucis soțul după ce eu însămi i-am destăinuit cum poate să-l ucidă. Nefericita, cum de m-am lăsat ispitită și n-am oblicit câtă ură îi poartă nelegiuitul? Acum nu-mi rămâne decât să plâng neîmpăcată până la capătul zilelor mele, dar de iertat nu-i voi ierta niciodată pe ucigași.

Veni atunci și Geiselher, stăruind îndelung pe lângă Kriemhilda să nu-i mai poarte mânie lui Gunther și să se împace cu el.

Îi răspunse crăiasa:

— Dacă așa credeți voi de cuviință, mă voi împăca… Dar să știți că Gunther mi-a pricinuit atâta de multă durere, fără să-i dau vreun temei, încât numai glasul meu îl poate ierta, inima, însă, niciodată! Acum, neavând încotro, mă supun dorinței sale…

Când auzi craiul că sora lui binevoiește să-l primească, numaidecât se duse la ea, însoțit de cei mai buni prieteni ai săi. Doar Hagen nu se încumetă să meargă… Își cunoștea procletul prea bine păcatul și știa câtă suferință i-a adus nevinovatei crăiese!

Gunther și Kriemhilda se sărutară înlăcrimați și trebuie să facem arătare că niciodată nu s-a plâns la vreo împăcare mai mult decât acum!

Încredințată că toată vina numai Hagen o poartă, crăiasa îi iertă pe toți cei de față. Pe Hagen însă nu putea să-l ierte. Dacă n-ar fi fost el, nimeni altul n-ar fi cutezat să se atingă de soțul ei…

Scurtă vreme după această împăcare, Kriemhilda încuviință să se aducă la Rin marea comoară din țara nibelungilor. Plecară după ea Geiselher și Gernot, însoțiți de opt mii de slujitori cărora însăși crăiasa le porunci să ridice comoara din văgăuna muntelui.

Când se înfățișară burgunzii la Alberich – strașnicul străjer al comorii – și lămuriră pentru ce-au venit, piticul grăi astfel către ortacii lui:

— Trebuie să slobozim comoara! Crăiasa Kriemhilda poruncește… Este darul ei de nuntă. Ehei, mai adăugă piticul, aici ar fi rămas comoara dacă nu se pierdea Siegfried și o dată cu el gluga cea

fermecată! Dar nici eroul n-ar fi pierit dacă nu stăpânea această comoară și această țară!

Vistiernicul se duse apoi și aduse cheia din tainița ei, petrecându-i pe burgunzi în inima muntelui, acolo unde zăcea ascunsă comoara.

Atâta aur și atâtea nestemate erau, că abia izbutiră oamenii Kriemhildei să le ducă la țărm în douăsprezece care cu loitre, fiecare din ele făcând câte trei drumuri pe zi, vreme de patru zile și patru nopți. Numai cu o parte din aurul acestei comori ai fi putut să cumperi întreaga lume și încă ți-ar mai fi rămas atâta de mult ca și când n-ai fi cheltuit decât un biet gologan!…

Într-adevăr, Hagen a știut ce face, râvnind aceste neînchipuite bogății!

Lucrul cel mai de preț, însă, din toată comoara era o vergelușă de aur cu vraja căreia puteai să stăpânești întreg pământul și pe fiecare om în parte… De aceea Gernot și Geiselher se și puteau socoti stăpânii țării, ai cetăților și ai tuturor vitejilor care le apărau! Dreptu-i că pretutindeni pe unde treceau ei cu comoara, toți li se supuneau, fie de teamă, fie că erau îngenunchiați cu puterea…

Trăgând la Rin, în țara craiului Gunther, slujitorii descărcară comoara din corăbii și o duseră în palatul Kriemhildei, ticsind cu ea toate cămările și culele câte se aflau în acel palat. Se spune că nimeni nu mai văzuse până atunci atâta bogăție adunată într-un singur loc! Cu toate acestea, dacă pentru a răscumpăra viața lui Siegfried, i s-ar fi cerut Kriemhildei comoara și dacă această comoară ar fi fost de o mie de ori mai mare decât era, cu câtă bucurie s-ar fi lepădat crăiasa de ea, numai ca să-și redobândească soțul!

Dar minunea aceasta nimeni nu era în stare s-o săvârșească și de aceea nici crăiasa nu punea prea mare preț pe bogățiile sale. Împărțea toată ziulica, fără nicio măsură, numai aur și săracilor și bogaților, aducând de la o vreme chiar și viteji cutezători de peste hotarele țării, pe care-i miluia cu aceeași mare dărnicie…

Lucrul acesta nu-i mirosi a bine lui Hagen; el se duse la Gunther și îi spuse:

— Dacă o lăsăm în apele ei, crăiasa își va aduna așa de mulți lefegii la Worms, că nu știu, zău, pe unde vom mai scoate cămașa cu ei!

— Comoara este a Kriemhildei – răspunse Gunther – și n-am de gând să-i fac întrebare cum și cui o împarte!

Dar Hagen stărui mai departe:

— Un om înțelept n-ar încredința asemenea comori nici unei femei din lume… Darurile pe care le face crăiasa Kriemhilda s-ar putea să ne coste cam scump și pe noi și pe vitejii noștri burgunzi!

— I-am jurat – se împotrivi Gunther – că nu-i voi mai cășuna nicio sminteală și trebuie să-mi cinstesc jurământul, doar este sora mea!

— Lăsați atunci asupra mea tot păcatul, mormăi Hagen; eu nu i-am făcut niciun jurământ crăiesei…

Și astfel Hagen mai unelti o nelegiuire, iar craiul, încuviințând-o, își călcă în picioare jurământul pe care i-l făcuse prea mâhnitei sale surori.

Auzind Gernot și Geiselher ce blestemăție pune iar la cale Hagen, se încruntară mânioși amândoi.

— Dacă nu mi-ar fi rudă, l-aș ucide! spuse Geiselher. Prea multe dureri îi pricinuiește surorii noastre. Trebuie să-i stăm împotrivă!

— Mai bine aruncăm toată comoara în Rin, decât să ne vărsăm sângele pentru ea! dădu glas și Gernot.

Veni atunci plângând, la Geiselher, Kriemhilda:

— Iubite frate al meu, rogu-te, ocrotește-mi viața și avuția că sunt în mare primejdie!

— Fii fără teamă, Kriemhilda, vom avea noi grijă de toate, când ne vom reîntoarce la Worms… Acum s-a hotărât să purcedem în călătorie, departe peste hotare!

Astfel Gunther, dimpreună cu frații și cu prietenii săi, părăsiră țara, precum hotărâră. Numai Hagen rămase pe loc, găsind că prilejul este cât se poate de prielnic pentru a prăda comoara Kriemhildei.

Și dreptu-i, că până să se întoarcă încoronatele vlăstare de la drum, nelegiuitul puse mâna pe toată comoara crăiesei, ascunzând-o în albia Rinului, sub învolburarea apelor ca să n-o mai poată oblici nimeni în afară de dânsul…

Când craii reveniră la Worms, Kriemhilda le ieși întru întâmpinare, mărturisindu-le cu lacrimi în ochi câtă durere a mai adăugat Hagen la marea ei suferință și câtă vătămare a pricinuit avuțiilor sale!

Craii se gurguțară amenințători, ca și cum l-ar fi menit morții pe ticălos, după care strigară cu toții într-un singur glas:

— Rău a făcut Hagen!

Dar vicleanul și prădalnicul curtean își potoli încet, încet, stăpânii, cu meșteșugite vorbe, dobândindu-le iar bunăvoința!

Scârbită, crăiasa Kriemhilda hotărî să părăsească această blestemată cetate și să se surghiunească, alături de mama ei, la

mănăstirea Lorscha, în sfântul locaș ctitorit de doamna Ute pentru pacea bătrâneților sale și a somnului cel de veci.

Dar mai întâi, porunci Kriemhilda să se dezgroape osemintele lui Siegfried din țintirimul catedralei de la Worms pentru a le duce cu ea la mănăstire, acolo unde – înmormântându-le după toate cuvenitele rânduieli – și astăzi mai pot fi găsite… Ea însă nu mai apucă să se mute la mănăstire, fiindcă știrile care sosiră tocmai atunci la Worms o împiedicară…

Toate acestea se întâmplau în al treisprezecelea an de la moartea vestitului erou.

A ȘASESPREZECEA ÎNTÂMPLARE

În care se face arătare cum a pețit-o Attila, vestitul rigă al hunilor, pe frumoasa crăiasă Kriemhilda

În vremea aceea se săvârși din viață crăiasa Helke, soața lui Attila, preaputernicul rigă al hunilor… Sfătuit de prietenii și sfetnicii săi, vestitul crai se hotărî s-o pețească pe crăiasa Kriemhilda, frumoasa văduvă a răposatului Siegfried.

— Cine dintre voi – își întrebă Attila supușii – o cunoaște pe această nobilă doamnă și țara în care sălășluiește ea, acolo, departe, la apa Rinului?

— Eu, răspunse bunul Rüdiger din Bechlaren, marcgraful măriei sale. Craii de la Rin îmi sunt bine-cunoscuți încă de pe vremea când eram copil. Gunther este numele măritului stăpân al țării, iar frații săi – Gernot și Geiselher se numesc. Faima lor nu poate fi întrecută de nimeni, ea fiind la fel de mare ca și cinstea străbunilor din care au purces…

— Mai spune-mi, prietene Rüdiger – întrebă iar craiul – este îndeajuns de frumoasă această nobilă doamnă pentru a purta cum se cuvine coroana țării noastre? Nu va fi ea cu mult mai prejos decât neasemuita mea Helke?

— Mărite crai, răspunse Rüdiger, ea a fost soața lui Siegfried, cel mai bun și mai vestit bărbat din lume, pe care însăși măria voastră l-a primit cândva în ospeție, aici, la noi…

— Dacă a fost soața acestui măreț cavaler, nici nu mai încape vorbă că va purta cu cinste coroana de crăiasă a hunilor. Spune-mi, așadar, Rüdiger, când socoți că vei putea purcede cu solie în țara burgunzilor ca s-o pețești pe aleasa inimii mele?

— Peste douăzeci și patru de zile, slăvite crai! Pentru aceasta ne sunt de mare trebuință arme și veșminte strălucitoare ca să ne înfățișăm cu cinste la curtea crailor burgunzi. Cât despre vitejii pe care îi voi lua cu mine, socot că vreo cinci sute mi-ar ajunge… Dar mai înainte de toate aș pofti să dau veste soației mele Gotelinda precum că voi purcede cu această solie în țara Kriemhildei.

Încheindu-și vorbele, marcgraful trimise de îndată la Bechlaren

cuvenitele știri, iar nobila Gotelinda, primindu-le, se întristă și se întrebă în sinea ei: „Oare cum va fi această nouă stăpână? Fi-va ea tot atât de bună ca și răposata Helke?”

După șapte zile, sosi în Bechlaren și Rüdiger, vrednicul marcgraf al craiului Attila, dimpreună cu cei cinci sute de huni. Toți purtau arme și veșminte strălucitoare lucrate de cei mai mari meșteri din cetatea Vienei.

Frumoasa Gotelinda se bucură nespus de mult când își văzu soțul acasă, iar fiica lor îl întâmpină râzând, aruncându-se zglobie în brațele sale.

— Fiți bineveniți, iubitul meu tată și voi oșteni viteji! strigă gingașa copilă.

După ce ospătară și primiră găzduire cu toții, Gotelinda ascultă chiar din gura soțului ei cum și unde va trebui să ducă solie acesta.

— Cât de curând, Kriemhilda va fi crăiasa hunilor, grăi Rüdiger. Stăpânul meu mă trimite la Rin s-o pețesc…

— Poate ne va ferici Dumnezeu cu o stăpână blândă și iubitoare, așa cum a fost Helke, spuse îngrijorată Gotelinda. Am vrea s-o privim cu plăcere cum poartă coroana crăiască a hunilor…

— Iubita mea soață, mai adăugă Rüdiger, rogu-te să ai grijă de vitejii care mă vor însoți la Rin! Dăruiește-le veșminte și aur din belșug, că altfel arată curajul și credința omului atunci când se vede blagoslovit cu de toate…

— Să nu ai nicio grijă, iubite Rüdiger! Fiecăruia dintre vitejii tăi i se vor face daruri dintre cele mai scumpe!

— Iată un răspuns înțelept care mă bucură cu-adevărat! Îți mulțumesc draga mea! încheie vorba marcgraful.

Hei, și cum se mai ținu de cuvânt nobila Gotelinda! Clituri peste clituri de stofe și mătăsuri, veșminte și încălțări scoase ea atunci de prin cămările sale, îmbrăcându-i pe viteji din cap până la pinteni.

După alte șapte zile, când toate pregătirile conteniră, solii porniră din Bechlaren atâta de bogat înveșmântați și, mai cu seamă, atâta de puternic înarmați, încât nu-i a mirare că tâlharii, care prădau îndeobște la drumul mare, nici nu cutezau măcar să-și arate scăfârliile pe unde treceau ei.

Străbătând ținuturile Bavariei, pâlcul vitejilor huni, în frunte cu strălucitorul Rüdiger, ajunse la Rin după douăsprezece zile de galop stăruitor.

Vestea sosirii lor se lăți îndată până la urechile craiului Gunther,

dar măria sa, necunoscându-i îl întrebă pe Hagen:

— Cine ar putea să fie strălucitorii oaspeți?

După ce îi privi cu luare aminte pe soli, Hagen răspunse:

— Dacă nu mă înșală văzul, cel din fruntea lor nu poate fi altul decât Rüdiger, marcgraful lui Attila, vestitul rigă al hunilor…

— Cum aș putea crede una ca asta? întrebă nedumerit Gunther, dar până să-și rostească toate vorbele, Hagen cel iute îl și întâmpină pe Rüdiger, strigând cu vocea lui tunătoare:

— Bine-ai venit la noi, viteazule din Bechlaren!

Tot atunci, cei cinci sute de huni săriră sprinteni de pe cai, iar cei mai apropiați prieteni ai craiului Gunther se grăbiră să le iasă și ei întru întâmpinare dându-le, care mai de care, binețe. Însuși Ortewein din Metz îi mărturisi lui Rüdiger fără înconjur:

— Nobile cavaler, de multă vreme nu ne-a mai fost hărăzit să primim oaspeți atât de dragi!

Mulțumind pentru alesele cuvinte, Rüdiger fu petrecut în sala mare a tronului, unde îl găsi pe Gunther înconjurat de sfetnicii lui credincioși. Craiul se ridică din mărețu-i jilț, îi ură bun venit și luându-l de mână, îl pofti să se așeze chiar în jilțul în care stătuse el însuși până atunci. Cu o cinste ca aceasta, niciun sol nu mai fusese învrednicit vreodată la Worms…

Poruncind paharnicilor să aducă numaidecât mied și vinuri dintre cele mai bune de prin părțile Rinului, Gunther se grăbi apoi să-l întrebe pe Rüdiger:

— Spune-mi, rogu-te, nobile cavaler, ce vești ne-aduci din țara hunilor, de la măritul rigă Attila și de la nobila sa doamnă, crăiasa Helke?

— Înainte de toate, măritul nostru rigă – răspunse cinstitul sol – vă dă știre că este gata oricând a vă sluji credincios dimpreună cu toți prietenii lui. Cât despre doamna Helke, veștile sunt amarnic de înlăcrimate… Măria sa crăiasa și-a dat obștescul sfârșit, iar norodul o boicește nemângâiat de la un capăt la altul al țării… Din aceeași pricină, nici mâhnirea craiului nostru nu mai cunoaște margini.

— Domnul să-l aibă în sfânta lui pază, spuse Gunther, că ne este cu dreaptă și bună priință! Solia lui de prieteșug îmbucură peste măsură inimile noastre, dar am vrea ca și măria sa, așijderea, să știe că și noi la rândul nostru suntem cu toții gata să-l slujim oricând…

— Îngăduiți-mi, slăvite crai, să dau glas mai departe soliei mele, grăi Rüdiger. Măritul rigă Attila, aflând, în marea lui mâhnire, că

nobila doamnă Kriemhilda a rămas văduvă, s-a gândit să-și lumineze zilele cerând mâna acestei prea frumoase crăiese pentru a încorona fruntea sa albă în fața tuturor supușilor huni…

La auzul acestei știri, craiul Gunther răspunse bucuros:

— Dacă nobila Kriemhilda nu va avea nimic împotrivă, cum aș putea să mă împotrivesc eu dorinței marelui rigă Attila? Dar mai întâi dați-ne răgaz să-i facem întrebare surorii noastre… De astăzi în trei zile, veți dobândi cuvenitul răspuns.

Cu aceste vorbe, gazdele și solii se ridicară din jețuri. Oaspeții primiră adăposturi dintre cele mai bune, iar de nobilul Rüdiger se îngriji cu mare sârguință Hagen însuși, care, cândva, a fost, la rândul său, oaspetele cavalerului din Bechlaren.

Vreme de trei zile, Gunther ținu sfat cu prietenii și rubedeniile sale, cumpănind laolaltă dacă este bine sau nu ca doamna Kriemhilda să-l ia de soț pe craiul Attila. Dintre toți, numai Hagen se împotrivea cu îndărătnicie, spunându-i răspicat craiului Gunther:

— Mărite crai, dacă sunteți cu-adevărat înțelept, să nu îngăduiți nici în ruptul capului această unire! Cu atât mai puțin să vă dați încuviințarea, cu cât veți vedea că doamna Kriemhilda o dorește mai mult!…

— Dar cum îți închipui, Hagen, că tocmai eu voi fi potrivnicul fericirii sale! Cerându-i mâna, Attila ne face o mare cinste și nouă și ei!

— Vorbe necugetate! răspunse cutezător Hagen. Măria voastră nu-l cunoaște pe Attila și nici nu știe câtă putere are, dar eu, care îl cunosc, numai atâta vă spun: dacă veți îngădui această cununie, cel ce se va căi mai întâi și mai amarnic chiar măria voastră va fi!…

— Și pentru ce, mă rog? întrebă Gunther. Doar n-am de gând să mă așez în calea puterii sale și nici măcar în preajma lui, chiar dacă va fi soțul surorii mele…

— Da, răspunse Hagen, dar deîndată ce domnița Kriemhilda va dobândi inima acestui puternic rigă, primul ei gând va fi să se răzbune și pentru aceasta se vor găsi destui viteji cutezători care să-i sară într-ajutor…

Între timp sosiră la sfat Gernot și Geiselher, care se arătară întrutotul de partea fratelui lor Gunther, iar frumosul mezin al doamnei Ute, auzindu-l pe Hagen cât de țeapăn i se împotrivește măritului crai, se ridică mânios și îi spuse:

— Ascultă, Hagen, noi nu ne luăm în derâdere jurămintele și să

mai știi, pe deasupra, că cinstea care i se face acum surorii noastre din plin ne bucură pe toți!

Hagen își înăbuși furia, adâncindu-se într-o apăsătoare tăcere… Toți ceilalți încheiară sfatul cu încredințarea că este bine ca frumoasa Kriemhilda să-i dăruiască mâna puternicului crai al hunilor… De aici încolo, totul atârna, așadar, numai de voința nefericitei crăiese. Marcgraful Gere hotărî să i se înfățișeze în aceeași zi pentru a o ispiti cu întrebările. Crăiasa îi făcu o bună primire viteazului, dar când auzi despre ce este vorba, îl apostrofă mâhnită:

— Cum de vă îngăduie cerul să șuguiți într-acest fel tocmai cu mine, sărmana! Orice bărbat, care se însoară, poftește de la soața lui mai cu seamă dragoste, iar eu, marcgrafule Gere, nu mai pot iubi pe nimeni…

Văzând că nu se lasă înduplecată, Gere îi chemă într-ajutor pe Gernot și pe Geiselher, dar toate rugămințile și ispitirile acestora se loveau neputincioase de voința nestrămutată a Kriemhildei.

— Îngăduiți-i solului să vină măcar să vă cunoască! o rugară în cele din urmă vitejii cavaleri.

— La aceasta nu mă împotrivesc, răspunse crăiasa. Pe bunul Rüdiger îl primesc oricând cu plăcere, dar alt sol dacă ar fi fost în locul lui, i-aș fi rămas necunoscută mult și bine! Spuneți-i, așadar, că îl aștept aici, în palatul meu, mâine dimineață. Rüdiger va primi astfel răspunsul chiar de la mine…

Dar solul nici nu-și dorea altceva, decât s-o vadă el însuși pe crăiasă, încredințat fiind că va izbuti s-o înduplece…

A doua zi, dis-de-dimineață, când clopotele vesteau utrenia, Rüdiger se înfățișă la palatul Kriemhildei însoțit numai de doisprezece huni și de marcgrafii Gere și Eckewart. Crăiasa îi primi cu aleasă bunăvoință, dar cernită și tristă, așa cum era îndeobște de la moartea lui Siegfried încoace… Atât ea, cât și frumoasele sale slujitoare erau palide, cunoscându-se că au plâns atâta de mult peste noapte, încât li se jilăviră veșmintele de lacrimi.

Așezându-se cu toții în jilțuri, marcgraful din Bechlaren începu a grăi, alegându-și cu mare grijă vorbele:

— Prea nobilă crăiasă, îngăduiți-ne, rogu-vă, mie și soților mei, să dăm glas soliei pentru care am călătorit până aici, la Worms.

— Sunt gata să vă ascult, nobile cavaler, răspunse crăiasa cuviincioasă, dar și hotărâtă să se împotrivească fără nicio șovăire pețitorului, așa cum prea bine băgară de seamă toți cei de față…

— Măritul nostru rigă, atotputernicul Attila – grăi din nou Rüdiger – își mărturisește prin noi dragostea și credința pe care ar pofti să vi le poarte… Din pricina aceasta ne-a poruncit să călătorim până în țara voastră de la Rin. Așijderea, vă mai dă știre măria sa că o dată cu dragostea lui, veți dobândi și coroana țării pe care a purtat-o mai înainte slăvita Helke, răposata crăiasă a hunilor…

— Marcgrafule Rüdiger, dădu răspuns Kriemhilda, dacă ai putea oblici câtă durere zace-n inima mea, ai ocoli îndemnul de-a mă însoți cu Attila, după ce l-am pierdut pe primul meu soț, care a fost cel mai bun din câți bărbați au dobândit vreodată femeile pe lumea aceasta!

— Dar cine ar putea să aducă mai multă alinare suferinței decât dulcile mângâieri ale dragostei și ale prieteșugului? Cel care îndură năpăstuirile soartei având alături de el o inimă iubitoare prea bine știe lucrul acesta. Și vă mai dau știre, slăvită crăiasă, că binevoind a vă cununa cu nobilul meu stăpân, douăsprezece coroane strălucitoare veți dobândi dintr-o dată, la care se vor mai adăuga peste treizeci de țări, toate supuse de prea puternicul braț al măriei sale. Într-un cuvânt, toată slava și puterea pe care le-a avut răposata Helke, ale măriei voastre vor fi, iar toți cutezătorii viteji și toate frumoasele jupânițe, care au slujit-o pe ea, de porunca voastră vor asculta!

— Nu! se împotrivi Kriemhilda. Nicicând nu voi putea fi soața altui viteaz!… Moartea lui Siegfried mi-a rănit inima atât de cumplit, că nici până la sfârșitul zilelor mele nu voi izbuti să mi-o lecuiesc! De aceea, vă întreb cinstit: ce-ar mai putea aștepta un bărbat de la mine?

Dar hunii nu se lăsau copleșiți de mâhnirea crăiesei. Ei începură s-o roage și mai stăruitor:

— Mult prea frumoasă crăiasă, numai la curtea lui Attila, se vor însenina zilele voastre! Acolo vă vor sluji cei mai destoinici supuși ai bogatului nostru rigă, iar cele mai frumoase fecioare ale răposatei Helke, alături de propriile voastre jupânițe, nu vor avea altă grijă decât aceea de a vă lumina vouă sufletul! Rugămu-ne, doamnă, ascultați-ne sfatul și vă veți încredința că spunem adevărul!

La toate acestea, Kriemhilda răspunse cu o nobilă bunăcuviință:

— Lăsați-mă să cumpănesc până mâine dimineață!

Neavând încotro, oaspeții plecară. Crăiasa trimise îndată după Geiselher și după mama sa, doamna Ute. Cei chemați sosiră numaidecât, iar ea le mărturisi tot ce avea pe suflet…

— Noi știm, dragă soră, îi spuse Geiselher, că ești mâhnită și tulburată acum… Dar suntem încredințați că toată suferința ta numai

craiul Attila va izbuti s-o curme. Sfat mai bun decât să te cununi cu el, noi nu-ți putem da. De la Ron până la Rin și de la Elba până la mare, un crai mai puternic decât Attila nici că se află… De aceea, trebuie să fii bucuroasă cu asupra de măsură că dintre toate crăiesele lumii, acest măreț rigă numai pe tine te-a ales de soață!

— Iubite frate al meu, cum de mă îndemni la măritiș, când pentru mine mult mai potrivite sunt lacrimile și bocetele? Aș putea oare să mă înfățișez astfel la curtea lui Attila? Pe lângă toate acestea, nici frumoasă nu mai sunt, iar dacă am fost vreodată, e tare mult de-atunci!…

— Copila mea dragă, o povățui doamna Ute, sfaturile și îndemnurile fraților tăi sunt bune. Urmează-le, că prea de multă vreme te vedem cernită!

Kriemhilda se frământa într-una și cel mai mult o răscolea gândul că ea, o creștină, este îndemnată să-și dăruiască sufletul și trupul unui păgân. De aceea, rămânând singură, o podidi plânsul, spunând mereu în sinea ei:

— Nu! Nici pentru toate împărățiile din lume nu voi face una ca asta!

Și astfel, întreaga noapte, frumoșii ochi ai Kriemhildei nu se mai zvântară de lacrimi…

A doua zi, când Rüdiger veni după răspuns, o găsi pe crăiasă și mai tristă decât fusese cu o zi înainte. Deznădăjduit, nobilul sol începu de iznoavă s-o implore și să-i facă arătare câte bogății și bucurii o așteaptă la curtea lui Attila, dar totul era zadarnic. Kriemhilda, cu lacrimi în ochi, dădea statornic același răspuns:

— Eu nu mai pot iubi! Mie nu-mi mai trebuie cununie!

Văzând că nu izbutește s-o înduplece, marcgraful îi spuse crăiesei în mare taină:

— Nu mai plângeți, nobilă doamnă! Eu socot că, o dată cu această cununie, a sosit în sfârșit, și vremea despăgubirilor pentru toate câte le-ați pătimit!…

La auzul acestor vorbe, chipul nefericitei Kriemhilda parcă începu a se însenina…

Luând aminte, Rüdiger adăugă iscusit:

— Dacă ar fi să vă bizuiți numai pe mine și pe ortacii mei și tot ar plăti-o scump cei ce-ar cuteza să vă aducă vreo vătămare…

Kriemhilda, ascultându-l, se lumină de-a binelea!

— Jură-mi, viteazule Rüdiger, că oricine ar fi răufăcătorii mei, tu

vei fi primul care se va ridica să mă răzbune!

— Jur! dădu răspuns marcgraful.

Gândi atunci crăiasa: „Dacă voi dobândi tot prieteni ca acesta, cumplit aș mai putea răzbuna moartea iubitului meu soț!” Gândurile sale alunecară apoi către numeroșii oșteni ai craiului Attila, dar și către marile lui comori, care ar putea să se miște într-o bună zi numai după vrerea și porunca sa…

În vreme ce crăiasa cumpănea în minte toate acestea, Rüdiger aștepta nerăbdător ultimul ei cuvânt.

— Dacă stăpânul vostru nu ar fi păgân, spuse Kriemhilda, nicio clipă nu aș mai șovăi, nobile cavaler!

— Vă dau știre, slăvită doamnă, că stăpânul nostru nu este întru totul păgân! Cândva el a primit creștinescul botez, dar trăind mai mult printre păgâni s-a reîntors la credința cea veche… Trebuie să fac arătare însă că printre slujitorii lui apropiați se află și numeroși creștini, care întotdeauna v-ar putea fi cu bună priință… Și-apoi, cine știe, câștigând inima craiului, poate că veți izbuti să-l aduceți din nou și pentru totdeauna la credința voastră…

După ce se mai chiti o vreme, Kriemhilda îi spuse lui Rüdiger:

— Am hotărât! Voi merge în țara hunilor, dar trebuie să văd mai întâi cine dintre prietenii mei mă va însoți până acolo.

Zicând acestea, frumoasa crăiasă îi întinse mâna iscusitului sol, în semn că încuviințează să se cunune cu craiul Attila…

Vestea făcu îndată ocolul cetății. Toată lumea se bucura că zăbranicul mâhnirii se va ridica, în sfârșit, de pe chipul Kriemhildei. Numai Hagen mocnea cătrănit, fiind stăpânit de înfricoșătoare presimțiri… De aceea, când Kriemhilda îi ceru îndărăt comoara nibelungilor, întunecatul cavaler trimise vorbă să-și ia gândul de la aceasta… „De ce să i-o dau îndărăt – își spunea el – ca s-o folosească împotriva noastră?”

Văzând că nu poate s-o scoată la capăt cu ticălosul, crăiasa ceru ajutorul fraților săi. Gunther porunci atunci să se împartă solilor treizeci de mii de mărci din visteria crăiască, iar fecioarele Kriemhildei ticsiră pentru călătorie vreo douăsprezece lăzi cu aur din cel care mai rămăsese prin cămările crăiesei…

Când toate pregătirile de drum erau pe sfârșite, Kriemhilda făcu întrebare:

— Au, cine dintre prietenii mei ar avea bunătatea să mă însoțească în țara craiului Attila?

— Eu! răspunse Eckewart. Pentru mine, slăvită crăiasă, și pentru cei cinci sute de viteji ai mei, nu există dorință mai mare decât aceea de a vă sluji cu credință până la capătul zilelor noastre.

Caii erau pregătiți. Luându-și rămas bun unii de la alții, prietenii și rubedeniile începură a plânge, ca la orice dureroasă despărțire, dar jalea cea mai mare pe bătrâna Ute o cuprinse. Pesemne știa sărmana mamă că nu-și va mai vedea niciodată copila…

Călătorii se așternură apoi la drum.

Alaiul Kriemhildei era alcătuit dintr-o sută și patru fecioare, iar până la hotarele țării o petrecură cu mare cinste Geiselher și Gernot în fruntea unui pâlc de o mie de viteji. O mai petrecură, așijderea, agerul Gere, Ortewein din Metz și Rumold stolnicul. Craiul Gunther o însoți numai până la porțile cetății.

Ajungând la Dunăre, marcgraful Rüdiger slobozi îndată solie către măria sa craiul Attila, vestindu-i astfel apropiata sosire a domniței burgunde. Tot acolo, Geiselher și Gernot se despărțiră plângând de sora lor, întorcându-se abătuți acasă, la Rin.

A ȘAPTESPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum a fost primită Kriemhilda la huni și cum a nuntit ea cu Attila

Despărțindu-se de Geiselher și de Gernot, alaiul crăiesei porni iarăși la drum, ajungând în țara Bavariei. La Passau, Kriemhilda se întâlni cu unchiul său, episcopul Pilgerin, fratele doamnei Ute, care se bucură nespus de mult văzându-și frumoasa nepoată. De aici se îndreptară apoi cu toții spre Bechlaren, trecând prin Everdingen și Ense, pe unde o ceată de tâlhari bavarezi încercă să-i prade la drumul mare. Viteazul Rüdiger, însă, dimpreună cu cei o mie de oșteni ai săi, îi puse numaidecât pe fugă, dând proșca prin liota lor.

În apropiere de Bechlaren, nobila Gotelinda ieși întru întâmpinarea mărețului alai, însoțită fiind de gingașa sa fiică și de pâlcul vitejilor aflați în slujba ei. Întâmpinându-se bucuroși, Rüdiger și Gotelinda se îmbrățișară prelung, iar drăgălașa lor copilă sări sprințară de gâtul tătâne-su. După aceea, marcgraful le înfățișă pe amândouă cuviincios crăiesei. Frumoasele doamne își dădură binețe, îmbrățișându-se și sărutându-se gingaș, iar zgâtia cea zglobie a marcgrafului primi atunci în dar de la crăiasa Kriemhilda vreo douăsprezece brățări de aur și veșminte atât de frumoase, cum nu se mai văzură niciodată altele la fel în toată împărăția lui Attila.

După împlinirea acestor îndătinate rânduieli, oaspeții fură petrecuți în mărețul castel al marcgrafului, unde ospătară cu multă voie bună și primiră cea mai aleasă găzduire.

A doua zi, alaiul se așternu de iznoavă la drum, străbătând unul după altul minunatele ținuturi dunărene ale țării austriece.

În aceeași vreme, craiul Attila, primi solia lui Rüdiger și aflând de apropiata sosire a preafrumoasei Kriemhilda, porni pe dată întru întâmpinarea mult-așteptaților oaspeți. Măria sa era însoțit de un nemaipomenit alai, în care se amestecau de-a valma toate limbile și toate credințele pământului. Puteau fi văzuți la un loc, în bună înțelegere, creștini și păgâni, greci și ruși, valahi și leși, kieveni și puzderie de pecenegi, care știau a doborî pasărea din zbor strunind arcul pe toată lungimea săgeții. Mai era însoțit Attila de douăzeci și patru de principi strălucitori dintre care nu-i vom aminti aici decât

pe Ramung din Țara Valahiei, pe Gibeke și Hombog din țara hunilor, pe Hawart din țara danezilor, pe Iring și Imfried din Thuringia, fiecare având sub porunca sa câte o mie două sute de oșteni cutezători. Dar cei mai puternici și mai semeți dintre ei erau Dietrich, stăpânul amelungilor și Blödel, temutul frate al craiului Attila, amândoi călărind în fruntea a câte trei mii de viteji…

Cele două alaiuri se întâlniră la Tulna, frumosul oraș dunărean din țara austriecilor. Când văzu Kriemhilda atâta măreție, începu a prinde curaj, iar marcgraful Rüdiger o povățui să-i facă o aleasă întâmpinare stăpânului său.

Descălecând de pe cai, crăiasa Kriemhilda și craiul Attila se îndreptară uimiți unul către celălalt. Sfătuită de Rüdiger, crăiasa îl sărută îmbujorată pe Attila, descoperindu-și cosițele unduioase care se revărsară în văpăi de aur peste umerii săi… Văzând-o, mulți dintre cei de față își spuneau, minunându-se, că oricât de frumoasă ar fi fost doamna Helke, n-ar fi putut s-o întreacă în frumusețe pe această nobilă burgundă!

Tot la îndemnul marcgrafului, crăiasa îi mai sărută pe Blödel, pe Gibeke, pe Dietrich și încă pe nouă principi dintre cei mai de seamă, după care se așeză cuviincioasă lângă Attila, privind împreună cu măria sa întrecerile cavalerești ce se porniră numaidecât…

Creștini și păgâni, huni și austrieci, greci și pecenegi, într-un cuvânt viteji din toate semințiile lumii își puneau la încercare puterea și iscusința, aruncând cu lancea sau țintind cu săgeata, mânuind paloșe sau galopând cu iuțeala vântului peste câmpuri, lacomi cu toții de laude cât mai multe și de faimă cât mai mare… Hărmălaia și vuietul crescură atât de mult, încât Attila o luă de mână pe Kriemhilda, petrecând-o către pajiștea din apropiere, unde se înălța mărețul cort anume pregătit pentru popasul crăiesc.

Urmând pilda măriei sale, și ceilalți cavaleri făcură la fel cu celelalte doamne și domnițe, petrecându-le curtenitori, care mai de care, pe la corturile lor. După toate ostenelile zilei, liniștea și odihna erau binevenite acum… Ce-au vorbit atunci craiul și crăiasa, ce taine și-au mărturisit, nouă nu ne este cunoscut. Știm numai că aproape toată vremea mâna albă a preafrumoasei crăiese zăbovea în mâna cea puternică a vestitului rigă…

Noaptea se prelinse ușor, risipindu-se odată cu zorii luminoși ai zilei următoare. Attila porunci să se strângă tot calabalâcul și să se închinge bine șeile pe cai. În scurtă vreme, puhoiul călăreților se puse

în mișcare, luând drumurile în răspăr de-a dreptul către Viena. Frumoasele doamne din acest oraș o primiră cu mare cinste pe crăiasa Kriemhilda, așa cum se cuvenea, altminteri, soației unui rigă atât de puternic ca Attila…

Mărețul crai slobozi porunci supușilor săi credincioși să purceadă a pregăti nunta, al cărei soroc se hotărî pentru ziua Rusaliilor. Cei ce nu avuseseră prilejul să cunoască cinstea și bunătatea crăiesei burgunde, le cunoscură acum, cu prilejul nunții. Atâtea daruri de preț împărți ea în acele zile oaspeților, încât unii dintre ei, căpătuindu-se de-a binelea, spuneau a mirare:

— Noi ne închipuiam că bogățiile Kriemhildei s-au risipit o dată cu comoara nibelungilor, dar abia acum băgăm de seamă că avuția mărinimoasei crăiese face adevărate minuni pe-aici!

Ce-i drept, Kriemhilda însăși recunoștea că mai mulți viteji de seamă ca la curtea lui Attila, nici măcar în Țara de Jos nu i-a fost hărăzit să vadă, cu toate că Siegfried fusese un crai atât de bogat și atât de puternic! Dar nici nuntașii, oricât de umblați erau unii dintre ei, nu mai văzuseră până atunci atâta dărnicie! Ca să vorbim cinstit, niciun crai de pe lumea aceasta nu a purtat la propria lui nuntă mantie mai bogată și straie mai frumoase ca cele pe care le dobândiră oaspeții acum chiar din mâna Kriemhildei!

Trebuie să facem arătare însă că și Attila se ținea la înălțime. Credincioșii săi vasali, Dietrich și Blödel, împărțeau sârguincioși, care încotro, comorile craiului, de dragul și spre fala măriei sale. Numai în clipa când i se așeză frumoasei Kriemhilda coroana hunilor pe creștet, lăutarii Werbel și Schwemmel, bunăoară, primiră de la ei, fiecare câte o mie de mărci, dacă nu cumva și mai multe chiar…

Într-ale dărniciei, abia bunul Rüdiger mai prididea să țină pasul cu cei doi vrednici cavaleri!

Vreme de șaptesprezece zile, cântecele și danțurile, întrecerile și voia bună nu mai conteniră. Că ar mai fi făcut cândva vreun crai nuntă la fel de măreață ca aceasta, încă nu s-au aflat știri până acum și nici nu credem că se vor afla vreodată!

Cu toate acestea, adeseori, în toiul petrecerii, pe crăiasa Kriemhilda o năpădeau aducerile aminte, întristându-se dintr-o dată fără ca nimeni să știe de ce… Se gândea, nefericita, la viața pe care o dusese alături de soțul ei, în Țara de Jos, la dragostea și grija pe care i le purta întotdeauna nobilul, viteazul și-n veci neuitatul Siegfried. Ochii crăiesei se umezeau atunci, iar ea se ferea de privirile

mesenilor, mistuindu-și în taină mâhnirea ca să nu-l supere pe Attila…

În a optsprezecea zi tot alaiul crăiesc părăsi Viena, îndreptându-se cu mare pohfală spre țara hunilor.

Peste tot pe unde treceau, gloatele se adunau căscând gura a mirare la tot ce le era hărăzit să vadă. În drum spre Etzelnburg – cetatea de scaun a craiului hun – alaiul făcu un popas la Heimburg, unde rămase peste noapte, iar a doua zi, ajungând la Misenburg, se îmbarcară cu toții în corăbii și porniră lin pe Dunăre la vale.

Cu câtă pompă au fost primiți craii la Etzelnburg, este mai anevoios a face arătare în cuvinte… Numai atâta ne vom sili a spune, că tot ce era suflare omenească în această mândră cetate se buluci întru întâmpinarea slăvitei perechi crăiești, iar strălucitoarele fecioare care altă dată împodobeau alaiul răposatei Helke, toate în fața Kriemhildei se închinau acum. Printre ele se aflau șapte copile de crai pe care le avea în ascultare și le ocrotea însăși nepoata doamnei Helke, domnița Herrat, logodnica principelui Dietrich.

Văzându-le cât de frumoase și gingașe erau, crăiasa Kriemhilda începu de iznoavă a împărți minunate daruri – aur și veșminte, argint și nestemate – dobândind prin dărnicia ei, chiar din prima zi, dragostea și buna-credință a hunilor…

În scurtă vreme, tot norodul se încredință că nici măcar răposata Helke – oricâte virtuți avusese ea – n-ar fi izbutit s-o întreacă în cinste și bunătate pe crăiasa Kriemhilda.

De aceea toți supușii lui Attila o iubeau nespus de mult și o slujeau neabătut, așa cum nu mai slujiseră pe nimeni până atunci!

A OPTSPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum plănui Kriemhilda să-și răzbune suferințele

În primii șapte ani de căsnicie, bogați în laude și plini de cea mai înaltă cinstire, Kriemhilda îi dărui lui Attila un fiu, pe care, botezându-l după datinile creștinești, Ortlieb îl numi. Craiul era mândru de odrasla sa, iar țara întreagă, din hotar în hotar, se bucura, așijderea, din aceeași pricină.

Obiceiurile curții crăiești, de care pe vremuri doamna Helke se îngrijea, le păzea acum cu strășnicie crăiasa Kriemhilda, povățuită fiind, adeseori de către domnița Herrat care cunoștea temeinic toate apucăturile hunilor, măcar că și ea era străină printre ei.

Hunii își iubeau crăiasa și recunoșteau cu toții că niciodată nu au avut parte de o stăpână mai bună și mai mărinimoasă decât ea… Niciunul dintre cei care o vedeau zilnic, nici măcar Attila, nu bănuia ce taine cumplite se ascund în sufletul frumoasei burgunde și câtă sete de răzbunare mocnea în inima sa… Ori de câte ori își amintea de suferințele pe care i le pricinuiseră Hagen și Gunther, crăiasa se închidea în iatacul ei, plângând acolo fără ca s-o vadă nimeni.

Dar într-o bună zi, după treisprezece ani de la cununia sa cu Attila, când cumpăni că se poate bizui cu-adevărat pe dragostea și buna-credință a tuturor hunilor, luă hotărârea să treacă în sfârșit la fapte. Sorocul răzbunării sosise… Era neînchipuit de bogată, avea nenumărați prieteni de nădejde printre huni, iar ura pe care o agonisise de-a lungul anilor i se întețise zi de zi la gândul că fusese nevoită să se cunune cu un păgân ca Attila… Și mai știa crăiasa că de toate blestemățiile îndurate de ea, numai Hagen și Gunther se făceau vinovați. De aceea, se chiti nefericita să-i ceară îngăduința lui Attila de a-și pofti cimotiile la Etzelnburg, fără a lăsa cumva de bănuit cu ce gânduri ascunse face acest lucru… Ba, dimpotrivă, prefăcându-se cât mai bine, ea îi grăi astfel craiului:

— Mult prea iubitul meu stăpân, măria voastră știe câte rude bune avem noi la Worms și cât de dragi îmi sunt, dar de când am venit aici, în țara hunilor, niciodată nu mi-a fost hărăzit să le mai văd, cu toate că a trecut atâta amar de vreme de când m-am despărțit de ele.

V-aș ruga, de aceea, dacă mă iubiți cu-adevărat, să trimiteți solie rudelor și prietenilor mei de la Worms, dându-le de veste tuturor că îi poftim aici, în cetatea noastră de scaun.

Pentru că o iubea cu adevărat pe Kriemhilda, Attila îi dădu tot atunci răspunsul, fără nicio șovăire:

— Dacă mă rogi tu, așa voi face, doamna mea prea scumpă! De altfel, trebuie să știi, frumoasă Kriemhilda, că eu însumi doresc de multă vreme să-ți cunosc rudele și dacă nu le-am poftit până acum la noi, numai depărtarea m-a oprit s-o fac… Acum, dacă aceasta este și dorința ta, le voi pofti numaidecât!

Crăiasa îi mulțumi soțului pentru bunăvoință, iar craiul, la toate cele spuse, mai adăugă:

— Socot că pentru această însemnată solie, nu pot fi alții mai potriviți decât iscusiții mei cântăreți Werbel și Schwemmel. Pe ei chitesc să-i repezim năpristan în îndepărtata țară a burgunzilor.

Fără a mai sta mult pe gânduri, marele rigă porunci să fie chemați de îndată cei doi cântăreți, care, cum era și de așteptat, se înfățișară numaidecât.

— Iată ce aveți de făcut, le spuse craiul. Veți merge în Burgundia, la Worms, și veți pofti toate rubedeniile noastre de acolo la ospățul pe care îl vom tocmi noi aici, în cinstea lor. Dați-le știre, așijderea, că oaspeți mai dragi decât ei, niciodată nu ne-a fost dat să primim la curtea noastră, drept care le rugăm pe măriile lor să vină negreșit, că multă bucurie ne vor face!

— Și pe când vor trebui să descalece oaspeții în cetatea noastră? întrebă mândrul Schwemmel.

— În zilele celui mai apropiat solstițiu, dădu răspuns craiul.

— Vom duce solia întocmai cum ne-ați poruncit, grăi Werbel, cerând îngăduința să plece de îndată.

Dar până să purceadă la drum, Kriemhilda îi pofti pe cei doi soli în iatacul său, sfătuindu-se tainic cu ei:

— Dacă veți izbuti să-mi aduceți rubedeniile aici, la Etzelnburg, multe și minunate daruri veți mai dobândi de la mine, le spuse crăiasa. Dar aveți grijă, să nu faceți cumva arătare că aș fi mereu mâhnită și dusă pe gânduri! Dimpotrivă, spuneți-le tuturor – și lui Gunther și lui Gernot și lui Geiselher – că-i salut cu voioșie, că mi-i tare dor de ei, că-i aștept nerăbdătoare, și că aș fi venit eu însămi la Rin, dacă aș fi fost cavaler așa cum sunt dânșii… Ascultați-mă acum cu cea mai mare luare aminte: nu trebuie să lipsească de la acest

ospăț Hagen din Tronje! Lui îi sunt bine-cunoscute drumurile spre țara hunilor și numai el va ști să-i călăuzească pe frații mei întracoace. Așa să-i spuneți dacă se va codi să vină…

Nu obliceau solii de ce anume trebuia să vină și acest Hagen la ospăț, dar făgăduiră cu jurământ că întocmai vor împlini poruncile crăiesei.

Fiind gata de drum, Werbel și Schwemmel primiră scrisoare de solie întărită cu pecete, după care, luându-și rămas bun de la stăpânii lor, porniră spre Burgundia însoțiți de douăzeci și patru de viteji. Pe unde au trecut și ce fel de drumuri au străbătut ei până la Rin, nu mai facem arătare. Se cuvine să spunem însă că peste tot pe unde au trecut, n-au cutezat să se atingă tâlharii nici de aurul și nici de veșmintele lor… Așa de puternic era Attila și atâta de vestită era necruțătoarea lui mânie!

După douăsprezece zile, Werbel și Schwemmel sosiră la Worms. Văzându-i, Gunther își întrebă supușii:

— Cine ar putea să ne spună, din partea cui au venit acești oaspeți la noi?

— Eu, răspunse Hagen. Aceștia sunt iscusiții lăutari ai craiului Attila, pe care numai sora voastră socot că i-a trimis la Rin. Oricum, solii lui Attila nu pot fi decât bineveniți aici…

Zicând aceasta, Hagen sări întru întâmpinarea lui Werbel și Schwemmel, dându-le prietenește bineț și întrebându-i grăbit cum se simte măria sa craiul Attila și cum o mai duc hunii sub oblăduirea lui?

— Niciodată nu a fost mai bine în țară și poporul nu a fost mai mulțumit decât acum! răspunseră solii.

Hagen îi petrecu apoi în sala mare a tronului, unde Gunther îi primi pe oaspeți salutându-i cu toată bunăvoința.

— Fiți bineveniți la noi, voi iscusiților, lăutari, soli ai marelui rigă Attila! Cu ce vești v-a trimis stăpânul vostru în țara burgunzilor?

Solii se închinară adânc în fața craiului, iar Werbel începu a grăi:

— Iubitul meu stăpân vă trimite prin noi salutul său de prieteșug și bună-credință! Așijderea și sora voastră crăiasa Kriemhilda.

— Ne bucură foarte salutul – răspunse Gunther – dar am vrea să știm cum o mai duce Attila și mai ales cum se simte sora mea Kriemhilda în țara hunilor?

— Nicicând nu veți găsi alți crai – glăsui lăutarul – care s-o ducă mai bine decât stăpânii noștri, iar vitejii lor, prietenii și toți supușii

sunt veseli și huzuresc sub oblăduirea lui Attila și a nobilei doamne Kriemhilda.

În vremea aceasta, intrară în sală tinerii crai Gernot și Geiselher, care nespus de mult se bucurară ascultând veștile sosite din țara hunilor.

— Voi soli ai bucuriei – grăi plin de dragoste Geiselher – fiți prea bineveniți la noi! Vă încredințăm că peste tot în țara noastră, numai prieteni buni veți găsi!

— Vă mulțumim pentru urare – dădu răspuns Schwemmel – și vă dorim la rându-ne tot binele din lume! Îngăduiți-ne acum să slobozim vestea pentru care am călătorit până aici: măriții noștri stăpâni, craiul Attila și crăiasa Kriemhilda, vă roagă să poftiți cu toții la Etzelnburg, cetatea lor de scaun, unde se pregătește un mare ospăț în cinstea și de dragul vostru. Mai trebuie să facem arătare că măria sa craiul Attila mereu se întreabă a mirare cum de nu veniți s-o vedeți pe sora voastră Kriemhilda, care vă iubește atâta de mult și se perpelește într-una de dorul vostru?

Craii burgunzi se uitară unii la alții, iar Gunther dădu acest răspuns:

— După șapte nopți de sfat cu prietenii mei, veți afla ce-am hotărât… Până atunci bucurați-vă în bună pace de ospitalitatea noastră!

Hunii ieșiră din sală, fiind găzduiți și ospătați cu cea mai mare grijă, în vreme ce Gunther își adună dregătorii ca să țină sfat cu ei. Cei mai mulți dintre aceștia îl îndemnau pe crai să plece în ospeție la Attila, dar Hagen, când auzi despre ce este vorba, îi șopti lui Gunther:

— Văd că sunteți în cumpănă… Pesemne ați uitat câte a pătimit sora voastră de la noi! După ce i-am ucis soțul, mai socotiți dacă ar fi nimerit sau nu, să mergem la ea, la ospăț?

— De ce nu, răspunse craiul, doar nu ne mai poartă mânie! Ne-am împăcat de-atâta vreme, iar când a plecat din țara noastră, ne-am sărutat cu cea mai mare dragoste!

— Nu vă lăsați înșelat! repezi Hagen vorba. Hunii mint iar Kriemhilda ne poartă hojma sâmbetele și dacă vom călători într-acolo, o dată cu cinstea, ne vom pierde și viața!

Amestecându-se în vorbă, craiul Gernot rosti cuvântul răspicat:

— Cine are temei să se teamă, acela să rămână acasă! Noi, însă, vrem s-o vedem pe sora noastră!

— Da! întări și Geiselher; Hagen dacă se știe vinovat, n-are decât

să rămână în țară!

Cavalerul din Tronje se făcu negru de mânie:

— Dar cine ar putea să vă călăuzească până acolo – întrebă el răstit – dacă eu voi rămâne acasă? Cunoaște cineva drumul mai bine decât mine?

— Nu vă lăsați ispitiți de ospățul hunilor – grăi și Rumold stolnicul –, doar aveți de toate acasă! Hagen nu vă sfătuiește de rău și dacă nu-l credeți pe el, dați-mi măcar mie crezare!

— Ba nici nu ne gândim! îi întoarse vorba Gernot. Când sora noastră iubită și Attila cel bogat ne poftesc la ei atât de prietenos, noi să le întoarcem spatele? Cei ce se tem să purceadă la drum, pot sta locului fără bănat!

— Eu sunt unul dintre aceștia – spuse Rumold – și pe cât îmi va sta în putință, voi căuta să-mi cruț viața!

La cele spuse de Rumold se alătură și Ortewein, iar după el încă mulți alții. Craiul Gunther se mânie atunci, mustrându-i cu asprime:

— Noi nu vom da îndărăt din pricina acelora care se tem a-și părăsi culcușurile moi și tihnite! Vrem să călătorim la huni și vom călători!

— Ascultați-mi, rogu-vă, sfatul! grăi Hagen apăsat. Dacă nu vă mai puteți răzgândi și veți purcede totuși la huni, fără oaste nu aveți ce căuta pe-acolo! Eu însumi voi alege o mie de viteji dintre cei mai buni, pentru a-l însoți dimpreună cu ei pe stăpânul nostru la Attila… Știu bine că astfel uneltirile Kriemhildei ne vor primejdui mai puțin!

— Îți voi urma sfatul și pilda, Hagen, spuse craiul, slobozind tot atunci olăcarii prin ținuturile crăiești ca să-i adune trei mii de oșteni dintre cei mai încercați în lupte.

Hagen trimise veste fratelui său Dankwart să aducă și el la Worms pe cei optzeci de scutieri cutezători, aflați în slujba sa, iar nobilul Volker, vestitul cântăreț din Alzei, auzind despre ce este vorba, i se înfățișă numaidecât măriei sale, dimpreună cu cei treizeci de luptători ai săi, gata oricând să pornească spre țara lui Attila.

În vremea aceasta, solii Kriemhildei stăteau ca pe jar… Ar fi vrut să plece cât mai curând de la Worms, pentru a nu stârni apriga mânie a craiului lor, dar Hagen cel viclean într-adins îi făcea să mai zăbovească.

— Nu trebuie să le îngăduim plecarea, îi spunea el lui Gunther, până nu vom fi gata noi înșine de drum. Astfel vor avea mai puțină vreme ca să uneltească împotrivă-ne!

După șapte zile de la sosirea solilor, burgunzii erau pregătiți întru totul de drum. Poftindu-i la palat pe Werbel și pe Schwemmel, Gernot le dădu știre cum că măria sa craiul Gunther, dimpreună cu frații și prietenii săi, au hotărât să călătorească în țara lui Attila pentru a lua parte la ospățul său și pentru a o vedea pe buna lor soră Kriemhilda.

Craiul Gunther găsi nimerit prilejul atunci să facă solilor această îndreptățită întrebare:

— Vreți să ne spuneți și nouă, când va începe ospățul măritului rigă?

— O dată cu cel mai apropiat solstițiu, răspunse istețul Schwemmel.

Trimișii lui Attila cerură apoi craiului Gunther îngăduința de a o vedea pe crăiasa Brunhilda, însă Volker se împotrivi, arătând că măria sa crăiasa nu-i în cele mai bune toane, drept care nu-i poate primi…

Pe bătrâna Ute, însă, li se îngădui s-o vadă, însoțiți de tânărul Geiselher care îi petrecu bucuros la palatul mamei sale. Nobila doamnă primi cu lacrimi în ochi știrile de la fiica sa, dăruind solilor – pentru bucuria pe care i-au făcut-o – găitane de aur și alte podoabe de mare preț.

În cele din urmă, luându-și rămas bun de la gazdele lor, trimișii Kriemhildei făcură cale întoarsă către țara hunilor. Din porunca lui Gernot, o ceată de oșteni burgunzi îi petrecu până în țara șvabilor, de unde solii plecară singuri mai departe. Peste tot pe unde întâlneau în calea lor prieteni și cunoscuți, le dădeau de veste că după câteva zile vor trece pe-acolo cavalerii burgunzi, în frunte cu măritul lor crai, pentru a lua parte la ospățul rânduit de preaputernicul și preabogatul Attila. Vestea fu primită cu mare bucurie de către episcopul Pilgerin, unchiul încoronatelor vlăstare de la Rin, dar nici marcgraful Rüdiger nu se bucură mai puțin, dimpreună cu frumoasa lui soață, Gotelinda, auzind că peste câteva zile vor trece prin Bechlaren cavaleri atât de strălucițI ca cei de la Worms!

Cum zoreau ca să ajungă mai repede la Etzelnburg, iată că în cetatea Granului solii îl întâlniră chiar pe Attila. Când auzi măria sa toate câte i le spuseră solii, se îmbujoră de bucurie… Plecară apoi cu toții mai departe, la Kriemhilda.

Nerăbdătoare, crăiasa repezi mai întâi această zorită întrebare:

— Spuneți-mi, Werbel și Schwemmel, cine va mai veni o dată cu

frații mei? Hagen, bunăoară, va veni?

— Mărită doamnă, sfatul crăiesc s-a ținut în mare taină, de aceea, în afară de Volker, iscusitul cântăreț, nu știm cine va mai veni o dată cu frații voștri!…

— De Volker nu-i prea mare trebuință, spuse Kriemhilda; pe Hagen, în schimb, tare mult aș vrea să-l văd aici… El este un vajnic cavaler și m-aș bucura din toată inima să-l pot primi la curtea noastră, așa cum i se cuvine!…

A NOUĂSPREZECEA ÎNTÂMPLARE

Craii burgunzi purced către huni

Cu toate că era gata de drum, marele alai al burgunzilor mai zăbovi încă o zi la Worms. Doamna Brunhilda, frumoasa soață a craiului Gunther, își rugă stăruitor soțul să n-o părăsească atât de repede, să mai adaste măcar o noapte lângă ea…

În zorii zilei următoare însă, flautele și surlele sloboziră semnalul plecării.

Soții își îmbrățișau soațele, iar frumoasele doamne boceau de ți se rupea inima. Însăși Brunhilda plângea și se văicărea, ținându-și copilașul în brațe și rugându-l pe Gunther să nu purceadă în această primejdioasă ospeție. Dar craiul îi încredință vrednicului viteaz Rumold toate treburile țării, o dată cu soarta propriului său fiu și a nobilelor doamne care rămâneau acasă, poruncind apoi întregului alai să dea pinteni cailor. Astfel, burgunzii se puseră în mișcare, lăsând numai lacrimi și jale în urma lor. O dată cu ei porniră la drum și cei o mie de nibelungi ai răposatului Siegfried, lăsând acasă tot atâtea soațe frumoase, iubitoare și înlăcrimate.

Călăuzit de Hagen, alaiul lui Gunther se îndreptă către apa Mainului, luând-o apoi în sus prin Ostfranken. Până la Dunăre, douăsprezece zile încheiate avură de mers… Aici însă, apele marelui fluviu erau revărsate și cât cuprindeai cu ochii, nu se zărea nicio luntre. Nibelungii începură să se frăsuiască, îngrijorați că nu vor izbuti să treacă pe celălalt mal, iar Hagen îi spuse descumpănit lui Gunther:

— Mare lucru, măria ta, să nu pierdem noi niscaiva oșteni, aici în puhoiul apelor!… Priviți cât de mari și de învolburate sunt valurile!

— Stăpânește-te, Hagen, nu ne speria! îl dojeni craiul. Caută mai bine un vad pe unde să putem trece dimpreună cu caii și cu tot calabalâcul!

— Pentru mine viața încă nu-i o povară atâta de grea, încât să-mi pun capăt zilelor – cu bună știință – aici, în bulboanele Dunării! răspunse Hagen. Și-apoi brațele mele vor avea încă de lucru în țara craiului Attila, unde – drept să vă spun – ard de nerăbdare să ajung cât mai grabnic!…

Zicând acestea, războinicul cavaler porni, așa înarmat și înzăuat cum era, în căutarea unui luntraș care să-i treacă pe toți dincolo, în țara lui Gelfrat. Cum umbla el încolo și încoace, iată că auzi deodată râsete și chicoteli muierești. Uitându-se mai bine, zări într-un minunat ghiol câteva rusalce care își răcoreau trupurile albe și mlădioase în undele de cleștar ale apei. Hagen se strecură pe furiș până lângă straiele lor, dar ele, zărindu-l, o zbughiră gălăgioase care încotro, bucurându-se că s-au putut feri de privirile străinului. Cavalerul însă, le luă frumușel veșmintele de pe mal, le făcu buccea, hotărât să plece mai departe cu ele… Atunci, una dintre rusalce, pe nume Hadburga, îi spuse lui Hagen:

— Nobile cavaler, dați-ne veșmintele îndărăt, dacă vreți să vă destăinuim câte se vor întâmpla în călătoria voastră la huni!

Știind că rusalcele au darul prezicerii, Hagen căzu la învoială cu ele, dar nu scăpă nicio cămășuică din mână, înainte ca ele însele să-și țină mai întâi făgăduiala…

Neavând încotro, Hadburga îi spuse:

— Veți călători cu bine în țara craiului Attila, iar acolo veți dobândi atâta faimă, cum n-au mai dobândit niciodată alți eroi într-o țară străină. Pe cinstea mea că vă spun adevărul!

Proorocirea rusalcei îl umplu de bucurie pe Hagen… Înapoindu-le veșmintele, cavalerul dădu să plece mai departe după luntraș, dar viclenele rusalce, văzându-se îmbrăcate, îl strigară îndărăt ca să-i arate abia acum adevăratele întâmplări prin care vor trece burgunzii în țara lui Attila.

— Aș vrea să-ți dau știre, Hagen – îi spuse rusalca Sieglinda – că sora mea Hadburga te-a înșelat, numai ca să-i dai veșmintele îndărăt… Adevărul adevărat, eu ți-l voi face cunoscut acum și silește-te să fii cu luare aminte: dacă veți cuteza să mergeți în țara hunilor, numai unul singur dintre voi va mai scăpa cu zile și acela nu este altul decât capelanul craiului. Doar el va mai face cale întoarsă acasă, toți ceilalți veți pieri de moarte năprasnică la curtea lui Attila.

— Abia acum socot că mă înșelați, răspunse Hagen. Cum adică să pierim cu toții? Spuneți-mi, mai degrabă, o, voi, atoateștiutoarelor, unde am putea găsi un luntraș care să ne treacă neîntârziat pe țărmul celălalt?

— Dacă stăruiți totuși a trece dincolo, răspunse una dintre ele, vedeți că mai la deal, pe malul Dunării, este un adăpost în care trăiește un luntraș… Până acolo nu-i nici prea aproape, nici prea

departe.

Hagen dădu să plece, fără să mai întrebe nimic, dar o rusalcă strigă după el:

— Hei, viteazule Hagen, ascultă mai întâi toate știrile și pe urmă pleacă! Aveți grijă că peste olaturile acestea Else este stăpân, iar fratele său Gelfrat e cel mai puternic om din Bavaria și nu va fi prea lesne să treceți prin țara sa… De altfel nici cu luntrașul nu veți cădea chiar atât de ușor la învoială. El este omul lui Gelfrat și n-are altă treabă decât să privegheze cum se cuvine hotarul acestei țări. De aceea, dacă vei vedea că nu răspunde la chemarea ta, spune-i că tu ești Amelrich; acesta a fost un viteaz bun și iubit, care a trebuit să părăsească această țară din pricina dușmanilor săi. Când îi va auzi numele, luntrașul va veni numaidecât.

Hagen le mulțumi rusalcelor pentru toate câte l-au învățat și porni în susul apei până zări adăpostul cu pricina, tupilat tocmai pe celălalt mal.

— Hei, luntrașule! începu Hagen să strige. Vino de mă trece peste fluviu, că te voi răsplăti cu aur!

Dar luntrașul, care era un om bogat, se făcea că nici nu aude strigătele lui Hagen și făgăduielile lui. Atunci, puternicul cavaler strigă și mai tare:

— Eu sunt Amelrich, omul lui Else, care m-am răzlețit de pe aceste meleaguri din pricina vrăjmașilor mei înverșunați!

Auzind acestea, semețul luntraș puse mâna pe vâsle, mânuindu-le puternic prin învolburarea apelor, dar când ajunse la ăstălalt mal și dădu cu ochii de Hagen, se încruntă mânios:

— Poate că te-o fi chemând și pe tine Amelrich, îi spuse el răstit, dar nu aduci de loc la chip cu cel pe care-l cunosc eu! Acela mi-i frate bun și după tată și după mamă, așa că nu mă poți înșela! Fă bine și te întoarce de unde ai venit, că dincolo tot nu vei trece!

Hagen însă nu se lăsă descurajat cu una cu două. Sări năpristan în luntre, rugându-l stăruitor pe vâslaș:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă! Sunt călăuza alaiului burgund și, după cum vezi, ne aflăm în mare impas! Fii bun de ne trece peste fluviu, că te voi răsplăti cum îți va pofti inima!

— Aceasta nu se va întâmpla niciodată! dădu țeapăn răspuns luntrașul. Bunii mei stăpâni au mulți dușmani care le râvnesc avutul și de aceea nu-mi este îngăduit a trece vreun străin peste apă… Coboară, așadar, cât mai degrabă din luntre, ca să-mi dovedești că

încă nu ți s-a urât cu zilele!

— Nu pot! răspunse Hagen mâhnit; primește, rogu-te, podoabele acestea de aur și nu ne lăsa! Du-ne pe malul celălalt!

— Niciodată! i se împotrivi mânios luntrașul și fără a mai lungi mult vorba, apucă zdravăn o vâslă, lovindu-l atât de puternic pe nobilul cavaler, încât acesta se prăbuși în genunchi la picioarele sale. Furios peste măsură, bolândul puse mâna apoi pe ghionderul ghimiei și nu se lăsă până când nu-l făcu surcele de scăfârlia lui Hagen. Dar tocmai când își închipuia nesăbuitul că l-a dat gata pe străin, Hagen sări deodată în picioare, trase năprasnic paloșul de la cingătoare și îl descăpățână atât de iute pe netrebnic, că acesta nici n-avu vreme să mai scoată o vorbuliță măcar! Aruncând apoi stârvul în valuri, Hagen apucă vâslele și porni zorit la vale de-a valma cu puhoiul apelor…

Burgunzii îl așteptau neliniștiți la mal, întrebându-se care mai de care ce s-o fi întâmplat cu viteazul din Tronje? Când îl văzură însă că vine cu luntrea, toți îl salutară bucuroși și îl primiră cu puternice urale. Apropiindu-se de el, craiul Gunther îi făcu mirată întrebare:

— Dar de ce aburește sânge cald în luntre? Spune, Hagen, unde este luntrașul? Nu cumva i-ai făcut felul? Hai, mărturisește!

Hagen, însă, tăgădui și tăinui totul:

— N-am văzut niciun luntraș! spuse el. Am găsit ghimia sub o salcie și am luat-o… Atâta tot! Brațul meu n-a adus nimănui vreo vătămare astăzi…

Gernot clătină din cap a îndoială:

— Fără luntraș nu știu, zău, cum vom trece! Drept să vă spun, pe mine mă cam îngrijorează soarta soților noștri de drum!

Atunci Hagen strigă din răsputeri:

— Hei, voi slugilor, aduceți tot calabalâcul în luntre! Prin părțile Rinului încă nu s-a văzut un luntraș mai bun decât mine! Eu voi cârmui ghimia până la malul celălalt, în țara lui Gelfrat.

Ca să poată trece mai iute peste fluviu, sloboziră întâi bidivii la apă, mânându-i din luntre cu ghionderul. Toți trecură cu bine până pe malul celălalt, în afară de câteva mârțoage care, fiind mai becisnice, le târî năboiul hăt, la vale, dar până la urmă și ele ieșiră pe mal. Apoi trecură, pe rând, cei o mie de oșteni nibelungi, cavalerii burgunzi și cele nouă mii de slugi ale lor, după care, la urmă de tot, Hagen îi pofti în ghimie și pe măriții lui stăpâni, dimpreună cu cei mai apropiați dintre prietenii lor. Luntrea era trainică și încăpătoare, încât putea să țină pe ea până la cinci sute de viteji cu tot cu armele

și merindele lor.

Și iată că, așa cum se zdrumicau ei peste șuvoiul învolburat al apelor, rânduindu-se cu schimbul la vâslit, Hagen îl zări pe capelanul craiului Gunther, venindu-i deodată în minte toate proorocirile sălbaticelor rusalce… Cuvioșia sa tocmai se îndeletnicea cu cele sfinte, când Hagen, apropiindu-se furios de el, îl înșfăcă de sutană și îi făcu un vânt cât colo, în bulboanele Dunării.

— Stai, Hagen, oprește-te! Ce ți-a venit! strigară înspăimântați burgunzii. Dar întunecatul cavaler, nu numai că nu se opri, ci mai puse mâna și pe ghionder, împingându-l în străfunduri pe capelan ori de câte ori încerca să se agațe de luntre…

De-a surda striga nenorocitul după ajutor, că nimeni nu cuteza să înfrunte mânia dezlănțuită a sângerosului cavaler. Când văzu sărmanul popă că nu mai poate nădăjdui ajutor de la ai săi, se lăsă târât de valuri și – cu toate că nu știa să înoate – ajunse îndărăt la malul de pe care plecase, plutind cu ajutorul bogatelor sale odăjdii. Văzându-se viu și nevătămat pe uscat, după o atât de grea cumpănă, sfinția sa își stoarse în grabă veșmintele, luând-o apoi la sănătoasa îndărăt către Rin. Hagen privea tulburat după el, cutremurându-se la gândul că rusalcele i-au spus adevărul. „Așadar, vom pieri cu toții, își spunea el în sine, în afară de acest capelan care, după câte văd se și întoarce de-acum către casă!”

Nimeni din cei de față nu bănuia de câte gânduri negre era bântuit ciudatul războinic din Tronje…

Ajungând la malul celălalt, în țara lui Gelfrat, Hagen sfărâmă spre uimirea tuturor luntrea, aruncând-o bucată cu bucată în valurile berbecite ale fluviului.

— De ce faci una ca asta? întrebă nedumerit Dankwart. Cu ce vom mai trece Dunărea când ne vom reîntoarce acasă?

— S-a isprăvit cu întorsul acasă, răspunse Hagen, iar dacă vreunul dintre noi se va dovedi nevolnic și va încerca să dea bir cu fugiții, este bine să știe de pe acum că aici, în aceste valuri, își va da obștescul sfârșit!

A DOUĂZECEA ÎNTÂMPLARE

Cum îi face de petrecanie Dankwart lui Gelfrat

Înainte de a porni mai departe prin ținuturile lui Gelfrat, Hagen destăinui tuturor soților săi sumbrele proorociri pe care i le-au făcut rusalcele.

— Da, prieteni, spuse el, niciunul dintre noi nu se va mai întoarce acasă… Dacă aș fi izbutit să-l înec pe capelan, toate prezicerile rusalcelor s-ar fi dovedit mincinoase, dar sfinția sa a scăpat ca prin minune, arătându-ne astfel că proorocițele au grăit cu temei…

Această veste zbură din ceată-n ceată, umplându-i de îngrijorare pe toți vitejii. Hagen mai mărturisi apoi cum l-a descăpățânat pe încăpățânatul luntraș, făcând arătare că după socotința lui, Else și Gelfrat vor căuta să răzbune moartea supusului lor.

— Ei sunt peste măsură de cutezători și nu ne vor ierta această faptă! adăugă Hagen. De aceea, vă dau sfat: pregătiți-vă cu luare aminte armele și lăsați caii să meargă la pas! M-ar mâhni dacă vrăjmașii noștri și-ar închipui că fugim din pricina lor…

— Sfatul se cuvine să fie ascultat, grăi tânărul Geiselher, dar încă nu știm cine va călăuzi alaiul nostru prin această țară necunoscută!

— Viteazul Volker o va face, strigară burgunzii în cor. Lui îi sunt bine-cunoscute toate drumurile acestei țări și la nevoie va ști să ne arate chiar și cele mai tăinuite poteci!

Mândrul cântăreț nu se lăsă prea mult rugat. Ieși de îndată în fruntea tuturor, arătându-le fără greș calea cea bună. Coiful și zalele îi străluceau de departe, iar armele sale aruncau fulgere în bătaia soarelui. La capătul suliței, lângă țepușa de fier, iscusitul cavaler legă o flamură roșie, lăsând-o să fâlfâie falnic în palele vântului.

Între timp, Gelfrat și Else, aflând că luntrașul lor credincios a fost ucis, își adunară grabnic vreo șapte sute de războinici și porniră tot atunci pe urmele sângerosilor oaspeți, setoși de cea mai dreaptă răzbunare!

Hagen însă își rândui în așa fel luptătorii, încât la ariergardă – acolo unde bănuia că se vor buluci vrăjmașii – rămase chiar el de pază, dimpreună cu Dankwart – fratele său – și cu toți supușii lor.

Când primele umbre ale serii se învăluiau cu ultimele licăre ale amurgului, se auziră deodată tropote de copite, iureș de glasuri, zăngănit de arme și de zale… Răzbunătorii galopau năprasnic din urmă, pe amândouă laturile drumului.

— Îndată ne vor cădea în spate! strigă Dankwart. Struniți-vă bine coifurile și apucați cum se cuvine armele!

Burgunzii se opriră în rânduri strânse, privind cum pâlpâie în noapte scuturile temuților potrivnici.

— Cine cutează să ne adulmece urmele? întrebă cu voce înfricoșătoare cutezătorul Hagen.

— Dar mie cine mi-a ucis luntrașul? întrebă și Gelfrat la rândul său.

— Eu, răspunse Hagen; și am făcut-o pentru că n-am avut încotro… Dacă nu-l ucideam, mă ucidea el pe mine! A trebuit să mă apăr, Gelfrat! Acum, dacă poftești, sunt gata să-ți dau socoteală pentru faptele mele.

— Da, Hagen, vei plăti moartea luntrașului meu cu propria ta viață, răspunse Gelfrat, neînfricatul marcgraf al Bavariei.

Lupta se încinse cât ai clipi. Cei doi cavaleri își izbiră din răsputeri scuturile cu fierele ascuțite ale sulițelor. Gelfrat lovi atât de puternic, încât toate curelele în care era închingat calul lui Hagen plesniră din încheieturi, iar eroul fu aruncat la pământ cu șea cu tot. Sărind de pe cal, Gelfrat se năpusti asupra lui, ca un tigru. Hagen trase iute paloșul, împotrivindu-i-se îndârjit, dar bavarezul îi despică scutul în două dintr-o singură izbitură de paloș. Limbi de foc țâșniră din pavăza burgundului, făcând să sclipească la lumina lor zalele tuturor războinicilor. Descumpănit, Hagen începu să urle cât îl țineau foalele de tare:

— Ajutor! Iubite frate Dankwart, nu mă lăsa pradă morții! Săriți! Săriți!

După cum era și de așteptat, Dankwart sări numaidecât în ajutorul fratelui său, care se găsea la mare ananghie. Din câteva salturi, viteazul se și proțăpi cu paloșul în coasta vrăjmașului, împungându-i cât mai adânc măruntaiele… Cu toate că era atât de vajnic, Gelfrat își dădu numaidecât duhul. Atunci Else, orbit de mânie, sări să-și răzbune fratele, dimpreună cu războinicii săi, dar de la primul buluc, peste optzeci de bavarezi se prăbușiră în neaurile morții. Else însuși se alese cu o rană atât de adâncă, încât numai cu greu izbuti să-și izbăvească viața, iar ceilalți bavarezi, văzându-l cât de zorit

galopează, o zbughiră iute după el, luând în răspăr întinsele câmpii ale Dunării.

Burgunzii ar fi avut poftă să-i îmboldească din urmă cu șpăngile, dar înțeleptul Dankwart îi potoli, spunându-le:

— Dați-le bună pace! Toți sunt însângerați… Să ne căutăm mai bine de drum către prietenii noștri!

Numărând morții, Hagen dădu de veste că din partea burgunzilor numai patru viteji au căzut, pe câtă vreme de la vrăjmași peste o sută de leșuri rămaseră întinse pe câmp.

Osteniți de drum și hărțuială, burgunzii îl întrebară pe Dankwart:

— Au, cât mai avem de călărit în noaptea aceasta, viteazule mareșal? Nu socotiți că ar fi nimerit să facem popas?

— Nu, răspunse Dankwart. Trebuie să călărim până în zorii zilei. E primejdios să rămânem aici!…

Cât au mai mers în noaptea aceea și unde au poposit în zorii zilei, este anevoios de aflat acum. Se știe numai că peste tot, pe unde treceau feciorii Utei, gloatele ieșeau întru întâmpinarea lor, căscând gura a mirare către măriții oaspeți ai craiului Attila.

Dar primirea cea mai de seamă, la Passau li se făcu burgunzilor. După cum se știe, episcopul acestei cetăți era Pilgerin, unchiul dinspre mamă al încoronatelor vlăstare de la Rin. Auzind sfinția sa că-i vin nepoții, le pregăti aleasă găzduire și bucate dintre cele mai gustoase. Grosul alaiului burgund, însă, trebui să treacă pe malul celălalt al Dunării, ridicându-și acolo corturile, pentru că în Passau locul era prea strâmt și n-ar fi încăput cu toții.

Zăboviră burgunzii aici, în bună ospeție, o noapte, o zi întreagă și încă o noapte, după care purceseră mai departe către olaturile viteazului Rüdiger, care, aflând din vreme de venirea lor, îi aștepta cu mare nerăbdare.

A DOUĂZECI ȘI UNA ÎNTÂMPLARE

Cum se logodi Geiselher la Bechlaren și, mai cu seamă, cum își primi Kriemhilda oaspeți la Etzelnburg…

— Bine-ați venit în această țară, voi nobili cavaleri! strigă marcgraful Rüdiger oaspeților burgunzi, ieșindu-le bucuros întru întâmpinare la porțile cetății Bechlaren.

— Vă foarte mulțumim pentru urare! răspunseră cei trei crai de la Worms…

Închinându-se cuviincios în fața măriților oaspeți, Rüdiger făcu arătare oștenilor și slujitorilor de la Rin unde să-și ridice corturile pentru popas, iar pe măriile lor, ca și pe cei mai de seamă cavaleri din alaiul acestora, îi pofti în falnicul său castel. Aici le făcu o aleasă primire doamna Gotelinda, nobila soață a marcgrafului, dimpreună cu preafrumoasa lor fiică și cu tot alaiul minunatelor jupânițe de la curtea lui Rüdiger.

La îndemnul vrednicului marcgraf, Gotelinda îi sărută pe cei trei crai burgunzi, lucru care îl săvârși cu destulă plăcere și gingașa lor copilă, ceea ce nu se poate spune că s-a întâmplat atunci când tatăl o îndemnă să-l sărute pe înfricoșătorul Hagen… Dar neavând încotro, biata copilă trebui să-l sărute și pe el, schimbând fețe-fețe, după care urmară la rând viteazul Dankwart și iscusitul cântăreț Volker din Alzei. Pe tânărul Geiselher, nobila fecioară îl luă de mână, petrecându-l sfioasă în sala cea mare a castelului, ceea ce făcu și mama sa cu măritul crai Gunther. Adunându-se cu toții aici, gazdele îi omeniră pe oaspeți cu cele mai bune bucate și vinuri, cinstind pe fiecare după cinul său… Și trebuie să facem neocolită mărturisire acum că din câți cavaleri erau de față acolo, la ospăț, niciunul nu izbutea să-și mai desprindă privirile de pe minunatul chip al copilei lui Rüdiger… Vraja acestei fecioare era atât de mare, încât către sfârșitul petrecerii, vajnicul Volker îi mărturisi de-a dreptul bunului Rüdiger:

— Mult prea-bogatule marcgraf, dacă aș fi fost menit să port coroană crăiască și mi-ar fi sosit sorocul însurătorii, din câte fecioare sunt în lumea aceasta, numai pe frumoasa ta copilă aș fi ales-o de

crăiasă!

— Dar cum chitești că ar fi fost cu putință ca un rigă adevărat să-mi ceară copila de soață? întrebă, împotrivindu-i-se marcgraful. Noi nu stăpânim nicio țară, iar fără o asemenea zestre nu văd la ce-ar ajuta frumusețea copilei mele în ochii unui crai?…

Răspunsul cuvenit acestei întrebări, îl dădu îndată nobilul Gernot:

— Nu vorbești cu temei, bunule Rüdiger. Eu însumi, care, după cum bine știi, vlăstar crăiesc sunt, dacă ar fi să-mi aleg soață după placul inimii, numai o astfel de alegere aș face!…

La toate acestea, Hagen – amestecându-se curtenitor în vorbă – găsi că-i nimerit să adauge:

— După socotința mea, sorocul unei asemenea alegeri, pentru stăpânul nostru Geiselher a sosit. Frumusețea și cinstea acestei fecioare sunt atâta de mari, încât eu și supușii mei am sluji-o bucuroși dacă ar catadicsi să poarte coroană la noi în Burgundia.

Vorba lui Hagen i se păru ispititoare marcgrafului. Așijderea și Gotelindei… La urma urmelor, de ce nu s-ar fi bucurat mai cu seamă că prințul Geiselher făcu pe loc arătare că aceasta este și dorința lui de cum a văzut-o pe gingașa copilă.

Și astfel, de vreme ce nimeni nu vădea vreo împotrivire, gazdele căzură la învoială cu oaspeții să-i logodească pe cei doi tineri. Gunther și Gernot le făgăduiră amândurora cetăți și întinse moșii, iar Rüdiger, marcgraful, făcu așijderea arătare privitoare la zestrea copilei:

— Eu, ca vasal al craiului Attila, nu stăpânesc cetăți… Dărui-voi în schimb fiicei mele atâta aur și argint, că nicio sută de cai nu vor izbuti să-l care până-n țara voastră!

Trecându-se neîntârziat la fapte, cei doi tineri intrară – potrivit străvechilor pravili – în cercul de la mijlocul sălii, unde fecioarei i se făcu întrebarea dacă ar vrea să se cunune cu tânărul prinț. Rușinoasă, ca orice fecioară, copila marcgrafului se codi o vreme să dea răspunsul cuvenit, cu toate că în adâncul sufletului numai și numai pe Geiselher și-l dorea de soț… În cele din urmă, povățuită și de părintele ei, fata spuse „da”, iar chipeșul Geiselher, bucuros peste măsură, o cuprinse tot atunci în brațele sale voinice, sărutându-i obrajii îmbujorați.

Ospățul se întețiți de iznoavă, ținând până în zorii celei de a patra dimineți, când nobilii oaspeți se hotărâră să purceadă mai departe, la curtea lui Attila.

În vreme ce burgunzii se pregăteau de plecare, Rüdiger le spuse:

— Nobili și slăviți crai, când veți face cale întoarsă de la curtea atotputernicului meu stăpân, vă voi da copila, cinstindu-mi cum se cuvine făgăduiala. Până atunci, ea își va adăsta cuviincioasă logodnicul, aici, la Bechlaren…

Zicând acestea, mărinimoasa gazdă prinse a împărți tot felul de daruri aleșilor oaspeți. Gernot primi un paloș cum nu s-a mai văzut; Gunther, oricât de bogat era, primi, până și el, o armură dintre cele mai strălucitoare, iar lui Hagen, însăși doamna Gotelinda îi dărui scutul răposatului ei fiu, Nudung, ucis cândva în luptă cu războinicul Wittich. Înțeleptul Dankwart se alese atunci cu cele mai făloase veșminte, pe care chiar copila marcgrafului i le dărui, după cum, tot atunci, nobila Gotelinda îl pricopsi pe Volker, cântărețul, cu douăsprezece brățări de aur, încheindu-i-le cuviincios la mână și rugându-l să le poarte, de dragul ei, pretutindeni în țara hunilor.

După toate acestea, când tocmai își luau rămas bun unii de la alții, viteazul Rüdiger dădu știre oaspeților săi că este gata să-i petreacă până la curtea lui Attila, dimpreună cu cinci sute de călăreți dintre cei mai tari de vârtute…

— Ca să nu vă cășuneze careva niscaiva neajunsuri, lămuri cinstitul maregraf.

Cu chiote și surle, alaiul se așternu la drum, luând-o pe malul Dunării la vale. Îndată ce porniră, Rüdiger slobozi solie stăpânului său, vestindu-i apropiata sosire a nibelungilor.

Primind știrea, Attila porunci viteazului Dietrich să pornească întru întâmpinarea oaspeților dimpreună cu pâlcul amelungilor săi. În apropiere de Etzelnburg trimișii craiului hun se întâlniră numaidecât cu alaiul burgund. Și unii și alții descălecară iute de pe cai, rostind prietenește cuvinte de bun venit și bun găsit.

Dar când se apropie de măriții oaspeți, Dietrich le făcu arătare pe șleau că mult mai bine ar fi fost dacă nu porneau încoace la ospăț.

— Da, da, adăugă el, trebuie să știți că frumoasa noastră stăpână, crăiasa Kriemhilda, nu mai contenește să-l bocească pe răposatul Siegfried și asta nu-i a bună pentru voi!…

— N-are decât să-l bocească! răsti Hagen răspunsul. Dar mult mai cuminte s-ar dovedi crăiasa voastră dacă l-ar iubi cum se cuvine pe craiul Attila, soțul ei de acum, că pe cel din țara nibelungilor nu i-l mai poate da nimeni îndărăt!

— Să-l lăsăm pe Siegfried în pace, grăi Dietrich, că nu el ar putea

să vă căşuneze vreun neajuns… Toată primejdia dinspre partea crăiesei Kriemhilda se arată! De ea să vă păziţi, mărite crai Gunther!

— Dar de ce să ne păzim? întrebă craiul nedumerit. Nu ne-a trimis ea însăşi veste că i s-a făcut dor de noi? După câte ştim, din pricina aceasta ne-a poftit craiul hunilor la ospăţ…

— Lăsaţi-l pe Dietrich să spună tot ce ştie, stărui Hagen.

— Ce să vă mai spun? întrebă Dietrich. Socot că v-am spus destul, făcându-vă arătare că nu-i zi lăsată de Cel de sus fără să se audă bocetele şi suspinele crăiesei… Cât despre moartea lui Siegfried, ştiţi voi mai bine decât mine cum s-au petrecut lucrurile!

— Pentru că oricum nu mai avem încotro, grăi Volker, dau sfat să ne îndreptăm spre curtea lui Attila. Numai acolo vom vedea ce şi cum ne-au pus hunii la cale…

— Volker are dreptate! încuviinţară cutezători burgunzii, încălecând şi pornind neîntârziat către curtea puternicului rigă Attila. În drum spre palat, hunii îi întâmpinau iscoditori, căutându-l din priviri mai cu seamă pe Hagen, despre care aflaseră că este ucigaşul lui Siegfried, soţul stăpânei lor şi cel mai viteaz erou din câţi au existat pe lumea aceasta.

Dar Hagen nu se lăsa de loc înfricoşat de căutările lor… Bine trupuit, cu picioarele lungi şi zvelte, cavalerul din Tronje trecea mândru printre ei, legănându-şi umerii laţi în pasul domol al bidiviului. Deşi avea tâmplele cărunte, mişcările viteazului erau pline de agerime, iar privirile sale întunecate vădeau un curaj fără margini.

Ajungând cu toţii la palat, nibelungii descălecară năpristan, legându-şi care încotro caii de dârlogi. Întru întâmpinarea oaspeţilor ieşi chiar crăiasa Kriemhilda, însoţită de alaiul nobilelor sale doamne.

Împlinind – chipurile – îndătinatele pravili ale ospeţiei, frumoasa gazdă iscodi atunci cele mai meşteşugite vorbe de bun venit, îmbrăţişându-şi prelung fraţii şi sărutându-i cu prefăcută dragoste. Privind-o şi ascultând-o, Hagen îşi încătărămă şi mai strâns coiful, bombănind către ai săi:

— După cum ne primeşte crăiasa, bănuielile noastre par a fi întemeiate! Acest ospăţ nu miroase a bine… Trebuie să fim cu băgare de seamă!

— Spuneţi-mi, voi mândri cavaleri, grăi cu vicleşug Kriemhilda, ce daruri frumoase mi-aţi adus de la Worms, ca să vi se cuvină aleasa primire pe care v-o fac?

— Daruri? întrebă Hagen răstit… Şi cam ce-ar fi poftit măria

voastră să vă aducă acești viteji de la Rin, ca să li se cuvină o bună primire în țara hunilor?

— Comoara nibelungilor, de pildă, răspunse Kriemhilda apăsat… Știți bine de la cine ați luat-o și m-aș fi bucurat nespus de mult dacă ați fi adus-o aici, la curtea mea!

— Dar cine mai știe unde se află această comoară? întrebă Hagen ca și cum într-adevăr n-ar fi știut. Stăpânii mei mi-au poruncit s-o arunc în Rin, iar de atunci au trecut atâția ani, încât niciun om de pe lumea aceasta n-ar putea să-i mai afle urmele.

— Așadar, mi-ați istovit tot avutul pe care l-am primit ca dar de nuntă de la soțul meu! După câte văd, numai lacrimile mi le-ați lăsat… Încolo, ce-a fost mai de preț – comoara și stăpânul ei – mi le-ați luat!

— La dracu! scrâșni Hagen înfuriat. Cum ați fi vrut să mai aducem și plocoane, când și așa suntem destul de împovărați cu propriile noastre arme și armuri!

— Vă puteați lipsi de ele, spuse Kriemhilda, pentru că în palatul nostru, oricum, nu veți intra înarmați. Paloșele și scuturile vor rămâne în bună pază afară…

— Nici nu vreau să aud de una ca asta! răspunse înverșunat Hagen. Singurul paznic al armelor mele numai eu însumi pot fi… Așa m-a învățat înțeleptul meu tată!

— De vreme ce vă împotriviți, spuse bănuitoare Kriemhilda, înseamnă că vreun oarecine v-o fi destăinuit cine știe ce… Vai și-amar de-acela care a cutezat să trăncănească ceva!…

— Ei, bine, chiar eu am făcut-o! răspunse mânios Dietrich, și te poftesc să mă osândești pentru aceasta, dacă ai destulă îndrăzneală, mireasa dracului ce ești!

Temându-se de cutezătorul erou, Kriemhilda plecă rușinată, fără să mai rostească nicio vorbă. Privirile sale fulgerau de mânie, dar își stăpâni din răsputeri pornirile ca să nu-și dea în vileag ascunsele urzeli.

Între timp, Attila îi zări și el pe oaspeți, recunoscându-l dintre toți numai pe Hagen, care în tinerețe fusese ostatec la huni. Măria sa, neștiind ce se întâmplase nu cu mult înainte și nebănuind ce pune soața lui la cale, porunci numaidecât să li se dea burgunzilor cuvenita găzduire.

Kriemhilda, însă, rândui tainic în așa fel lucrurile, încât oștenii lui Gunther fură găzduiți cât mai departe de palat. Pasă-mi-te, știa bine

crăiasa ce are de făcut…

A DOUĂZECI ȘI DOUA ÎNTÂMPLARE

Hagen și Volker stau hojma de strajă

După ce primiră burgunzii găzduire, Hagen și Volker ieșiră iarăși în curte, îndreptându-se neînfricați către palatul în care sălășluia Kriemhilda. Ajungând aici, cutezătorii bărbați se așezară pe o bancă de unde puteau să oblicească tot ce se petrece în iatacul crăiesei… Frumoasa doamnă tocmai își schimba strălucitoarele veșminte, jilave de lacrimi, când iată că intrară la ea câțiva slujitori huni, făcându-i această îndreptățită întrebare:

— Dar ce s-a întâmplat, mărită crăiasă? Cine v-a întors bucuria-n scârbă? Arătați-ni-l nouă pe-acela și dați-ne poruncă să vă răzbunăm!

— Hagen este făptașul – răspunse crăiasa – și sunt gata să cad la picioarele aceluia care îmi va răzbuna suferința, oricine ar fi el…

Cât ai clipi, vreo șaizeci de huni necugetați se înarmară până-n dinți, hotărâți să-i dea pierzării pe Hagen și pe Volker…

Văzându-i cât sunt de pripiți, crăiasa îi dojeni și îi povățui totodată:

— Voi nu știți ce faceți! Cum de se încumetă o biată mână de oameni, să se ridice împotriva unui erou atât de puternic ca Hagen! Și-apoi, luați bine aminte că nici nu-i singur măcar! Cavalerul pe care-l vedeți lângă el, nu-i altul decât vestitul Volker din Alzei, care îl întrece până și pe Hagen în vârtute.

Auzind cele spuse de Kriemhilda, hunii își mai adunară vreo patru sute de ajutoare și făcură roată în jurul măriei sale, așteptându-i nerăbdători poruncile.

— Mai zăboviți puțin, voi ageri viteji! Aș vrea să-mi pun coroana și să vă petrec eu însămi până la dușmanii mei, ca să schimb mai întâi câteva vorbe cu ei… După aceea puțin îmi pasă ce le veți face. Oricum, nădăjduiesc că moale nu le va fi!

Din locul lor, Hagen și Volker priveau întărâtați la toate câte li se pregăteau.

— De când sunt pe lume, spuse Volker, încă nu mi-a fost dat să văd o crăiasă cu atâta amar de oștire după ea! Au, pe cine vor dânșii să lovească, pe mine sau pe tine, prietene Hagen?

— Pe mine! răspunse Hagen întunecat. Parcă satana m-a îmboldit

să purced în această călătorie! Acum, spune-mi, rogu-te, prietene Volker, dacă trepăduşii Kriemhildei se vor astruca asupră-mi, aşa cum văd că au de gând, mă vei ajuta ca să-i spârcuim cât mai bine?

— Sunt gata s-o fac chiar dacă ar veni asupra noastră Attila însuşi în fruntea tuturor oştenilor săi!

— Dumnezeu să te răsplătească, nobile Volker, îi spuse Hagen plin de recunoştinţă. Făgăduind că vei lupta alături de mine, nu mai am nicio teamă… Să poftească vrăjmaşii noştri, dacă le dă mâna acum!

— Cu toate acestea, prietene Hagen, câtă vreme nu ştim ce are de gând crăiasa, socot că n-ar fi rău să ne sculăm în picioare când va trece pe lângă noi. Ca stăpână a ţării i se cuvine această cinste, iar noi înşine nu avem nimic de pierdut…

— Nu! răspunse răspicat Hagen. Oricine ar fi în stare să creadă atunci că de frică am făcut-o! Rogu-te, Volker, dacă mă iubeşti, să nu te clinteşti de la locul tău! Nu e firesc să-i cinstim pe acei ce ne doresc moartea!

Zicând acestea, Hagen îşi strânse bine cingătoarea, trăgându-şi paloşul strălucitor cât mai la îndemână.

Apropiindu-se de ei, Kriemhilda îşi dădu numaidecât seama că paloşul de la cingătoarea lui Hagen nu-i altul decât vestitul Balmung al răposatului Siegfried. Aducerile-aminte tulburară din nou sufletul crăiesei, iar plânsul o podidi din iznoavă. Oprindu-se în faţa celor doi burgunzi, care, într-adevăr, nici nu se clintiră din loc, răzbunătoarea crăiasă grăi:

— Spune, Hagen, au cine te-a poftit în această ţară şi cum de-ai cutezat să vii întracoace, după toate câte mi le-ai făcut?

— Pe mine nu m-a poftit nimeni, îi întoarse Hagen vorba, dar au fost poftiţi stăpânii mei, pe care sunt dator să-i slujesc cu credinţă oriunde şi oricând…

— Mai spune-mi, credinciosule Hagen, nu cumva ţi-ai slujit cu atâta râvnă stăpânii, încât, de dragul lor, mi l-ai ucis pe Siegfried, bunul şi neuitatul meu soţ?

— Să nu mai lungim vorba de-a surda! răspunse îndesat Hagen. Da, eu l-am ucis pe Siegfried pentru că tu, soaţa lui, ai batjocorit-o pe frumoasa Brunhilda, soaţa stăpânului meu! Nu-mi tăgăduiesc în niciun fel vina şi sunt gata oricând să-mi primesc osânda, fie din mână muierească, fie din mână bărbătească!

— Aţi auzit, aprigii mei viteji? strigă triumfătoare Kriemhilda către liota hunilor; ticălosul şi-a recunoscut fapta! Eu numai atâta am

vrut să auziți chiar din gura lui!… De aici încolo știți ce aveți de făcut!

Dar aprigii viteji se uitară șovăitori unii la alții și nu cutezară să ridice armele împotriva celor doi eroi.

— La ce bună răsplata crăiesei – spuse unul dintre huni – dacă o dată cu potrivnicii noștri, ne vom pierde și noi viața în luptă cu ei?…

Iar altul adăugă:

— Și eu chitesc așijderea! Oricât aur mi-ar dărui crăiasa – chiar și un turn întreg – tot nu aș cuteza să lupt cu acest cântăreț nemaipomenit de voinic! Cât despre Hagen, ce să vă mai spun? Eu însumi l-am văzut luptând în douăzeci și două de războaie – pe vremea când era în slujba lui Attila – și, credeți-mă, nu puține soațe au rămas cernite de pe urma lui! Dau sfat să ne lăsăm păgubași de darurile crăiesei, ca să nu ne fie altminteri căința zadarnică!

Auzind acestea, hunii întoarseră spatele celor doi burgunzi, răzlețindu-se care-ncotro. Și de data aceasta uneltirile Kriemhildei dădură greș, dar înverșunata crăiasă se oțărî și mai rău, stăruind de iznoavă în urzeala răzbunării sale.

Hagen și Volker plecară grăbiți către stăpânii lor, pe care îi găsiră în curtea cea mare, așteptând îngrijorați să fie poftiți de Attila în palat…

Văzând această umilință Volker strigă cu glas răsunător:

— Dar cât vă mai rabdă inima să așteptați aici bunăvoința lui Attila? Intrați în palat și cercați să aflați chiar din gura măriei sale ce are de gând cu noi!

Atunci Dietrich din Berna îl luă de braț pe Gunther, Imfried din Thuringia – pe Gernot, iar Rüdiger din Bechlaren pe ginerele său, Geiselher, intrând cu toții în palat. Oricum s-ar fi întovărășit vitejii doi câte doi, Volker și Hagen rămaseră mereu împreună, bizuindu-se nestrămutat unul în celălalt!

Când ajunseră burgunzii în sala cea mare a tronului, mărețul Attila se ridică numaidecât din jeț, urându-le tuturor bun venit, așa cum cerea, altminteri, străbuna datină a ospeției. Își pofti musafirii la masă, poruncind slujitorilor să aducă deîndată bucate gustoase și vinațuri înmiresmate.

— Trebuie să mărturisesc – grăi Attila – că mare bucurie ne-ați făcut, mie și crăiesei mele, venind aici, la curtea noastră.

Spunând aceasta, craiul nu se prefăcea de loc, încredințat fiind că tot așa gândea și soața lui. Pasă-mi-te, încă nu oblicise măria sa nimic

din toate câte se puneau la cale…

Bucatele veneau rând pe rând, vinaturile curgeau gârlă, iar vremea se prelinse pe nesimțite până către miezul nopții.

Istoviți de drum și de toate hărțuielile de peste zi, burgunzii cerură încuviințarea gazdei ca să se retragă la odihnă.

— Mâine vom veni din nou – spuse Gunther – dacă măria voastră ne va pofti de iznoavă…

Binevoitor, craiul Attila îngădui oaspeților săi să plece la culcare, ceea ce aceștia făcură deîndată.

Dar tocmai când ieșeau pe poarta palatului, hunii se bulucira din toate părțile către ei, cercetându-le chipurile cu ochii lor piezișii.

— Pieriți din calea noastră! se răsti Volker la ei – altminteri s-ar putea să vă însemnăm cu niscaiva potricale pe la grumaz! Vă socotiți voi viteji, asemenea nouă, dar băgați de seamă că nu toți vitejii sunt la fel!

— Cântărețul nostru vă dă un sfat bun! strigă și Hagen către ei. Căutați-vă pe la casele voastre și lăsați-ne în bună pace acum, că suntem osteniți de drum! Mai aveți vreme și mâine pentru astfel de vitejii, trepăduși ai Kriemhildei!

Hărțuindu-se din mers unii cu alții, burgunzii intrară până la urmă în adăpostul anume pregătit pentru ei, unde găsiră paturi moi și încăpătoare, cu așternuturi curate și îmbietoare la odihnă…

— Vai de somnul pe care-l vom dormi aici! spuse Geiselher îngrijorat. Cred că ura surorii noastre este atât de mare, încât în noaptea aceasta nu ne va cruța pe niciunul din noi!

— Liniștiți-vă, mărite Geiselher! grăi Hagen. Eu însumi voi face de strajă peste noapte, drept care nădăjduiesc să nu vi se cășuneze nicio sminteală cât veți dormi!

— Ca somnul să vă fie cât mai tihnit, spuse Volker, voi sta și eu de strajă alături de Hagen… Îmi îngăduiți, cavalere?

— Cerul să te răsplătească pentru buna ta credință, prea iubitule Volker! îi răspunse Hagen.

Cu dreaptă recunoștință, burgunzii mulțumiră celor doi eroi pentru grija și credința lor, după care se astrucară sub oghealuri, adormind liniștiți în ghiersul cel dulce sunător al lăutei lui Volker.

Schimbând apoi scripca și arcușul cu pavăza și spada, Volker se așeză de strajă lângă Hagen, la ușa de la intrare în sălașul lor. Și unul și altul scrutau cu ochii fulgerători întunericul, ciulind urechile ori de câte ori vreun zgomot tulbura liniștea nopții… Deodată, Volker zări

prin beznă pâlpâiri de coifuri!

— Privește, Hagen, șușoti cântărețul, oamenii Kriemhildei se îndreaptă către noi! Socot că vor să ne împresoare…

— Să poftească – spuse Hagen – că avem noi grijă de coifurile lor!

Tot atunci, unul dintre huni, zărindu-i pe cei doi străjeri, le spuse alor săi:

— Trebuie să dăm îndărăt! Porunca stăpânei noastre nu poate fi împlinită… Hagen și Volker fac de strajă la ușă!

Auzindu-i vorbele, Volker își sări din răbdări:

— Îngăduie, Hagen, să-i spârcui puțin cu paloșul din urmă!

— Nu! răspunse cavalerul. Dacă ne luăm după ei, rămân prietenii noștri fără pază și cum dânșii dorm, prea lesne le-ar fi hunilor să-i hăcuie prin somn!

— Îngăduie măcar să strig după ei, ca să se știe că le-am oblicit gândurile… Hei, voi semeților, unde vă grăbiți atât de înarmați? Nu cumva umblați după tâlhării? Nemernice slugi ale crăiesei voastre!

Dar hunii tăceau chitic, ceea ce îl făcu pe Volker să se mânie și mai rău:

— Să vă ia dracul pe toți! strigă el. Ați vrut să ne ucideți mișelește, prin somn! Halal eroi! Ptiu!

Primind vestea că și de data aceasta uneltirile sale au fost zădărnicite, Kriemhilda nu-și mai află astâmpărul de năduf. Începu să se frământe și mai abitir, punând la cale noi planuri de răzbunare.

Ura pe care o agonisise în sufletul său era atât de înverșunată, încât nu-i îngăduia să se ostoiască nici zi, nici noapte!…

A DOUĂZECI ȘI TREIA ÎNTÂMPLARE

Cum l-a ucis Dankwart pe Blödel

O dată cu ivirea zorilor, clopotele domului din Etzelnburg începură să bată prelung. Hagen intră în sălașul stăpânilor săi și – trezindu-i din somn – le făcu întrebare dacă nu poftesc cumva să ia parte la slujba de utrenie.

Odihniți cum erau, burgunzii se arătară bucuroși de întrebare, drept care începură a se găti numaidecât cu cele mai pompoase veșminte și podoabe…

Privindu-i, Hagen le spuse oțărât:

— Nu de veșmintele acestea vom avea azi trebuință. Lăsați clopurile de catifea și struniți-vă sub bărbii coifurile oțelite! Cămășile de mătase schimbați-le cu zalele, iar mantiile făloase cu scuturile tari și late! Așijderea, în loc să puneți mâna pe sfintele rozarii, apucați mai bine paloșele! Socot că vor fi de mai mare ajutor…

Schimbându-și veșmintele după aceste cinstite povețe, burgunzii plecară la utrenie.

Volker și Hagen se așezară în ușa bisericii, hotărând să aștină calea crăiesei și să-i facă tot felul de șicane.

Nu după multă vreme, iată că se ivi într-adevăr perechea crăiască. Mărețul Attila mergea înainte, însoțit de alaiul căpitanilor huni, iar crăiasa Kriemhilda venea din urmă împreună cu doamnele și jupânițele sale.

Când îi văzu Attila pe burgunzi, înarmați și înzăuați ca pentru luptă, le făcu mirată întrebare:

— Dar ce s-a întâmplat, dragi prieteni? De ce ați venit înarmați la catedrală? Are cineva de gând să se ridice cu pricină asupra voastră?

— Nu, mărite rigă, răspunse vicleanul Hagen… Așa e datina la noi: când mergem în ospeție, primele trei zile numai înarmați le petrecem!

Attila ridică a mirare din umeri, intrând nedumerit în catedrală. Cum venea din urma sa, Kriemhilda auzise prea bine mincinoasa lămurire ticluită de Hagen, dar nu avu curaj să-l dea în vileag față de rigă, pentru că ea însăși se simțea cu musca pe căciulă… De aceea, când trecu pe lângă Volker și Hagen, privirile sale scăpărau de ură,

dar nu le aruncă nicio vorbă măcar. În schimb, cei doi burgunzi îi ațînură batjocoritori calea, îmbrâncind-o și înghesuind-o chiar în pragul sfintei catedrale.

Văzând una ca asta, hunii se gurguțară mânioși, dar nu avură destulă încumetare ca să pună mâna pe paloșe. Teama de mânia lui Attila fiind întotdeauna mai tare decât semeția lor, totul se opri deocamdată aici…

După ce se isprăvi utrenia, însă, toți cavalerii se adunară în curtea cea mare a palatului, unde viteazul Volker începu a-i îmboldi să purceadă turnirul, după datina din țara sa de baștină.

Craiul Attila și crăiasa Kriemhilda se urcară într-un pridvor, așteptând nerăbdători să înceapă întrecerile cavalerești.

În vreme ce burgunzii se strânseră roată în jurul lui Volker, vreo șase sute dintre păloșarii lui Dietrich se înfățișară ca să lupte cu ei, dar stăpânul lor nu le dădu îngăduință. Se chitea Dietrich să-și cruțe oamenii, de care, neîndoielnic, va avea nevoie mai târziu…

Urmară apoi la rând cei cinci sute de scutieri din Bechlaren, care, așijderea, ar fi poftit să se întreacă din tăria armelor cu burgunzii, dar nici stăpânul acestora – marcgraful Rüdiger – nu îngădui lupta.

Abia când intrară în curte thuringienii și danezii, se porni cu-adevărat turnirul și prinseră a zbura, în sfârșit, așchii din lănci și din scuturi.

Ispitiți de frumusețea întrecerilor, dar și de laudele aduse celor mai destoinici cavaleri, Imfried și Hawart se aruncară fără habar în iureșul luptelor, mânuind ca nimeni alții lăncile, paloșele și scuturile!

După cum era și de așteptat, nici Blödel nu a izbutit să stea multă vreme de o parte. Împreună cu cei trei mii de oșteni ai săi, toți călări și înarmați, semețul frate al craiului Attila făcu să se zguduie pământul din temelii sub tropotul cailor și loviturilor armelor. După el, mai intrară în luptă Schrutan și Gibeke Hombog și Ramung, puternicii vasali ai măritului Attila, dar din câți cavaleri luptau acolo, tot burgunzii se vădeau a fi cei mai iscusiți, spre năduful crăiesei Kriemhilda, care le dorea din adâncul rărunchilor moartea.

De la o vreme, potrivnicii vitejilor de la Rin începură să dea istoviți îndărăt. Atunci, Volker, cântărețul, începu să strige cât îl ținea gura:

— Sunt prea fricoși acești huni, ca să ni se poată împotrivi nouă, și dacă nu s-au încumetat s-o facă acum, prilej mai bun ca acesta socot că nu vor mai avea altcând!

Dar nici nu isprăvi bine vorba, că unul dintre huni se și proțăpi dinaintea lui, vrând să se grozăvească în ochii jupâniței sale, care îl privea de la o fereastră a palatului… Semețul erou era atât de împopoțonat, încât aducea mai curând a mireasă decât a luptător, ceea ce stârni hazul tuturor!

— Ce să fac cu muieraticul acesta? întrebă Volker disprețuitor. Dacă nu piere mai iute din fața mea, îi trag o chelfăneală soră cu moartea! Chit că se va bosumfla de iznoavă crăiasa Kriemhilda!…

— Să nu faci una ca asta! îi spuse Gunther. Lasă-i pe huni să purceadă primii gâlceava!

— Ba, nu! se împotrivi Hagen; trebuie să ațâțăm cât mai grabnic încăierarea! Socot că nu e rău să băgăm puțin groaza în gazdele noastre!

Volker nu mai stătu mult pe gânduri. Își îmboldi zdravăn roibul și dintr-un singur iureș trecu năpraznic cu lancea prin scutul și prin zorzoanele zevzecului hun, făcându-i harcea-parcea măruntaiele!

Craii văzură totul din pridvorul lor, iar doamnele și, jupânițele prinseră a lăcrima îndurerate, jelindu-l pe nesăbuitul erou, care, după cum se făcu numaidecât arătare, nobil marcgraf era, nu un răcan oarecare, de rând!

Apucând năpristan paloșele și scuturile, hunii începură să-l împresoare pe Volker, hotărâți să răzbune cu moartea uciderea maregrafului lor. Văzându-i, Attila alergă îndată în mijlocul gloatei, strigând cu voce tunătoare:

— Dacă veți cășuna vreo sminteală, cât de mică, acestor oaspeți ai mei, vă spânzur pe toți! Viteazul cântăreț nu-i vinovat de moartea marcgrafului nostru! Soarta însăși l-a împins în lancea acestuia…

Hunii se răzlețiră cât ai clipi, ducându-și grăbiți caii de dârlogi. Măritul Attila îi pofti pe craii burgunzi și pe cei mai de seamă dintre sfetnicii lor în palatul cel mare crăiesc, unde porunci să se orânduiască ospățul. Într-un alt palat, mai mic, din cealaltă parte a curții, se întinse masa pentru grosul cavalerilor de la Rin, în fruntea cărora Dankwart se afla.

Până să se așeze mesenii și până să se aducă bucatele, doamna Kriemhilda, îmboldită de aceleași înverșunate porniri, se duse degrabă la Blödel, rugându-l s-o ajute ca să-și răzbune suferințele și umilințele! Îi făgădui pentru aceasta întinsele ținuturi pe care le stăpânise cândva Nudung, feciorul marcgrafului lui Rüdiger și al doamnei Gotelinda.

Blödel însă nu se putea hotărî s-o ajute.

— Mi-e teamă de mânia fratelui meu, atotputernicul rigă Attila! dădu el răspuns. Știți bine că nu m-ar cruța nici măcar pe mine, dacă aș cuteza să ridic paloșul asupra oaspeților săi!

— Rogu-te, cumnate Blödel, nu mă lăsa cu dușmanii în casă, fără putință de a-i pedepsi! Ajută-mă să răzbun moartea soțului meu, că pe lângă bogatele olaturi ale lui Nudung, ți-o mai făgăduiesc și pe frumoasa lui văduvă, dimpreună cu tot aurul și argintul din visteria mea!

Auzind Blödel câte avuții ar putea să dobândească de la crăiasă, dar mai ales gândindu-se la ispititoarea văduvă a lui Nudung, pe care de multă vreme o iubea fără nicio nădejde, se lăsă înduplecat.

— Facă-se voia voastră, mărită doamnă! spuse hunul. Duceți-vă acum la ospățul crăiesc și lăsați totul în seama mea! Îi voi spârcui mai întâi pe oamenii lui Dankwart, care petrec nestingheriți în palatul de-alături și dacă Hagen, auzind tărăboiul, va cuteza să vină în ajutorul frățâne-su, îl voi cetlui burduf și plocon ți-l aduc, mărinimoasă crăiasă! Numai să nu vă uitați făgăduiala…

— Nicidecum! răspunse Kriemhilda.

— Încingeți paloșele! porunci Blödel războinicilor săi. Trebuie să-i hăcuim pe vrăjmașii crăiesei noastre! Aceasta este voința măriei sale!

Văzând că Blödel a și trecut la fapte, Kriemhilda se întoarse la ospăț, strecurându-se cătinel la masă, lângă Attila.

Stăpânită hojma de obidă și pusă tare pe harțag, ea porunci să i se aducă feciorul la ospăț.

Patru slujitori împliniră numaidecât porunca, aducându-l pe micuțul Ortlieb și așezându-l de-a dreapta craiului, chiar în fața morocănosului Hagen.

Când își văzu Attila odrasla, începu s-o drăgălească, arătând-o cu mândrie cumnaților săi.

— Priviți, prieteni ai mei, spuse riga, acesta este fiul meu și al surorii voastre! Socot, după neamul din care se trage, că va fi un bărbat puternic, bogat, nobil și viteaz, în deplină stare a cârmui cele douăsprezece țări pe care i le-am hărăzit moștenire…

— Numai dacă va apuca să trăiască până atunci, spuse Hagen… Că prea becisnic ni se înfățișează mititelul! După socotința mea, nu cred că voi avea vreodată prilej de-nchinăciune la curtea craiului Ortlieb…

Cele spuse de Hagen săgetară adânc inima lui Attila. Măria sa îl

fulgeră din priviri pe semețul erou, fără a da însă și răspunsul cuvenit acestei scârbavnice cutezanțe. Stăpânindu-și mânia, craiul amuți de indignare, iar o dată cu aceasta, o tăcere grea se așternu asupra întregului ospăț…

Între timp, Blödel nu-și irosi de loc vremea în ședere… Dimpreună cu o mie de războinici, strașnic înarmați și împăloșați, năvăli peste burgunzii care ospătau în celălalt palat.

Dankwart, văzându-i, tresări, dar nu-și pierdu nicio clipă cumpătul. Dimpotrivă, îi spuse prietenește lui Blödel:

— Bine-ați venit la ospățul nostru, mărite domn! Am vrea să știm, dacă nu vă este cu bănat, ce vești mai osebite vom primi o dată cu venirea voastră aici?

— Venirea noastră aici, spuse hunul, înseamnă pieirea ta și a tuturor acelora care se vor încumeta să te apere! Uciderea lui Siegfried trebuie răzbunată cu sânge!

— Dar spune-mi, Blödel – doamne, cu ce sunt eu vinovat de moartea lui Siegfried? întrebă Dankwart. Nu eram decât un biet plod pe vremea când vestitul cavaler și-a găsit năprasnicul sfârșit. Kriemhilda, care te-a pus la cale să ridici paloșul răzbunării asupra noastră, nu ți-a mărturisit acest lucru?

— Puțin îmi pasă dacă tu l-ai ucis pe Siegfried, sau prietenii și rudele tale… Pentru mine-i tot una și pentru tine așijderea! Paloșul meu oricum nu te va cruța!

Oblicind cugetarea cea anapoda a hunului și pricepând că nu mai are încotro, Dankwart sări năpristan de la masă, trase iute paloșul din teacă și dintr-o singură fulgerătură oțelită îl descăpățână pe vrăjmaș, rostogolindu-i glavanul, cu coif cu tot, printre picioarele cinstiților conmeseni…

— Poftim, mărite Blödel, strigă agerul cavaler, acesta ți-i ploconul de nuntă pentru văduva lui Nudung! Iar mâine dacă i se va găsi acestei frumoase doamne un alt mire, tot la mine să poftească după plocon!

Cu o sălbatică îndârjire, hunii ridicară paloșele și se astrucară asupra burgunzilor.

— Aveți grijă de viețile voastre! glăsui tunător puternicul Dankwart. Ospățul la care ne-a poftit Kriemhilda abia acum începe!

Cei ce nu aveau paloșe asupra lor, puseră mâna pe jețuri, pe taburete și pe lătunoaiele băncilor, învârtindu-le cu osârdie printre coifurile cucuiete ale hunilor, într-o încăierare pe viață și pe moarte.

În cele din urmă, luptând cu atâta îndârjire, burgunzii izbutiră să-i scoată afară pe huni, dar trebuie să facem arătare că nu ieșiră decât acei care puteau să se mai țină pe picioare, că ceilalți – peste cinci sute – rămaseră totuși înăuntru cu scăfârliile dezbârnate și coifurile scofâlcite, cu rărunchii sfârtecați și fără pic de suflare, pentru că își dăduseră duhul cu totul…

Vestea acestui cumplit măcel se lăți iute la curtea lui Attila, drept care, până să apuce Dankwart să-și cheme ajutoarele, o hoardă de două mii de huni se și strânse hăuind în jurul burgunzilor, năpustindu-se de iznoavă asupra lor.

Căzând unul câte unul, vitejii lui Dankwart pieriră cu toții atunci, lăsându-și stăpânul de izbeliște sub amenințarea atâtor paloșe necruțătoare! Dar cutezătorul burgund nu se dădu nicidecum biruit. Croindu-și drum către ușă, printre șpângile și strămurările potrivnicilor, el începu să strige cu glas înfricoșător:

— Hei, n-a mai rămas în viață niciun burgund care să-l poată chema aici pe fratele meu Hagen?

— Nu, răspunseră în batjocură hunii, hărțuindu-l și mai abitir… Tu însuți vei fi propriul tău sol și îți vei împlini solia când te vom arunca mort la picioarele lui Hagen! Numai așa îi vei putea spune tot ce ai de spus!

— Feriți-vă din calea mea! zbieră deznădăjduit eroul. Voi împlini eu însumi solia, dar viu, nu mort!

Adunându-și toată vlaga, Dankwart prinse iar a învârti paloșul cu o mânie înspăimântătoare. Înfricoșați, hunii se traseră la o parte și repeziră atât de multe sulițe în scutul cavalerului, încât, din pricina greutății lor, baierele pavezei plesniră, lăsându-l pe burgund fără nicio apărare în fața potrivnicilor săi.

Hunii rânjiră bucuroși, socotind că de acum încolo nu le mai poate scăpa vânatul… Ci, Dankwart se năpusti deodată ca un mistreț printre ei, izbutind să-i zăpăcească și să ajungă, până la urmă în palatul lui Attila, unde hăitașii săi nu se mai încumetară să intre…

A DOUĂZECI ȘI PATRA ÎNTÂMPLARE

Cum i-au hăcuit burgunzii pe huni

Năclăit de sânge din cap până-n picioare, Dankwart ajunse în sala cea mare a ospățului crăiesc strigând atât de puternic, încât dârdâiră ferestrele:

— Stai și petreci în tihnă, frate Hagen, iar eu îți adăst ajutorul în iureșul morții! Vă dau știre, prieteni burgunzi, că toți vitejii mei au fost uciși! Niciunul nu mai trăiește!

— Cine s-a încumetat a săvârși una ca asta? întrebă Hagen, cutremurându-se.

— Blödel dimpreună cu hunii lui! răspunse Dankwart. Dar a plătit-o scump, mișelul! Eu însumi i-am retezat grumazul, prăvălindu-i căpățâna la picioare!

— A avut parte de-o moarte plină de cinste, dacă l-a descăpățânat un cavaler atât de nobil ca tine, lămuri Hagen… Frumoasele doamne n-ar avea prin urmare temei că să-l jelească! Dar mărturisește, frate dragă, de ce ești atât de însângerat? Cine te-a tăiat și pe unde se află făptașul? Spune, că nici Talpa iadului nu l-ar mai scoate viu din mâinile mele!

— Nu m-a tăiat nimeni; sunt teafăr precum vezi! făcu arătare viteazul. Sângele de pe veșmintele mele e la fel cu cel de pe spada mea… E sânge de hun! Câți am tăiat, drept să-ți spun, nici eu nu mai știu.

— Dacă ești într-adevăr teafăr, grăi Hagen, rogu-te, frate Dankwart, proțăpește-te zdravăn în ușa de colo și păzește-o atât de bine, încât niciunul din hunii care mișună în această sală măreață să nu mai poată călca dincolo de prag! Cât despre celelalte, lasă-le pe toate în grija mea și a ortacilor mei!

Înțelegându-se apoi și cu stăpânii săi, Hagen grăi:

— De vreme ce răzbunarea Kriemhildei se vădește a fi necruțătoare, dau sfat, viteji de la Rin, să cinstim cum se cuvine vinul măriei sale și să-l plătim, așijderea, la prețul care i se cade!…

Rostindu-și ciudatul îndemn, ochii întunecați ai burgundului se opriră amenințători asupra odraslei crăiești, care tocmai scâncea neputincioasă la capătul celălalt al mesei, în brațele Kriemhildei…

Ducându-se țintă-ntracolo, Hagen trase iute paloșul de la șold și până să bage de seamă cei din jur, capul micuțului Ortlieb se și prăvăli retezat în poalele mamei sale… Cu aceeași iuțeală îl descăpățână apoi pe logofătul din spatele crăiesei, căruia îi era încredințată privigherea coconașului și care tocmai ridicase paloșul ca să-l pedepsească pe pruncucigaș…

Dar temutul cavaler din Tronje nu se răcori numai cu atât! Până să se dumirească hunii ce și cum se petrece sub ochii lor, el se repezi asupra lui Werbel, vestitul lăutar al măriei sale, retezându-i într-o clipită brațul drept, care îi căzu nemișcat pe diblă…

— Ca să nu uiți, lăutarule, vicleana solie pe care ne-ai adus-o la Rin! lămuri Hagen numaidecât.

Vaietele scripcarului sfâșiară sala de la un capăt la altul. Hunii se dumiriră îndată că nu-i de șuguit cu burgunzii. Trăgând șpângile de la cingători, ei îl împresurară pe Hagen mai întâi, dar eroul făcu proașca prin grumazurile lor, învârtind șuerătorul Balmung. Sări atunci de la masă aprigul Volker, croind poteci prin năboiul hunilor pentru a veni în ajutorul prietenului tot mai strâmtorat de vrăjmași. Măiestru arcuș oțelit, paloșul cântărețului isca numai ghiersul pierzaniei pe unde-și petrecea lama cea ager ascuțită… O dată cu iscusitul lăutar, se ridicară de la masă și măriții crai ai Burgundiei, cercând mai întâi să potolească încăierarea cu vorbe de dojană și împăciuire, dar Volker și Hagen nu mai puteau fi domoliți de nimeni! Neavând încotro, măriile lor lăsară îndată vorbele de clacă și apucară zdravăn paloșele, pentru că, după câte băgară de seamă, hunii nu aveau de gând să le facă temenele… Hei, și să mi-l fi văzut atunci pe Gunther cât de bine se pricepea să spintece potrivnicii cu tot cu platoșele lor strălucitoare, iar Gernot, puternicul său frate, nici că se putea să găsească prilej mai potrivit pentru a încerca agerimea paloșului primit în dar de la Rüdiger… Urmând pilda frățânilor săi mai mari, mezinul Geiselher nu stătu nici el cu mâinile în sân. Sprinten și mlădios cum era, prinse a spârcui hunimea de la un capăt la altul al sălii, ținând tot marginile, ca nu cumva să-l tragă vârtejul la mijloc, acolo unde clocotea adevărata bulboană a morții.

Trebuie să mărturisim, însă, că oricât de bine luptau cei trei crai, în ce privește vitejia tot nu putea să-l întreacă pe vajnicul Volker!… De jur-împrejurul acestui luptător, hunii cădeau fulgerător, înroșind podelele, pereții și mesele cu sângele lor încins, dar nici nu se lăsau păgubași!… Mulți cum erau într-una cădeau, ci peste stârvurile lor

hojma alții se iscau! Vaierile și scrâșnetele, răcnetele și vuietul luptei zgâlțâiau palatul din temelii și umpleau de larmă toată curtea crăiască…

Auzind înfricoșătorul vacarm, hunii cei de-afară, care mișunau cu miile, ar fi vrut să se astruce întru ajutorul celor dinăuntru, dar găsiră bun plocon la ușa palatului… Nebiruitul Dankwart nu îngăduia nimănui nici să intre, nici să iasă! De la o vreme, însă, viteazul nostru nici nu mai știa cum să se împartă. Cei de-afară dădeau să năboaie înăuntru, cei dinăuntru năzuiau a buluci în afară, iar menirea lui acolo era să-i stăvilească și pe unii și pe alții!

Văzând încurcătura, Hagen îl rugă numaidecât pe Volker să dea ajutor celui strâmtorat:

— Sări năpristan, prietene Volker, că-mi taie vrăjmașii fratele!

— Fii fără grijă, prietene Hagen, că tot acum sunt lângă el!

Spintecând bulucul hunilor cu năprasnicul cântec al lăutei sale oțelite, Volker ajunse pe dată lângă Dankwart.

— Treci dincolo de prag – îi spuse el – și îngrijește-te numai de cei de-afară! Pe cei dinăuntru lasă-i în seama mea!

Rânduită cu atâta chibzuială, abia acum începu să meargă treaba ca pe roate… Paloșele scăpărau în mâinile vânjoase ale celor doi viteji, hârbuind coifurile păgânilor, care, nu arareori, se rostogoleau pe sub mese cu tot cu scăfârliile hunilor în ele…

Hagen, văzând cât de bine este păzită ușa, lăsă la o parte scutul și prinse Balmungul cu amândouă mâinile. Nu mai putea să i se împotrivească nimeni de-acum. Când lovea, armurile hunilor se desferecau pe loc, zornăind și lăsând să pătrundă paloșul până-n adâncul măruntaielor!

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, craiul Attila și crăiasa Kriemhilda priveau înspăimântați cum le piereau cei mai dragi prieteni și cei mai cutezători viteji. Tremurând, Kriemhilda se ghemui într-un ungher, la picioarele lui Dietrich din Berna și începu să-l roage umilită:

— Ajută-mă, nobile cavaler, nu mă lăsa pradă morții! Hagen mă va ucide negreșit, dacă-mi va dibui cotlonul! Scoate-ne, rogu-te, din Tartarul acesta, pe mine și pe soțul meu!

— Dar cum să te ajut, mărită crăiasă, când eu însumi sunt îngrijorat de soarta mea? grăi amelungul.

— Arată-ți puterea, viteazule Dietrich! îl îmboldea crăiasa de iznoavă. Trage paloșul și scoate-ne repede afară, că altminteri aici ne

vom da ultima răsuflare!

— Cerca-voi să te ajut, nobilă doamnă, dar nu cred că paloșul este cel mai potrivit pentru aceasta. Uneori vorbele pot face mult mai mult…

Grăind astfel, Dietrich din Berna sări în picioare pe o masă, ca să poată fi văzut de toată lumea și strigă:

— Hei, Hagen, prea amară este băutura cu care ne adăpi tu astăzi!

Vocea lui răsună în sală ca vuietul unui corn de bivol. Auzindu-l, Gunther se trase la o parte din încăierare și strigă la rându-i:

— Prieteni burgunzi, stăviliți-vă puțin războinica râvnă! Dietrich vrea să ne spună ceva!

Burgunzii lăsară paloșele-n jos, ferindu-se într-un capăt al sălii. Hunii făcură la fel, ferindu-se în celălalt capăt.

— Vorbește, prea-nobile Dietrich! îl îndemnă Gunther. Și să știi că ne-ar părea rău să aflăm că vreunul dintre vitejii noștri ți-ar fi pricinuit vreo vătămare!

— Nu! răspunse Dietrich. Oamenii voștri nu mi-au adus niciun fel de vătămare. Cu toate acestea, rogu-vă, mărite crai, să ne îngăduiți, mie și prietenilor mei, a ieși din această sală!

— Aveți încuviințarea mea, răspunse craiul. Puteți ieși în bună pace! Din partea voastră nu ni s-a tras nicio sminteală… Cât despre huni, ei să mai stea pe loc! Încă n-am încheiat toate socotelile cu dânșii…

Mulțumind pentru îngăduință, Dietrich sări jos de pe masă, își petrecu un braț pe după umerii Kriemhildei, iar cu celălalt îl luă de mână pe Attila și ieșiră tustrei nevătămați din sală. După dânșii ieșiră și cei șase sute de amelungi aflători în slujba cavalerului de la Berna, bucuroși cu toții că au scăpat teferi de-acolo… Dar iată că printre berneni, încercară să se strecoare peste prag și vreo câțiva huni. Volker îi oblici numaidecât și îi otânji atât de puternic cu paloșul, încât ajunseră afară numai căpățânile lor, rostogolindu-se pe scări până la picioarele lui Attila.

Atunci craiul, întorcându-și privirile către ușă, spuse:

— Vai mie, ce fel de oaspeți mi-am adus pe cap! Este unul printre ei care-i mai rău decât un mistreț încolțit… Volker i se spune și, cică, ar mai fi și cântăreț pe deasupra! De data aceasta, însă, năprasnic cântec ne-a mai cântat! Ghiersurile lui mi-au ucis pe cei mai buni prieteni, pe cei mai credincioși viteji… Și nu pricep de ce-a făcut toate acestea! Au, cu ce-am greșit eu față de oaspeții mei?

În vreme ce riga se căina pe-afară, marcgraful Rüdiger ceru aşijderea încuviinţare de la Gunther să părăsească şi el sala, dimpreună cu toţi oamenii săi… Răspunsul se grăbi să i-l dea Geiselher:

— Plecaţi fără grijă! N-avem nimic cu voi! Prea bine ne-aţi omenit când am trecut prin olatul vostru, ca să năzuim acum a vă căşuna vreun neajuns!

Marcgraful părăsi tot atunci sala, dimpreună cu cei cinci sute de slujitori din Bechlaren.

Cum nu mai rămăseseră decât huni înăuntru, burgunzii porniră de iznoavă cinătuiala, dar de data aceasta nu se mai ostoiră până când nu-i spârcuiră pe toţi, până la unul!

A DOUĂZECI ȘI CINCEA ÎNTÂMPLARE

Cum pieri Iring dimpreună cu toți danezii săi

Lehămătuiți de atâta vărsare de sânge, burgunzii lăsară paloșele din mâini și se așezară pe scuturi ca să se odihnească…

— Nu vă dedați trândăviei! spuse Geiselher atunci. Trebuie să aruncăm numaidecât stârvurile din sală, că dușmanii încă ne vor da de furcă, și după socotința mea, nu ne va fi prea lesne să luptăm cu mortăciunile astea sub picioare!

— Iată sfatul unui om cu scaun la cap! întări Hagen cele spuse de Geiselher.

Și fără a mai zăbovi câtuși de puțin, burgunzii purceseră la treabă. Șapte mii de leșuri zvârliră ei în fața palatului, sub privirile înspăimântate și înlăcrimate ale hunilor de-afară. Printre cei aruncați erau destui care încă nu-și dădură duhul de-a binelea și care cu puțină îngrijire s-ar fi putut înzdrăveni. Dar nesinchisindu-se nimeni de soarta lor, ei piereau până la urmă, fie din aruncătură, fie înăbușiți sub mormanele de morți care creșteau peste dânșii…

Văzând una ca asta, lui Volker îi veni la îndemână să spună:

— M-am încredințat pe deplin acum că hunii sunt niște mișei și niște lași! Priviți la ei, în loc să le sară-ntr-ajutor prietenilor vătămați, ei stau și cască gura, bocind ca niște muieri! Ptiu! Halal viteji!

Atunci unul dintre marcgrafii hunilor, ca să dezmintă spusele lui Volker, se apropie de o cimotie care mai sufla încă, îmbizuindu-se s-o ia în brațe și s-o ducă de-acolo. Tot atunci, însă, istețul cântăreț îi trimise pe-amândoi deodată în lumea drepților, repezind cu putere sulița necruțătoare asupra lor.

Afurisind și hăuind, liota hunilor fugi speriată la capătul celălalt al curții, unde măria sa riga Attila ținea sfat cu sfetnicii săi.

Volker și Hagen găsiră că nu-i rău prilejul să mai petreacă puțin pe seama chizmatarnicelor gazde:

— Hei, voi de colo, strigă Hagen, ați văzut ce bine știe a-și păzi pielea Attila al vostru? De loc nu se încumetă să intre-n luptă, așa cum fac – de pildă – măreții noștri stăpâni!

Auzindu-l, craiul hunilor nu izbuti să rabde netulburat batjocura…

Apucă repede un scut și dacă nu l-ar fi oprit Kriemhilda, cine știe ce s-ar fi întâmplat!

— Ha, ha! se hlizi Hagen. Știți voi, hunilor, că măritul vostru rigă este cimotie cu răposatul Siegfried? S-au înrudit amândoi prin aceeași soață, numai că viteazul din Țara de Jos a avut norocul să se bucure primul de harurile cinstitei voastre crăiese!… Ia spune-mi și mie, rigă becisnic ce ești, cu ce temei te ridici împotriva mea și a stăpânilor mei?

La atâta de nerușinată batjocură, Kriemhilda se aprinse ca para focului:

— Cine îl va hăcui pe acest blestemat de burgund, strigă ea, și-mi va aduce în dar căpățâna lui spurcată, îl voi răsplăti cu atâta aur, cât poate să încapă în scutul cel mare al craiului meu! Pe lângă aur, eroul va mai primi, așijderea, cetăți și olaturi atâtea câte va pofti!

— Nu știu ce plocoane mai așteptați, zăbavnicilor! îi luă Volker în derâdere. Mie mi s-ar face lehamite de asemenea viteji, dacă aș fi în pielea stăpânului vostru! Mâncați pâinea craiului de pomană, trântorilor!

Din cât puhoi de oștire era adunat acolo în curte, numai marcgraful Iring din țara danezilor avu destulă încumetare ca să se ridice întru izbăvirea de ocară a stăpânilor săi…

— Aduceți-mi armele și zalele! porunci el. Vreau să-l înfrunt pe Hagen! Ocara adusă măriților noștri crai nu poate dăinui nerăzbunată!

— Te-aș sfătui să stai molcom, danezule! striga Hagen. Vor plânge hunii la căpătâiul tău! Trimite-i mai bine pe ei întracoace, că mi-i poftă să-i dau de-o berbeleacul pe scări!

— Ba, singur te voi înfrunta, Hagen, așa cât te crezi tu de nebiruit!

Înzăuat și înarmat, Iring porni cu pas hotărât către burgunzi. Hagen ieși așijderea întru întâmpinarea potrivnicului. Dar, deodată, se auzi vocea tunătoare a viteazului Volker:

— Fii cu băgare de seamă, Hagen! Cel ce se lăuda că te va înfrunta singur este un mare mincinos… Privește, vine cu toată liota după el!

Ca să dea dovadă că nu a mințit, Iring se prosternă la picioarele prietenilor și oștenilor săi, rugându-i stăruitor să rămână pe loc.

— Lăsați-mă singur! spunea el. Vreau să-mi cinstesc cuvântul, oricât de înspăimântător ar fi Hagen!

În cele din urmă, oamenii săi se învoiră să-l lase singur. Iring ridică lancea și porni furtună împotriva lui Hagen… Lupta se încinse

fulgerător, iar curtea se umplu de zarvă! Aruncând sulițele, unul asupra celuilalt, luptătorii se adăpostiră după scuturi, dar ucigașele țepoaie le străpunseră năprasnic, petrecându-și vârfurile oțelite până la zalele eroilor! Traseră apoi paloșele și începură a le încrucișa cu o iscusință nemaipomenită. Hagen însă era peste măsură de puternic, iar potrivnicul său nu izbutea să dobândească niciun spor. Lăsându-se păgubaș a-l mai înfrunta, Iring se năpusti furios asupra lui Volker, dar cântărețul îi slobozi o lovitură de paloș atâta de puternică, încât scutul danezului sări din țâțâni, scofâlcindu-se și hâindu-se tot…

Zăpăcit de năprasnă și mânios pe propria-i neputință, Iring se repezi atunci la Gunther, dar nici cu măria sa nu izbuti mare lucru! Lăsându-l și pe acesta, el se aruncă apoi împotriva lui Gernot, care l-ar fi tăiat fără multă vorbă dacă potrivnicul n-ar fi șters-o la timp și din calea paloșului său. În cele din urmă, zărindu-l pe Geiselher și văzându-l mai tinerel, socoti că va izbuti să-l răpună măcar pe el. Îndreptându-se amenințător către mezin, danezul hăcui în calea lui vreo patru oșteni nibelungi care se ațineau să-i taie drumul. Atunci mezinul, ieșindu-și din răbdări, îi spuse:

— Asta nu se iartă, Iring! O vei plăti chiar în clipa aceasta!…

Dintr-o singură lovitură, dar trasă cu multă îndârjire și cu mare meșteșug, Geiselher îl culcă la picioarele sale pe danez, socotind că nu se va mai scula de jos. Când colo, procletul nu era decât amețit, dar venindu-și ușurel în fire, el tăcu mâlc și nu se clinti din loc ca să creadă burgunzii că a murit…

Deodată însă, când nimeni nu se mai uita la el, părelnicul mort sări de jos cu paloșul în mână și îl păli atât de puternic pe Hagen, încât îl umplu de sânge din cap până-n picioare…

— De data asta nu-mi mai scapi, blestematule! urlă burgundul înfricoșător… Chiar dacă ți-ar sări într-ajutor însăși Talpa iadului!

Dar până să tragă Hagen paloșul, până să isprăvească vorba, Iring o zbughi din loc, alergând cât îl țineau picioarele către ai săi.

Kriemhilda, care văzuse tot ce se întâmplase acolo, îl întâmpină bucuroasă pe danez, blagoslovindu-l că a izbutit să-l umple de sânge pe Hagen.

Viteazul din Tronje, însă, o făcu numaidecât să-și piardă mulțumirea:

— Nu te bucura prea tare, crăiaso! îi spuse el. Rana pricinuită mie de Iring nu-i decât o biată zgârietură, care nu-ți poate fi de folos! Dar, spune-mi, rogu-te, oare flecarul acesta al vostru ar cuteza să mai

lupte vreodată cu mine?

— Chiar acum! răspunse danezul întărâtat de vorbele batjocoritoare ale burgundului.

Kriemhilda însăși îi aduse cutezătorului un scut nou, în locul celui hârbuit de Volker, și îl îmboldi cu vorbe de îmbărbătare să mai încerce o dată…

Văzându-l că vine iar asupra sa, Hagen îl întâmpină tunând și fulgerând. Scuturile răsunară de iznoavă, iar paloșele iscau scântei și pălălăi ori de câte ori mușcau din ele. Cu o năprasnică lovitură de Balmung, cavalerul din Tronje despică în două și pavăza și coiful potrivnicului, ajungând cu agerul oțel până la glava sa. O dată cu fulgerătura, țâșni și sângele din rana cea căscată a războinicului, năclăindu-i chipul și armurile. Năruit la pământ, Iring își acoperi obrazul cu rămășița scutului, încercând deznădăjduit să se apere, dar nimic nu-l mai putea izbăvi din ghearele morții. Zărind o lance înfiptă pe aproape, Hagen o smulse îndată și o apăsă cu toată puterea în țeasta muribundului, până când ieși cu fierul prin partea cealaltă, priponindu-l bine în pământ…

Zdruncinați până-n adâncul rărunchilor de ticăloasa moarte a stăpânului lor, danezii se astrucară asupra burgunzilor ca să-și ostoiască în sânge cumplita durere și amarnica sete de răzbunare.

— Ademeniți-i întracoace! dădu sfat istețul Volker. Deschideți larg ușile și răbdați-i până intră în sală! Pe urmă le facem de petrecanie!

Cu Imfried și Hawart în frunte, peste o mie de războinici năboiră în sala cea mare a palatului, unde burgunzii, adăstându-i cu paloșele pregătite, îi strâmtoră pe toți la mijloc, pornind iarăși căsăpeala…

Sângele clăbucea pe sub podele, se aduna în băltoace de-a lungul pereților și se scurgea mai departe afară prin olanele de la colțurile sălii… Cu toate acestea, nici că se potoliră cavalerii de la Rin, până când nu isprăviră și cu cea din urmă suflare a danezilor.

Numai după aceea se așternu tăcerea în sală și vajnicii eroi își îngăduiră puțină odihnă…

A DOUĂZECI ȘI ȘASEA ÎNTÂMPLARE

Crăiasa poruncește să se dea foc palatului

Aflându-se în grea cumpănă, hărțuiți și osteniți cum erau, cavalerii de la Rin hotărâră să facă pace cu hunii și să plece de la ospățul lor blestemat.

Îl rugară, de aceea, pe Attila să se apropie de sala în care se întăriseră ei, ca să-i poată spune păsul și să ajungă la o înțelegere cu măria sa.

Attila veni până în fața ușii, însoțit de Kriemhilda și de toată hoarda care se adunase acolo – mai bine de douăzeci de mii de huni!…

— Să facem pace, măria ta! îi spuseră burgunzii.

— Vreți pace? întrebă Attila; ne vine greu s-o mai facem acum, după ce ne-ați ucis odrasla și atâta mulțime de prieteni! Câtă vreme îmi va fi hărăzit să trăiesc, luați-vă gândul de la împăcare!

— Dar voi ne-ați silit să punem mâna pe arme, dădu răspuns craiul Gunther. Cine i-a spârcuit pe toți vitejii lui Dankwart, în vreme ce noi stăteam la ospăț? Nu hunii voștri, mărite crai?

— Noi am venit aici cu dragoste și cu bună – credință, intră în vorbă Geiselher. Ce v-am cășunat, de vă ridicați cu paloșele asupra noastră?

— Privește împrejurul tău și vei afla ce ne-ați cășunat!… Numai morți și numai jale! răspunseră hunii.

— Cu vătămarea pe care ne-ați adus-o voi nouă dintru început și cu cea pe care v-am pricinuit-o noi vouă, mai pe urmă, suntem la chit, făcu arătare Gunther.

— Nu pot sta în cumpănă una cu alta! îl încontră Attila. Voi ne-ați adus atât de mare vătămare, încât numai cu viața o veți putea răsplăti! De aceea, niciunul dintre-ai voștri nu va mai ieși viu de aici!

— Ba noi v-am ruga, mărite crai, spuse Gernot, să aveți bunătatea de-a ne îngădui să ieșim din această sală, unde nu mai putem răbda a rămâne! Chiar dacă oamenii voștri, cu mult mai numeroși decât ai noștri, ne vor ucide, vrem să pierim afară, nu aici, în această bahnă de sânge!

— Atâta lucru vă pot făgădui, spuse Attila.

Dar Kriemhilda sări numaidecât împotrivă și nu încuviință nici măcar atâta!

— Nu! strigă ea. O dată scăpați afară, mistreții ăștia vor face proașca prin noi! Îi cunosc eu bine!

— Dar spune-mi, surioară, cu ce ți-am greșit eu, ca să mă hărăzești acum unei pieiri atât de ticăloase? o întrebă înduioșător Geiselher. Nu ți-am cășunat nicicând vreun neajuns, te-am iubit întotdeauna și numai cu bunăcuviință m-am purtat în fața ta! Hai, îndură-te, soră dragă, și lasă-ne să ieșim de-aici!

— Cereți îndurare tocmai voi, care ați fost atât de neîndurători cu mine? Socot că n-ați uitat câte mi-ați făcut… Acasă la voi, mi-ați ucis soțul și mi-ați prădat comoara; acum, acasă la noi, mi-ați ucis pruncul… Și toate acestea numai brațul lui Hagen le-a săvârșit! Dați-mi-l chiar acum pe ticălos, dacă vreți să mai stăm la tocmeală! Altminteri veți pieri cu toții aici și-ar fi păcat, că suntem frați, născuți tuspatru din aceeași mamă!

— De-ar fi să pierim și o mie de frați, tot nu v-am da pe vreunul dintre ai noștri! Cerul însuși s-ar mânia, dacă am face una ca asta! răspunse hotărât Gernot.

— Dacă ni-i hărăzit să murim, vom muri cinstit, cavalerește, întări Geiselher spusele lui Gernot. Dar câtă vreme trăim, nu vă dăm plocon pe niciunul dintre prietenii noștri! Și-acum, pentru că tot nu avem încotro, cine vrea luptă, să poftească aici!

Cătrănindu-se și mai rău, crăiasa porunci alor săi:

— Buluciți-i pe netrebnici înăuntru și zăvoriți bine ușa! Dați foc apoi palatului din patru părți deodată, având grijă, câtă vreme va ține pârjolul, ca nu care cumva să iasă vreunul din vâlvătăi!

Hunii împliniră îndată porunca, năboind asupra burgunzilor din fața ușii până când îi astrucară pe toți în sală. Cetluiră după aceea zdravăn ușa și puseră focul întocmai cum primiră poruncă!

Burgunzii, însă, își îndurau cu cinste și cu bărbăție soarta, fără a-și clătina câtuși de puțin credința unul față de celălalt!

Flăcările cuprinseră iute palatul, încingând zidurile cu dogoarea lor…

— Mai bine muream luptând! spuse unul dintre cavaleri.

— Mi se usucă sufletul de sete! se căina altul.

— Dacă nu puteți răbda arșița, adăpați-vă cu sânge, nobili cavaleri! îi sfătui cumplitul Hagen. Pe zăpușeala aceasta, sângele este mult mai bun decât vinul, credeți-mă!

Mistuiți de sete, burgunzii îngenuncheau rând pe rând lângă leșuri, storcând rănile însângerate ale acestora în găvanele coifurilor.

Sorbind apoi din ele, se minunară și ei cât de gustoasă poate fi la nevoie o asemenea băutură! Se cruciră, însă, și mai mult, când simțiră deodată, nu numai că li se potolește setea, dar că încep a-și redobândi și puterile, de pe urma cărora vor mai avea destule de pătimit răzbunătoarele gazde…

— Să te răsplătească Dumnezeu, Hagen, pentru sfatul bun pe care ni l-ai dat, îi mulțumiră cavalerii cu toții deodată. De mare priință ne-a fost!

Pojarul ajunse de-acum asupra lor. Flăcările mistuiau tavanul iar ei se apărau cu scuturile împotriva scândurilor și grinzilor aprinse care se prăbușeau de sus.

Tot Hagen îi povățui și de data aceasta:

— Lipiți-vă de pereți și jucați tontoroiul pe jar, nămolindu-l bine în sânge… Altcum n-avem încotro; așa ni-i dat să petrecem la ospățul acesta orânduit de Kriemhilda!

Fiind clădiți din piatră și având bolți pe laturi, pereții i-au ferit pe burgunzi de urgia flăcărilor, iar palele de vânt, care pătrundeau prin ferestre, primeneau necontenit aerul, împrăștiind fumul și răcorind zăduful…

Nesfârșit de lungă și de zbuciumată, noaptea își risipi în cele din urmă negurile. Când se iviră primele licăriri ale zorilor, cavalerii se odihneau care cum puteau, fie rezemați de pereți, fie sprijiniți în scuturi, fie întinși peste leșuri… Numai Volker și Hagen străjuiau hojma în fața ușii scrumuite, gândind la câte li se mai puteau întâmpla de-aici încolo…

— Să mergem în sală, Hagen! spuse cântărețul. Hunii sunt încredințați că ne-a mistuit pojarul pe toți și vor veni să se desfete privindu-ne stârvurile… Prilejul va fi cât se poate de nimerit atunci ca să le zdrumicăm această încredințare, stricându-le totodată și cheful!

— Da, să ne pregătim de luptă! strigară neostoiți și cei dinăuntru. Dacă tot nu mai avem scăpare, măcar să murim cu cinste!

Într-adevăr, Attila era încredințat că oaspeții săi au pierit în flăcări. Nu-și putea închipui măria sa că între zidurile cele afumate și pârjolite, se pregăteau de luptă peste șase sute de viteji, atât de zdraveni, cum n-au mai fost pe lume alții aidoma lor!

O iscoadă hunică oblici însă că burgunzii nu sunt morți și se duse

iute cu vestea la Kriemhilda.

— Ți s-a năzărit! îi spuse crăiasa. Nu-i cu putință să mai trăiască vreunul din ei. Au pierit toți în flăcările Gheenei!

Înarmați până-n dinți, peste o mie două sute de huni se încumetară să meargă la fața locului ca să se încredințeze mai cu temei dacă burgunzii trăiesc, au ba… Ajungând la ușă, nu mică le-a fost mirarea când îl auziră pe Volker strigând:

— Poftiți! Suntem încă aici! Dar să știți că plocoanele făgăduite vouă de către crăiasă nu le veți primi de pomană. Va trebui să luptați vârtos pentru ele!

— Hai, apropiați-vă! Intrați o dată! îi îndemnau și ceilalți cavaleri. Vrem să isprăvim cât mai repede… Ne-am săturat! Nu ne mai putem îndura soarta!

O grindină de sulițe răpăi deodată în scuturile vestiților cavaleri de la Rin. Hunii năvăliră înăuntru și sala începu să clocotească… Nu se mai putea nădăjdui de-acum încolo la niciun fel de împăcare.

Potrivnicii erau prea îndârjiți!

A DOUĂZECI ȘI ȘAPTEA ÎNTÂMPLARE

Cum pieri Rüdiger

Când Rüdiger veni la curte, în ziua aceea, burgunzii încă se mai luptau cu hunii printre ruinele palatului…

Auzind câte pătimiră prietenii săi de la Worms și câte mai aveau de pătimit, bunul marcgraf se duse iute la Dietrich, rugându-l cu lacrimi în ochi să pună cuvânt pe lângă Attila întru iertarea năpăstuiților.

— De-a surda ar fi cuvântul, viteazule Rüdiger! răspunse cavalerul din Berna. Măria sa nu mai vrea să știe de niciun fel de îndurare…

Trăgând cu urechea la cele spuse atunci de către marcgraful din Bechlaren, un hun o înștiință pe Kriemhilda de tot ce auzise…

— Da, mărită crăiasă, nobilul Rüdiger, pe care l-ați miluit cu cele mai frumoase olaturi și cetăți, pe care măria sa craiul Attila îl ține în cel mai mare preț, se ridică acum întru apărarea potrivnicilor voștri! Ce fel de credință o mai fi și aceasta? Eu socot că marcgraful nu-i decât un viclean, vândut burgunzilor, de vreme ce, nu numai că nu vrea să ridice paloșul asupra lor, dar – colac peste pupăză – le mai plânge și de milă…

Oblicind Rüdiger pe cel ce purtase scârbavnica pârâtură, se jură că nu-l va ierta:

— Vei plăti scump, hunule, vorbele de ocară pe care le-ai dus crăiesei! Dacă nu vreau să lupt împotriva burgunzilor, să știi că nu sunt nici viclean și nici vândut lor… N-o fac pentru că oaspeții nu trebuiesc loviți niciodată, de nimeni și cu atât mai puțin de mine, care i-am călăuzit până aici!

Vorbind astfel, marcgraful îi slobozi tot atunci ticălosului un pumn atât de puternic, încât îl prăvăli mort la pământ…

Întâmplarea aceasta mai adăugă o supărare la cele multe pe care le agonisise Attila în ultima vreme.

— Ce fel de ajutor ne dai, preanobile Rüdiger, dacă tu însuți ne ucizi oamenii, după ce-au făcut-o cu atâta îndestulare dușmanii noștri? Pe nedrept ai ridicat brațul asupra slujitorului meu! îl mustră craiul.

— A năzuit să-mi întineze cinstea, mărite crai, și trebuia pedepsit

nelegiuitul!

— Nu uita, nobile cavaler, că ne ești dator cu credință! intră în vorbă crăiasa. Ai jurat că ne vei sluji neabătut și că oricând vei fi gata să-ți dai viața pentru noi!

— Așa este, mărită crăiasă! Am făcut acest jurământ și nu-l voi tăgădui niciodată. Oricând sunt în stare să-mi dau viața pentru măriile voastre, dar cinstea cavalerească nicicând!

— Amintește-ți, Rüdiger, de jurământul pe care mi l-ai făcut când ai venit să mă petești la Worms! stărui de iznoavă crăiasa. Ai făgăduit atunci că vei răzbuna toate suferințele mele… Arată-mi acum că știi să te ții de cuvânt!

— Nu, stăpâna mea! se împotrivi marcgraful. Ridicând paloșul asupra unor oaspeți pe care eu însumi i-am adus aici, mi-aș osândi întru vecii vecilor sufletul și o asemenea; făgăduială încă n-am făcut nimănui!

— Rugămu-ne, viteazule erou, nu te lepăda de noi, tocmai acum când suntem la restriște! Ajută-ne și-ți vom fi de-a pururi recunoscători! Nu auzi cum ne ucid burgunzii oamenii, acolo între ziduri? Înduplecă-te pentru soarta lor și pentru viețile noastre primejduite!

Cei doi crai se aruncară în genunchi la picioarele slăvitului cavaler, umilindu-se în fel și chip, numai ca să-l poată înduplеca…

Eroul se afla în grea cumpănă. Nu se îndura să-și lase-n restriște nici stăpânii, nici prietenii și nici nu mai putea nădăjdui într-o împăcare a unora cu ceilalți…

— Rogu-vă, măriții mei stăpâni, grăi marcgraful, luați-vă îndărăt toate moșiile și cetățile pe care mi le-ați dăruit și dezlegați-mă în schimb de povara oricărui jurământ!

— La ce bun, nobile Rüdiger? întrebă Attila. Noi ți le-am dăruit nu ca să te lepezi de ele acum, când avem trebuință de ajutorul tău, ci dimpotrivă. Și dacă socoți că nu am fost destul de darnici cu tine, uite, suntem gata să te facem părtaș până și la schiptrul nostru crăiesc! Numai nu ne lăsa nerăzbunați!

— Dar cum să mă ridic împotrivă-le? Am fost oaspetele lor, ei au ospătat așijderea în casa mea, ne-am și încuscrit, logodindu-mi copila cu Geiselher și acum, ce să fac? Încotro s-o apuc? Luminează-mi căile, doamne!

— Ele sunt luminate, preanobile Rüdiger, grăi Kriemhilda, și toate duc către aceeași țintă: burgunzii! Nelegiuiții aceștia nu mai pot fi

socotiți oaspeții noștri, de vreme ce-au săvârșit atâtea blestemății în casa gazdei lor. Spune drept, Rüdiger, dacă Hagen ar fi fost oaspetele tău și ți-ar fi ucis copila în propriile tale brațe, l-ai fi ținut mai departe în rând cu oaspeții?

— Nu, slăvită crăiasă!

— Dar dacă lucrul acesta l-a săvârșit cu feciorul nostru, așa cum tu însuți ai văzut, îl mai putem socoti oaspete!

— Nu!

— Și atunci, de ce mai stai în cumpănă? stărui Kriemhilda.

— Cred că astăzi voi plăti cu viața toate darurile cu care m-au miluit măriile voastre… O dată cu olaturi și cetăți, încredințez grijii voastre soarta soației mele, a copilei și a tuturor slujitorilor mei din Bechlaren, spuse tulburat marcgraful.

— Făgăduim a ne îngriji de toate câte le-ai arătat, răspunse Kriemhilda, deși tragem nădejde că vei avea norocul s-o faci tu însuți și de aici încolo!

— Facă-se voia voastră! grăi nefericitul Rüdiger, plecând mâhnit către oamenii săi.

— Viteji din Bechlaren, strigă el, trebuie să vă înarmați! Astăzi ne vom lupta cu burgunzii!

Cei cinci sute de oșteni ai marcgrafului împliniră numaidecât porunca și porniră, în frunte cu stăpânul lor, către palatul cel pârjolit.

Văzându-l pe Rüdiger îndreptându-se cu oastea către ei, Geiselher se bucură nespus de mult, punându-și toate nădejdile în socrul său…

Volker însă grăi:

— Nu-i niciun temei de bucurie, mărite Geiselher! Dacă ar veni cu gânduri bune, n-ar aduce întracoace atâția oșteni înzăuați și cu paloșele trase de la cingătoare. Socot că socrul vostru năzuie mai curând să-și păstreze olaturile și cetățile, păgubindu-ne pe noi de zilele pe care le mai avem de trăit!

Până să termine cântărețul vorba, marcgraful se și ivi în fața ușii.

— Viteji nibelungi, strigă el, pregătiți-vă de luptă! Trebuie să uităm că am fost cândva prieteni! Astăzi ne vom bate ca vrăjmași!

— Ferească Dumnezeu! strigă craiul Gunther. Niște prieteni credincioși ca noi, nu se pot învrăjbi așa de lesne unii cu alții… Socot că șuguiești, nobile Rüdiger!

— Ba, din păcate, nu șuguiesc de loc! răspunse marcgraful. M-am prins cu jurământ că ne vom bate și va trebui s-o facem numaidecât. Aceasta este voința crăiesei noastre! Pregătiți-vă, așadar, armele și

încercați să vă apărați cât mai bine cu putință!… Că eu nu doresc nici unuia dintre voi să moară, cu toate că sunt hotărât să lupt împotriva voastră!

— Dar cum aș putea să ridic paloșul acesta asupra ta, nobile Rüdiger, grăi Gernot, când tu însuți mi l-ai dăruit? Privește, este paloșul tău! Mă vei sili să te lovesc cu el? Cum să-ți rămână soața văduvă și copila orfană tocmai din pricina darului pe care voi înșivă mi l-ați făcut?

— Dacă așa le va fi scris, răspunse Rüdiger, iar voi și prietenii voștri veți izbuti să plecați teferi de la curtea lui Attila, rogu-vă să aveți grijă de văduva mea și de copila sa orfană!

— Dar dacă ne veți ucide voi pe noi, spuse Geiselher, nu te gândești, bunule Rüdiger, că fiica ta va rămâne cu inima zdrobită, văduvită de dragostea mea?

— Ba mă gândesc, viteazule Geiselher și de aceea îți doresc din toată inima să scapi cu zile de aici, să ajungi teafăr la copila mea și să rămâneți pururi împreună, așa cum ați făcut legământ, când v-ați logodit în Bechlaren!

— Eu, în schimb, îți dau știre, tată Rüdiger, că dacă vei ridica paloșul asupra noastră și voi avea totuși norocul să scap teafăr din încăierare, mai întâi de toate legământul acesta îl voi desface!

— Atunci, facă-se voia domnului! spuse nefericitul tată, trăgând încrâncenat paloșul și ridicând scutul…

În clipa aceea răsună tunător glasul lui Hagen:

— Mai adastă, preanobile Rüdiger! După cum vezi, scutul pe care mi l-a dăruit doamna Gotelinda, mărinimoasa ta soață, l-au sfărâmat hunii de-a binelea și n-am cu ce mă apăra! Vei ucide un om lipsit de apărare?… Hei, de-aș avea și eu un scut ca cel din mâna ta, nici armura nu mi-ar mai fi de trebuință!

— Îți dăruiesc scutul meu, Hagen, spuse marcgraful, chiar dacă prin aceasta îmi voi ridica asupră-mi ura Kriemhildei, care ia aminte la tot ce facem noi acum.

Ochii multor viteji se umeziră de lacrimi în fața unei asemenea mărinimii… Era ultimul dar pe care Hagen îl primea din mâna acestui preanobil cavaler…

— Dumnezeu să te răsplătească, Rüdiger, spuse cu sufletul înmuiat viteazul din Tronje. O faptă ca aceasta nu are seamăn în lume și numai un mare erou ca tine a fost în stare s-o săvârșească! De aceea, îți jur, brațul meu nu se va ridica împotriva ta, orice s-ar întâmpla!…

Chiar dacă îi vei ucide pe toți prietenii mei!

— Nici brațul meu! strigă Volker din capul scărilor. Prea într-ales ne-a omenit acest viteaz când i-am fost oaspeți, ca să-i pot cășuna vreun neajuns acum!

— Domnul să se milostivească de soarta voastră, viteji de la Rin! încheie marcgraful vorba, ridicând paloșul și scutul…

Bulucul se iscă de iznoavă… Volker și Hagen se traseră din calea lui Rüdiger, ferindu-se să lupte cu el, așa cum făgăduiră. Pilda lor o urmă și Geiselher… Gernot și Gunther, însă, erau hotărâți să-l răpună. Îi îngăduiră, de aceea, să intre în sală și se năpustiră asupra lui, dar oștenii marcgrafului li se împotriviră din răsputeri, apărându-și cu credință stăpânul…

Încăierarea se lăți cât ai clipi. Volker și Hagen intrară în horă, ocolindu-l hojma pe marcgraf, dar nu și pe vitejii săi.

Rüdiger se lupta ca un leu, spârcuindu-i fără cruțare pe burgunzi!

— Hei, marcgrafule, strigă mânios Gernot, ai de gând să ne ucizi pe toți? Vino să ne batem amândoi, ca să afli și tu, pe propriul tău grumaz, cât de ager este darul pe care mi l-ai făcut!

Rüdiger își croi drum către el, spintecând burgund după burgund.

— Și acum, noi doi Gernot! spuse cavalerul din Bechlaren, aruncându-se asupra celui de la Rin.

Paloșele se încrucișară înverșunate, iar scuturile zbăngăneau răsunător la fiecare lovitură. Fulgerat de spada marcgrafului drept în luciul coifului, Gernot se zdrumică din toate mădularele, iar sângele îi țâșni cât colo prin vizieră… În aceeași clipă, însă, și paloșul său despică năprasnic scutul potrivnicului, pătrunzând adânc în coiful și țeasta acestuia. Cutezătorul erou căzu trăsnit la podea, dându-și pe dată duhul. Nu mult după aceea se prăvăli și Gernot alături de el, împărtășindu-i soarta…

Ațâțați de moartea acestor slăviți eroi, cele două tabere se înverșunară și mai rău una împotriva alteia. Geiselher și Gunther, Volker și Hagen, Dankwart și toți vitejii lor, nu-și mai îngăduiră niciun fel de răgaz până când nu-i văzură întinși la podea pe toți oștenii lui Rüdiger…

Abia după aceea își căutară morții și începură a-i boci pe cei ce le erau mai dragi… Și trebuie să facem cinstită arătare, că din câte leșuri erau acolo, la căpătâiele lui Gernot și Rüdiger bociră burgunzii cel mai mult!

— Să părăsim această sală blestemată! strigă prințul Geiselher.

Haideți cu toții afară, să ne răcorim zăduful în vânt!

Ieșind dintre ziduri, eroii de la Rin se așezară la odihnă, care pe unde apucă, punându-și scuturile căpătâi. Zarva se risipi numaidecât și fiecare își mistuia acum gândurile în tăcere…

Învățați de la o vreme numai cu vuiete și larmă, liniștea nu li se păru firească nici Kriemhildei, nici lui Attila.

— Vai nouă, începu a se căina crăiasa, tăcerea aceasta nu-mi miroase a bine! Să știi măria ta, că Rüdiger ne-a viclenit! O fi dat mâna cu potrivnicii noștri și s-o fi învoit să-i petreacă nevătămați până la Rin!… Altminteri nu pricep de ce-a oprit lupta!

— A oprit-o pentru că morții nu pot mânui paloșele și scuturile! strigă Volker către crăiasă, auzind câte îi treceau acesteia prin minte… E vremea să vă căutați alți răzbunători, că bunul și preaviteazul Rüdiger a căzut cu mare cinste, așa cum i se cuvenea de altfel unui cavaler ca el! Dacă nu ne dați crezare, noi putem să vi-l arătăm numaidecât!

Îndurerați, burgunzii scoaseră leșul lui Rüdiger din sală, arătându-l hunilor așa hăcuit cum era… Kriemhilda și Attila, văzându-l, se zdruncinară de spaimă, iar toată hunimea de la curte începu a boci deznădăjduită. Pe lume încă nu se mai văzuse până atunci atâta jale, dar nici de-atunci încoace nu s-a ivit încă vreo pană atât de măiastră, încât s-o poată zugrăvi aidoma cum a fost. Doar despre craiul Attila se spune că ar fi plâns în ziua aceea cu hohote așa de puternice, că nici răgetele unui leu turbat nu s-ar mai fi auzit de urletele măriei sale…

A DOUĂZECI ȘI OPTA ÎNTÂMPLARE

Cum au căzut toți vitejii lui Dietrich

Când auzi unul dintre supușii lui Dietrich bocetele și hăuielile hunilor, se duse de-a dreptul la stăpânul său și îi spuse:

— Mărite doamne, de când sunt pe lume încă nu mi-a fost dat să aud țipete și bocete ca acestea! Mă bate gândul că însuși Attila o fi dat ortul popii, de vreme ce hunii sunt atât de deznădăjduiți! Sau, poate, crăiasa Kriemhilda?… Nu știu care din ei, dar jalea lor întrece orice margini!

Ca să oblicească ce s-a petrecut, Dietrich îl trimise numaidecât după știri pe Helferich, care, întrebându-i pe huni, aceștia îi răspunseră:

— Vai, câtă nenorocire, viteazule Helferich! Marcgraful Rüdiger a fost ucis! Așijderea și oștenii lui! Toți zac fără suflare în sala cea mare dintre ruine!…

Înspăimântat de cele auzite, Helferich alergă îndărăt la Dietrich, făcându-i arătare cu lacrimi în ochi:

— Mărite stăpâne, bunul nostru marcgraf, Rüdiger din Bechlaren, a fost ucis de către burgunzi! Așijderea și toți vitejii săi! Cumplita jale a hunilor are într-adevăr temei!

— Moartea aceasta numai de la diavol putea să vină! strigă Dietrich. Altminteri nu pricep cum de și-a ridicat Rüdiger mânia burgunzilor asupră-și… După știința mea, cavalerii de la Rin îl prețuiau pe acest nobil viteaz și îl iubeau mai mult ca pe oricare dintre noi! Ce le-o fi cășunat, de i-au făcut felul?

— Nu știu, răspunse cutezătorul Wolfhart, dar ne vom acoperi de ocară, dacă nu vom răzbuna această moarte!

Cu inima sfâșiată de jale și îndoieli, Dietrich îl trimise pe Hildebrand la palatul cel ars, ca să afle chiar din gura burgunzilor toate câte și cum se petrecură acolo, cu de-a măruntul…

Bătrânul Hildebrand se înarmă și plecă spre burgunzi însoțit de vitejii lui Dietrich, cu toate că stăpânul lor ar fi dorit mai curând ca Hildebrand să meargă singur și neînarmat într-acolo, pentru a preveni primejdia unei noi încăierări.

Cum stătea de strajă în fața palatului, Volker îi văzu numaidecât

pe oamenii lui Dietrich, drept care le spuse alor săi:

— Amelungii vin oblu spre noi, înarmați și înzăuați pentru gâlceavă! Cum ne vom mai împotrivi și lor – noi, câțiva pripășiți – nu știu!

Înfățișându-se la ușa sălii, Hildebrand își sprijini scutul de genunchi și începu a-i ispiti pe burgunzi:

— Mărturisiți-mi, bunilor viteji, ce s-a întâmplat cu nobilul Rüdiger? Măritul meu stăpân Dietrich din Berna, ar pofti să știe dacă într-adevăr l-ați ucis…

Hagen dădu năpristan răspunsul:

— Într-adevăr l-am ucis! Dar cât de mult ne doare că ne-a silit s-o facem!…

— O dată cu el, ați ucis și binele și mângâierea noastră! spuse Siegstab, unul dintre amelungii de frunte ai nobilului Dietrich.

— Nici moartea părintelui meu nu m-ar îndurera mai mult decât moartea acestui slăvit viteaz din Bechlaren! spuse plângând Wolfwein, iar după el, toți amelungii începură a-l boci pe marcgraf de ți se rupea inima de jale.

Nici măcar cei mai tari de înger dintre ei – cum erau Wolfhart și Wolfbrand, Helferich și Helmnot – nu izbuteau a-și stăpâni durerea și lacrimile…

Atunci Hildebrand, înlăcrimat și el, îi rugă pe burgunzi:

— Dați-ne trupul lui Rüdiger, ca să-l jelim și să-l îngropăm după îndătinatele rânduieli, că nu se află alt leș pe lume căruia să i se cuvină cu mai multă prisosință aceste din urmă cinstiri!

Scos din răbdări de milogelile și căinările amelungilor, Volker le-o întoarse răstit:

— Ba, mai va! Dacă vreți să-l cinstiți așa cum i se cuvine, nu adăstați să vi-l punem noi plocon în brațe! Scoateți-l voi înșivă din sală!

— Ajunge, Volker! strigă semețul Wolfhart. Ne-ai cășunat destulă durere ca să mai fie de trebuință și gâlceava pe care ne-o cauți acum! Stăpânul nostru, măritul Dietrich din Berna, a poruncit, când ne-a trimis la voi, să ocolim încăierarea…

— Sunt prea fricoși cei ce nu-și arată curajul decât cu îngăduința stăpânilor! răspunse cântărețul.

— Nu ne sili cu tot dinadinsul ca să vi-l arătăm, ripostă Wolfhart, că s-ar putea să-ți rămână dibla fără coarde, lăutarule! Ia-o și tu mai molcom când e vorba de cinstea și curajul nostru!

— Încumetați-vă numai să puneți mâna pe strunele mele, că îndată mă voi încumeta și eu să trag arcușul cel ascuțit pe grumazurile voastre!

Răspunsul dat de Volker i se păru destul de bun lui Hagen, dar pe Wolfhart și pe solii lui îi scoaseră din sărite.

De aceea, nesocotind porunca stăpânilor lor, amelungii traseră paloșele, ridicară scuturile și se astrucară mânioși asupra burgunzilor. Wolfhart se năpusti către Volker iar unchiul său, preaputernicul Hildebrand, către temutul Hagen. Paloșele începură a fâșcâi și a zbăngăni, iscând de iznoavă scântei și pălălăi. Cât ai clipi, toți vitejii intrară în horă cu o mânie atât de aprinsă, că nimeni n-ar mai fi izbutit s-o stingă, decât tot așa cum năzuiau ei acum: în sânge!

Bătrânul Hildebrand era cu mult mai puternic decât îl socotiră burgunzii, iar în jurul nepotului său Wolfhart, vitejii de la Rin cădeau pe rudă pe sămânță, plătind astfel cu sângele lor moartea marcgrafului din Bechlaren. Dar cel mai cumplit îl răzbuna pe nobilul Rüdiger viteazul Siegstab, nepotul lui Dietrich. În marea lui mânie, acest amelung se năpustea asupra burgunzilor ca năprasna unor stihii dezlănțuite, prăvălind la pământ tot ce întâlnea în cale! Îngrijorat de soarta soților săi, Volker hotărî să i se împotrivească el însuși… Cu paloșul ridicat, puternicul cântăreț năboi deodată în fața potrivnicului, fulgerându-l drept în numele tatălui. Siegstab căzu trăsnit, prăbușindu-se în hăurile întunecate ale morții.

— Vai, nouă! strigă Hildebrand. Viteazul nepot al măritului Dietrich a fost ucis și numai Volker a săvârșit omorul! Răzbunare!

Bătrânul zvâcni urlând asupra cântărețului și dintr-o singură lovitură, slobozită pe neașteptate, dar cu amarnică sete, îi hărtăni acestuia coiful în două și – o dată cu el – țeasta! Sângele țâșni în tavan, de-a valma cu zburăturile de oțel, iar vestitul erou își dădu pe loc duhul.

Cavalerii de la Rin cădeau unul după altul, fiind tot mai vlăguiți. Lui Volker îi urmă Dankwart, iar acestuia încă mulți alții. Wolfhart învârtea paloșul ca un ieșit din minți, deschizându-și pentru a treia oară cărare în jurul sălii. De data aceasta însă, prințul Geiselher îi stăvili năboiul, primindu-l cu lovituri atât de iuți, încât amelungul nu mai izbuti să se ferească din calea lor. Sfârtecându-i adânc armura, mândrul fecior al doamnei Ute, ajunse cu paloșul la rărunchii potrivnicului, pe care-i cinătui de moarte. Dar și Wolfhart, adunându-și ultimele puteri, își aruncă pavăza cât colo, prinse paloșul cu

amândouă mâinile și izbi atât de năpraznic, încât fulgerătura oțelului sfărâmă și scutul și coiful și țeasta viteazului prinț de la Worms. Amândoi se prăbușiră apoi fără suflare la podea.

Hildebrand se aplecă asupra lui Wolfhart, îl cuprinse în brațe și încercă să-l scoată din sală, dar nu izbuti. Leșul acestuia era peste măsură de greu! Atunci Hagen, zărindu-l pe Hildebrand, își aminti numaidecât de moartea bunului său prieten, Volker cântărețul…

— Ți-a sosit ceasul, bătrâne Hildebrand! strigă el, aruncându-se cu Balmungul asupra amelungului. Zalele acestuia se sparseră de la prima lovitură, lăsând cumplitul paloș să pătrundă până la mădulare. Aruncându-și iute scutul pe spate, Hildebrand o zbughi tot atunci din calea năprasnicului burgund, ducându-se așa rănit cum era, de-a dreptul la stăpânul său.

— Vai nouă, mărite Dietrich, începu el a se văicări, burgunzii nu s-au învoit să ne dea leșul lui Rüdiger decât prin luptă și prin luptă n-am izbutit să-l dobândim!… Ei s-au vădit a fi mai tari de vârtute ca noi!

— Ce spui, bătrâne Hildebrand? cum adică, Rüdiger a fost într-adevăr ucis? întrebă Dietrich, cutremurându-se.

— Da, stăpâne! Gernot l-a răpus cu același paloș pe care marcgraful însuși i-l dăduse-n dar! făcu arătare bătrânul.

— Mi-o va plăti scump trufașul! strigă înspăimântător Dietrich. Adună iute oastea și încingeți-vă armele cum se cuvine! Vom porni numaidecât asupra burgunzilor!

— Mărite doamne, grăi Hildebrand, îngăduiți-mi să fac lămurire: craiul Gernot nu mai poate plăti nimic din câte a săvârșit pe temeiul că el însuși a fost răpus de brațul celui pe care l-a ucis!… Cât privește oastea, ea se află toată în fața voastră… În afară de mine, niciun amelung nu mai trăiește… Burgunzii i-au tăiat pe toți!

Înfricoșătoarea știre îl copleși într-atât pe Dietrich, încât îi zdrobi inima de durere și deznădejde.

— Mărturisește, bătrâne, cum de-a fost cu putință ca o mână de burgunzi vlăguiți să-mi hăcuie toți vitejii? Și dacă într-adevăr au făcut-o, precum spui, dintre-ai lor câți au mai rămas în viață?

— Cum de-a fost cu putință, numai Dumnezeu știe! răspunse Hildebrand. Este drept, însă, că și dintre-ai lor n-au mai rămas vii decât Hagen și Gunther… Ceilalți au pierit toți.

A DOUĂZECI ȘI NOUA ÎNTÂMPLARE

Cum au fost uciși Gunther, Hagen și Kriemhilda

Venindu-și în fire de pe urma înfricoșătoarelor vești aduse de Hildebrand, Dietrich își îmbrăcă zalele strălucitoare își încinse bine armele, apucă scutul și porni către palatul cel ars, însoțit numai de bătrânul său slujitor…

Hagen îi oblici numaidecât, grăindu-i astfel lui Gunther:

— Vine întracoace Dietrich berneanul… După câte bag de seamă, cu gânduri de răzbunare vine. Abia acum vom afla cu-adevărat care dintre noi doi este mai tare: eu sau el?

Auzind cele spuse de Hagen, Dietrich și Hildebrand se opriră la ușa sălii, în pragul căreia stăteau cei doi burgunzi. Dietrich își puse scutul la picioare și începu a grăi cu aspră mustrare în glas:

— Spune-mi, mărite Gunther, cu ce ți-am greșit eu, de mi-ai ucis toți oamenii? Nu era de-ajuns că ni l-ați hăcuit pe Rüdiger? Cum de-ați fost în stare să ne vătămați într-atât, tocmai pe noi care nu v-am cășunat niciun rău?

— Nu suntem numai noi vinovați, îi întoarse Hagen vorba. Oamenii voștri au venit înarmați asupra noastră, căutându-ne cu tot dinadinsul pricină de harțag, iar noi n-am făcut decât să ne apărăm!

— Nu pot să cred, răspunse Dietrich… Hildebrand mi-a mărturisit că voi le-ați căutat pricină de gâlceavă, atunci când oamenii mei v-au cerut leșul lui Rüdiger. Dacă ați avut gânduri atât de bune pentru noi, de ce nu ne-ați dat mortul?

— Pentru că am vrut să lovim astfel în Attila, nu în oamenii voștri și dacă Wolfhart nu s-ar fi oțărât la noi, nu li se întâmpla nimic amelungilor! dădu răspuns Gunther.

— Să spunem că așa este, nobile crai, stărui Dietrich. Totuși neajunsurile pe care ni le-ați cășunat trebuiesc plătite într-un fel! Vă cer, de aceea, să vă dați biruiți de bună voie, socotindu-vă ostatecii mei! Numai într-astfel aș izbuti să vă mai fiu de folos cu ceva. Altminteri, s-a isprăvit cu voi!

— Ferească Dumnezeu! se împotrivi Hagen. Cum să ne dăm biruiți de bună voie și să ne socotiți ostatecii voștri, câtă vreme suntem încă

teferi și volnici a mânui paloșele? Cu rușinea aceasta nu ne vom acoperi niciodată!

— Cumpăniți bine, cutezătorilor! grăi Dietrich. Plătindu-mi într-astfel toate câte mi le-ați făcut, aș putea să vă scot teferi din țara hunilor, petrecându-vă în pace până la voi acasă! Dați-vă biruiți, aceasta este povața mea!…

— Niciodată! se răsti Hagen. Doi eroi atât de vestiți ca noi n-ar putea îndura o asemenea ocară, mai cu seamă acum, când nici nu mai aveți cu ce ne sta împotrivă! Dacă nu mă înșală privirile, Dietrich, parcă nu mai zăresc pe nimeni în jurul tău, afară doar de Hildebrand.

— Și crezi că nu-i destul, Hagen? întrebă amenințător Dietrich. Dacă mi-i bun auzul, când veneam către voi, parcă tocmai te lăudai față de craiul Gunther că ai fi în stare să lupți cu mine și să mă răpui… Așa este?

— Da! răspunse Hagen. Ai auzit bine, Dietrich! Și chiar de va fi să pier eu, oricum o voi face cu mai multă plăcere decât dacă m-aș da de bună voie pe mâna ta!

Auzindu-l, Dietrich își ridică scutul de la picioare, trase paloșul din teacă și se năpusti asupra lui Hagen. Burgundul i se împotrivi din răsputeri, lovindu-i răsunător scutul și zalele, cu vestitul său Balmung. Lupta se încinse pe viață și pe moarte sub privirile îngrijorate ale lui Gunther și Hildebrand.

În cele din urmă, după atâtea neostoite încăierări, Hagen căzu rănit la picioarele potrivnicului său.

— Aș putea să te ucid acum, îi spuse Dietrich, însă n-ar fi drept! Ești prea vlăguit! În schimb te voi lega și te voi lua ostatec!

Cu destulă băgare de seamă, Dietrich îl cetlui într-adevăr pe Hagen, ducându-l apoi plocon crăiesei Kriemhilda.

— Slavă ție doamne! spuse crăiasa. În sfârșit te am în mână, blestematule! Mărite Dietrich, îți rămân îndatorată pentru tot restul vieții mele!

— Slăvită crăiasă, rogu-vă să nu ucideți un cavaler legat și lipsit de apărare! stărui nobilul viteaz din Berna.

Kriemhilda porunci slujitorilor să-l întemnițeze pe ostatec în cea mai adâncă hrubă de sub zidurile palatului. Atunci Gunther începu a striga furios și deznădăjduit totodată:

— Unde-i semețul din Berna? Vreau să-mi dea seamă pentru vătămarea pricinuită celui mai credincios dintre slujitorii mei!

Auzindu-l, Dietrich se îndreptă către el…

Gunther îi ieși întru întâmpinare mai mânios ca niciodată. Paloșele se încrucișară fulgerător, iar burgundul vădi atâta vârtute, că amelungul numai printr-o minune izbuti să-l biruie!

Legându-l zdravăn, ca și pe Hagen, Dietrich îl târî pe Gunther după el, ducându-i-l, așijderea, plocon Kriemhildei. Sub zalele craiului, sângele mustea din belșug, țâșnind adeseori în obrazul biruitorului…

Crăiasa tresări înfiorată și spuse:

— Mărite Gunther, acum fii binevenit la mine!

— Pentru o asemenea urare ar trebui într-adevăr să-ți mulțumesc – dădu răspuns craiul, – bineînțeles dacă ea n-ar fi făcută în derâdere!…

— Slăvită crăiasă, spuse mândru Dietrich, ostateci ca cei pe care vi i-am adus eu astăzi, nu s-au mai aflat nicicând la curtea voastră. Făgăduiți-mi, rogu-vă, că veți fi îndurătoare cu ei!

— Făgăduiesc! răspunse crăiasa.

Încredințându-se în cuvântul Kriemhildei, nobilul Dietrich plecă de la curte cu ochii încețoșați de lacrimi.

Crăiasa, însă, nu-și ținu făgăduiala! După ce îl întemniță și pe Gunther într-o hrubă osebită, dar tot atât de adâncă și de întunecoasă ca și aceea în care fusese aruncat Hagen, ea coborî numaidecât la cavalerul din Tronje, cu ochii scăpărând de ură…

— Ei, Hagen, îi spuse ea ostatecului, socot că măcar acum îmi vei da înapoi comoara!… Altminteri, cată să-ți iei rămas bun pentru totdeauna nu numai de la Burgundia, ci și de la viață!

— Vorbiți de-a surda, nobilă crăiasă! Am jurat că nu voi dezvălui pentru nimic în lume ascunzătoarea comorii atâta vreme cât va fi în viață vreunul dintre stăpânii mei și îmi voi ține jurământul, orice s-ar întâmpla!

— E drept, spuse Kriemhilda, că unul dintre stăpânii tai mai trăiește încă și dacă aceasta este singura piedică întru redobândirea comorii mele, o vom înlătură pe dată!

Stăpânită cum era de duhul înfricoșător al răzbunării, ea porunci tot atunci călăilor să-l descăpățâneze pe Gunther. Înșfăcă apoi cu propria sa mână căpățâna de păr și i-o arătă lui Hagen.

Cutremurat, cavalerul din Tronje grăi atunci:

— Așadar, niciunul dintre craii burgunzi nu se mai află în viață! În sfârșit te-ai răzbunat. Dar cu săracă dobândă, afurisito, pentru că

taina comorii nu o mai cunoaște nimeni de-acum, în afară de mine și de Cel de sus!… Și dacă lucrurile stau așa, tăinuită va rămâne până la apusul veacurilor, pentru că, în ceea ce mă privește, nici Talpa iadului n-ar izbuti să mă tragă de limbă, darmite tu!

— Cum s-ar spune, i-o întoarse crăiasa, nu mi-a mai rămas de la Siegfried decât paloșul care atârnă la cingătoarea ta acum! Ei, bine, blestematule, mă voi mulțumi și cu atât!

Cât ai clipi, Kriemhilda smulse Balmungul de la șoldul lui Hagen, îl ridică deasupra capului cu amândouă mâinile și lovi!… Grumazul eroului înflori deodată într-o proaștă de sânge, lăsând căpățâna să se ducă de-a rostogolul prin hrubă…

Scârbit de cele văzute, craiul Attila strigă:

— Dar cum este cu putință ca un erou atât de vestit să fie răpus de brațul unei muieri ticăloase? Hagen ne-a fost într-adevăr potrivnic, dar unui cavaler ca el i se cuvenea o moarte pe măsura vitejiei sale!

— Mărite crai, strigă și Hildebrand, eu nu sunt în stare a îndura această mișelie! Chiar dacă Hagen m-a încolțit de câteva ori cu paloșul, el a făcut-o în luptă dreaptă, cavalerească și de aceea mă voi încumeta a-l răzbuna acum!

Răcnind furios, bătrânul amelung se năpusti cu paloșul asupra Kriemhildei și dintr-o singură fulgerătură, capul crăiesei sări de pe umeri, prăvălindu-se însângerat între glavanul încremenit al fratelui său și căpățâna întunecată a eroului din Tronje.

Cu această ultimă vărsare de sânge, năprasnicul ospăț al lui Attila se potoli, în sfârșit, iar o dată cu el se isprăvi și povestea lui Siegfried din Țara de Jos, vestitul crai al nibelungilor, ca și aceea a preafrumoasei și preanefericitei sale crăiese, Kriemhilda din Burgundia…

GLOSAR[1]

A

Abitir, adv.: mai tare, mai grozav
acaret: casa cu inventar gospodăresc
adăsta (a): a aștepta
adicătelea, adv.: adică, vasăzică
agrăi (a): a vorbi cuiva
aidoma, adv.: la fel, asemenea, întocmai
alăută: instrument muzical cu coarde
alor săi: însoțitorilor săi
astruca (a): a arunca, a se arunca

B

Bahna: mlaștină, băltoacă
bai: necaz, pagubă, încurcătură
bănat: supărare
becisnic, adj.: slăbănog, neajutorat
berbecit, adj.: agitat, înspumat
berbeleacul (de-a): de-a rostogolul, de-a dura
bezmetic, adj.: zăpăcit
bidiviu: cal focos, sprinten
boi, boiul: trup, statură
bolând, adj.: nebun, smintit
brac, braci: câine de vânătoare
buccea: legătură de pânză cu capetele înnodate cruciș, conținând diverse obiecte
budană: vas de lemn în care se ține vinul
buimac, adj.: amețit, zăpăcit
buluci (a se): a se repezi grămadă, a se arunca toți deodată
buși (a): a izbi, a lovi

C

Calabalâc: bagaj de drum
catadicsi (a): a binevoi, a găsi de cuviință

căina (a se): a se plânge, a se văita
cămăraș: slujitor care se îngrijește de odăile domnești
cășuna (a): a pricinui, a cauza
cătinel, adv.: încetinel, tiptil
cătrănit, adj.: supărat, înveninat
cerbicie: dârzenie
cernit, adj.: îndoliat, îndurerat, trist
cetlui (a): a lega strâns
chezășie: garanție
chircitură: ființa închircită, degenerată, pitic
chit (a fi la chit), adv.: a nu mai fi dator unul altuia
chiti (a): a gândi, a judeca, a crede
chivernisi (a se): a se căpătui, a se procopsi
chizmătarnic, adj.: răutăcios, invidios, dușmănos
cimotie: rudă
cin: rang, tagmă, poziție socială
cinătui (a): a tăia în bucăți, a curați măruntaiele unui animal
cinsteș, adj.: plin de cinste, venerabil
clipoci (a): a susura
clit: teanc, grămadă
clop: pălărie
cogeamite, adj.: foarte mare
comând: praznic de pomenire, pomană
conjura (a): a ruga stăruitor, a implora
cotlon: ungher, ascunziș
criță, adv.: foarte tare
culă: turn
cumpăni (a): a chibzui, a cântări cu mintea

D

Derâdere (în): batjocură, luare în râs
desfereca (a se): a se desface din fiare, din încheieturi
diblă: vioară
dibui (a): a descoperi, a afla, a da de urmă
diriguitor: conducător
dârlog: frâu, curea legată de căpăstrul calului
dom: catedrală, biserică
drăgăli (a): a giugiuli, a drăgosti

E

Elan: animal nordic asemănător cu cerbul

F

Fedeleș, adj.: strâns, zdravăn
felul (a face felul): a ucide, a nimici
fâșcâi (a): a șuera
frăsui (a se): a se agita, a umbla neliniștit de colo-colo

G

Găbui (a): a prinde
găitan: împletitură, podoabă vestimentară
găvan: spațiul interior al unui vas
gheena: iad, infern
ghiers: cântec
ghimie: ambarcație, luntre mare, corabie
ghionder: prăjină cu care se împinge luntrea
gâlceavă: ceartă, scandal
gâlgâi (a): a curge cu zgomot specific lichidelor
glavan: cap
gologan: ban, monedă de mică valoare
gonaș: hăitaș, om care stârnește vânatul
greabăn: ridicătură de pe spatele unui animal situată lângă ceafă
gropar: cel care îngroapă morții
gurguța (a se): a sări cu scandal, a sări la bătaie

H

Halcă: hartan, bucată de carne
harcea-parcea, adv. (a face harcea-parcea): a tăia în bucăți
harțag: scandal, ceartă
hăcui (a): a tăia în bucăți
hăitaș: gonaș, cel care stârnește vânatul
hăitui (a): a goni vânatul spre vânător, a fugări pe cineva
hămesit, adj.: flămând, lacom, nesățios
hărăzi (a): a destina, a fi dat să se întâmple ceva
hărtăni (a): a rupe în bucăți, a sfâșia

hăt, adv.: foarte, mult
hățiș: desiș de pădure, mărăciniș
hău: prăpastie, abis
hăui (a): a striga prelung
hârjoni (a se): a se juca
hoardă: ceată, oaste pustiitoare
hojma, adv.: mereu, neîncetat, tot timpul
holtei: necăsătorit, burlac
horcăi (a): a respira zgomotos, a hârâi
hrubă: încăpere subterană, beci
huceag: tufiș, pădurice deasă
huzuri (a): a trăi bine, îndestulat și fără griji

I

Iatac: odaie, dormitor
icnitură: geamăt scurt însoțit de un spasm al trupului
isca (a): a face să apară, a produce
iscoadă: spion
iți (a se): a privi pe furiș cu mare curiozitate
iznoavă (de), adv.: din nou, iar, de la capăt

Î

Îmbucura (a se): a se înveseli, a se bucura
încontra (a): a se împotrivi, a contrazice
îndătinat, adj.: care a intrat în obișnuință din vremuri străvechi, care a devenit o datină
întina (a): a murdări cu noroi, a pângări
înțânat, adj.: prins, înfipt, întărit

J

Jeț: scaun somptuos cu spetează și brațe
jilăvi (a se): a se umezi
jilț: jeț (vezi mai sus)
jivină: fiară, animal sălbatic
județ (a ține): judecată, a ține judecată
jupâniță: fiică de boier, tânără nobilă
jurui (a): a făgădui cu jurământ

L

Lătunoaie: scândură groasă
lefegiu: mercenar, ostaș angajat cu plată
lehamite: silă, dezgust
lehămetuit, adj.: dezgustat
leș: cadavru, stârv
liotă: mulțime, gloată
liturghie: slujbă religioasă la creștini
loitră: părțile laterale ale căruței care formează coșul căruței

M

Marcgraf: guvernator militar al unei mărci, adică al unei provincii de frontieră din cadrul unui complex statal medieval
mădular: os, ciolan
mezin: cel mai tânăr dintre frați
mied: hidromel, un soi de vin făcut din miere de albine
mieros, adj.: prefăcut, ipocrit
milui (a): a da de pomană, a dărui
mite, adv.: chiar și, până și, cu atât mai puțin
molcom, adj.: domol, încetișor, potolit
morocănos, adj.: ursuz, posomorât

N

Năpristan, adv.: îndată, imediat, numaidecât
năboi (a): a potopi, a năvăli
năclăit, adj.: îmbibat, murdărit
nărui (a se): a se prăbuși, a cădea
năsălie: targă pe care se așază mortul
năzări (a se): a se părea că auzi sau vezi ceva ce nu există
năzui (a): a aspira, a râvni
năzuros, adj.: mofturos, pretențios
negrăit, adj.: de nedescris
nemiluita (cu): din belșug, foarte mult
neostoit, adj.: nepotolit, neîntrerupt
nesăbuit, adj.: nechibzuit, nesocotit
niscai, niscaiva, adj.: niște
nurliu, adj.: atrăgător, grațios

O

Obidă: mâhnire, amărăciune
oblăduire: conducere, guvernare
oblici (a): a dibui, a afla
oblânc: partea din față a șeii
obloji (a): a lecui, a îngriji
oblu, adv.: drept, fără ocol, direct
odraslă: copil, urmaș
ogheal: plapumă
ogoi (a): a liniști, a calma
olat: regiune, ținut, moșie
olăcar: curier, crainic, vestitor
omeni (a): a ospăta, a cinsti, a primi în ospeție
oprobriu: dispreț, dezaprobare
ordie: hoardă, oaste
ortac: tovarăș, prieten
osârdie: râvnă, sârguință
ostoi (a): a potoli, a calma
oțărit, adj.: mânios

P

Paharnic: slujbaș însărcinat cu turnatul băuturilor la ospețele domnești
pală (de vânt): undă de vânt, adiere
pasămite, adv.: se vede că, se pare, cum s-ar spune
pălălaie: flacără mare, vâlvătaie
păs: necaz, durere
perpeli (a se): a se frământa, a sta ca pe jar
pfund: măsură de greutate egală cu aproximativ 0,5 Kg.
pirostrie: suport cu trei picioare pe care se așază vasele de gătit deasupra focului
pizmă: invidie, ură
pâlc: ceată
pârjoli (a): a arde, a incendia
plocon: cadou, dar
pohfală: fast, strălucire
pojar: foc, incendiu
popândău (a sta): a sta nemișcat, înțepenit

potlog: petec de piele pentru cârpit încălțămintea
pravilă: lege scrisă sau nescrisă
prăsilă (de): de sămânță, de reproducere
pricopsi (a se): a se îmbogăți, a se căpătui
prididi (a): a dovedi, a răzbi, a izbuti
prieteșug: prietenie
priință: folos, bunăvoință, ajutor
pripon: țăruș
proaște (a face sau a da…): a face prăpăd, a nimici
proclet: afurisit, ticălos
prohod: slujba de înmormântare
pruncucigaș: cel ce ucide copii
puhoi (de oameni): mulțime năvălitoare
purcede (a): a porni, a se pune în mișcare
puzderie: mulțime, în număr foarte mare

R

Răcan: recrut, soldat de rând
rădiac: pădurice
răpăi (a): a produce zgomote scurte și ritmice
rărunchi: măruntai, adâncul trupului omenesc
răspăr (a lua în răspăr câmpul): a fugi din răsputeri
restriște: nenorocire, situație grea
rigă: crai, rege
rudă pe sămânță (pe): pe toți, până la unul
rusalcă: ființă mitologică, zână a apelor care produce furtuni și pune în încurcături pe oameni

S

Samar: un fel de șa de care se leagă bagajele pe spatele măgarilor sau cailor
sălășlui (a): a locui, a se adăposti
scăfârlie: cap, țeastă
schiptru: sceptru, simbol al autorității regale
scârbavnic, adj.: dezgustător, care provoacă scârbă
scrumuit, adj.: prefăcut în scrum
scruta (a): a privi pătrunzător, a cerceta
semeție: mândrie, trufie, îngâmfare

sfădi (a se): a se certa
sfârteca (a): a sfâșia, a rupe în bucăți
sâmbetele (a purta…): a urî, a căuta să faci rău cuiva
slobozi (a): a elibera
sminteală: stricăciune, pagubă, greșeală
solstițiu: echinocțiu, data când ziua este egală cu noaptea (21 martie și 23 septembrie)
soț: tovarăș, însoțitor, părtaș
spârcui (a): a sfârteca, a nimici, a pune pe fugă
stihie: dezlănțuire a forțelor naturii, furtună
stârv: cadavru, leș
stolnic: șeful bucătarilor domnești
stropșeală: vorbă răstită, aspră
sulemeni (a se): a se farda, a se găti
sumeți (a se): a îndrăzni, a deveni trufaș
surda, adv. (de-a): în zadar, degeaba
surlă: instrument muzical asemănător cu trâmbița

Ș

Șipoțel: izvor
șugui (a): a glumi

T

Tainiță: ascunzătoare
ticsi (a): a umple până la refuz
tontoroi (a juca…): a țopăi
trepăduș: om care se pune în serviciul altuia îndeplinind sarcini înjositoare
turnir: întrecere cavalerească
tuspatru: toți patru

Ț

Țiitoare: concubină, amanta

U

Utrenie: slujbă religioasă care se oficiază dimineața

V

Vajnic, adj.: aprig, înverșunat
valma (de-a…): laolaltă, grămadă
văicări (a se): a se văita, a se căina
vicleni (a): a trăda, a unelti împotriva cuiva
vinaț: vin
vistiernic: demnitar care administrează tezaurul statului
vâlvătaie: flacără mare, pălălaie
vântrea: pânză de corabie
volnic, adj.: liber, care se poate impune cu forța
vraci: doctor

Z

Zăbranic: val de doliu
zăduf: căldură mare, arșiță
zăpușeală: arșiță, căldură înăbușitoare
zbăngăni (a): a produce zgomote metalice
zbughi (a o): a o rupe la fugă
zdrahon: om zdravăn, uriaș
zdrumica (a): a zdrobi, a nimici
zdupăi (a): a sări cu zgomot, a tropăi
zevzec: nătărău, neghiob
zgâtie: fată vioaie, neastâmpărată
zvâcni (a): a sări brusc, a o zbughi
zvânta (a): a usca.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} În prezentul glosar se indică numai echivalentul pe care îl au cuvintele respective în contextul acestei cărți, nu toate sensurile lor.